

УИЛЯМ ДЕВЪРЪЛ УБИЙТЕ ВСИЧКИ АДВОКАТИ

Превод от английски: Владимир Германов, 1994

chitanka.info

1

ПОСЛЕДНОТО ЛЯТО НА АРТЪР БЕСТЪРМАН

Артър Бестърман беше поправил се алкохолик и адвокат, специалист по криминални дела. Той мрънкаше от толкова време на Мейн стрийт номер 222, че служителите в съда го имаха за част от обзавеждането — като циментовите кошчета за боклук или чешмите. Ако някой някога купеше сградата, щеше да получи с нея и Бестърман, все така раздаващ визитните си картички.

Беше упорит адвокат, но не много надарен и губеше повечето си дела. Двата неуспешни брака и неясното усещане за собствената му некомпетентност го бяха принудили да търси утеха в алкохола, но преди няколко години се излекува и се присъедини към „Анонимни алкохолици“ — клона на ванкувърските адвокати.

Повечето от клиентите му бяха персони, на които престъпленията не бяха се отблагодарили — крадци и мошеници, попаднали при него благодарение на системата за правна помощ. Печелеше достатъчно, за да поддържа малка кантора в Гастаун и секретарка на половин ден.

Обвиняемите, които подават молби за служебна защита, рядко знаят кой адвокат ще им се падне. Обществото за правно обслужване може да им изпрати много добър или поне някой със средни способности. Или Артър Бестърман. Това е лотария.

По този начин му бяха връчили досието на О. Д. Милсъм — скудоумен самотник на средна възраст, който бе признал, че е наръгал с нож три случайни жени миналата есен. По времето, когато започна процесът — през юли — журналистите вече бяха издали своята присъда и пред сградата на съда ежедневно се събираха тълпи разгневени граждани.

Случи се нещо много необикновено за Бестърман — спечели.

Най-напред бяха изслушани мненията на страните за това, дали самопризнанията на обвиняемия могат да се приемат от съда и въпреки че Бестърман не изложи аргументите си кой знае колко добре, повдигна един въпрос, който заинтригува съдията. О. Д. Милсъм бе задържан от една организация на бдителни граждани, наричащи себе си „Белите ангели“, а лидерът ѝ го бе заплашил с кастриране, ако не признае. Дали това би могло да направи самопризнанията на този човек неприемливи за съда?

Обвинителят, коварният Лерой Люки, в продължение на два дни води борба за тезата, че самопризнанията на Милсъм не са получени чрез заплахата и страх от насилие.

Съдията изслуша безмълвно всичко това и обяви самопризнанията за неприемливи. Тъй като срещу Милсъм нямаше кой знае какви други доказателства, съдебните заседатели го оправдаха. Още същия ден бе подадено обжалване. Милсъм опакова малкото си вещи и изчезна в пространството.

Артур Бестърман, готов да се наслади на най-добрия ден от живота си, от съда подкара право към един бар в района Гастаун на Ванкувър, недалеч от кантората му и си поръча уиски за първи път от три години. Остана там до полунощ, след което бе забелязан да излиза през задния вход и да се олюлява към колата си.

В пет часа сутринта на следващия ден, дванайсети юли 1992 година, тялото му беше намерено на паркинга зад собствената му кантора, с хлътнал череп. По асфалта и колите ветрилообразно бе плиснала кръв, освен на мястото, където бе стоял нападателят. Съдебният лекар предположи, че става дума за бейзболна бухалка или нещо подобно.

Грабежът веднага отпадна като версия, защото портфейлът на Бестърман все още беше в джоба му и съдържаеше четиристотин петдесет и пет долара. Полицаята от отдел „Убийства“ на ванкувърската полиция посетиха домовете на убитите жени, но не откриха нито един наскърбен баща, нито един жаден за мъст брат без алиби. Лидерът на „Белите ангели“ също беше разпитан, но свидетелите му твърдяха, че по това време той сладко е спял в леглото си, в главната квартира на организацията.

Известно време адвокатската колегия оказваше натиск на властите да разкрият това престъпление. Адвокатите не ги убиват.

Адвокатите принадлежат на един професионален елит, който е свещен, неприкосновен и далеч от битките. Полицаяте и престъпниците ги убиват, адвокатите — не.

След няколко седмици неуспешно търсене на улики, следователите станаха апатични. Скоро на Артър Бестърман започнаха да посвещават само по няколко реда на задните страници на вестниците.

Сякаш започващите зимни дъждове бавно отмиваха спомена за него...

„... тези безкрайни, мрачни зимни дъждове. Ланс Валънтайн въобще не си даваше сметка, докато гледаше умития пейзаж през прозореца, че той също е набеязан да умре.“

Брайън Померой чукна клавиша с точката и се вгледа в началните си абзаци със строгото и предпазливо око на критик. Несъвършено око, мистър Уиджън, но ще се съгласите, че този все още неизвестен автор на въпросните девствени абзаци се е подчинил на правилата, на разпоредбите и кодексите, които въвеждате.

Имаме труп. Законът, според Уиджън: „Не погубвай много време докато погубиш първата си жертва“.

Но, най-напред, моля: „Познай жертвата си. Писателят трябва винаги да представя фотография на тази нещастна душа от предишни времена — докато все още е в разцвета на живота. Направете няколко бързи снимки, с които да я запомним, но не се задълбочавайте прекалено — читателят не се интересува дали жертвата е колекционирала пощенски марки, дали си е чоплела носа или е отглеждала тикви за селскостопански изложби освен ако накрая не се окаже, че е била повалена, в изблик на завист и гняв, от някой, неполучил отличието на Саутхемптънския есенен панаир.“

Освен това мистър Уиджън „Искуството на кримката“, Челтнъм прес ни съветва: „Винаги създавайте атмосфера на тайнственост. Нещо около тази смърт трябва да ангажира читателя — нейното безсмислие, привидната липса на мотив, странният избор на оръжие.“

Дали Брайън бе спазил правилата в достатъчна степен? Дали тъпият предмет не е твърде тъпо пособие? Дали то не ограничава възможностите на автора? „Отровата — уверява Уиджън — е далеч по-

фино средство, а и човек никога не бива да пренебрегва възможността за самоубийство.“

Ловът трябва да започне бързо, а героят да бъде официално представен. Но кой е Ланс Вальнтайн? Уви, авторът никога не е срещал тази неясна личност с романтично име — дали това е частно ченге с пиперлив език, пушещ лула инспектор с костюм от туид или някой самодоволен Еркюл Поаро, който вре носа си навсякъде?

Кое то ни довежда до досадното правило номер едно: „Знай накъде си се запътил“.

Брайън огледа клавиатурата на пишещата машина, сякаш търсеше закодирания отговор там. Никакви заподозрени, никакви мотиви. Една жертва, намерила смъртта си, премазана под огромната тежест на творческото му блокиране.

Три страници ръкопис, плод на две съботи и недели и дванайсет вечери творчески усилия. Защо се бе похвалил на Карълайн и, още по-лошо, на колегите си в службата, че пише криминален роман? Те и без това се чудеха с какво да се забавляват.

Телефонът извъня. Изчака Карълайн да вдигне във всекидневната. Извъня отново, задрънча в мозъка му, разкъса възелчетата на концентрацията. О, да имаше някакво убежище! Място, откъснато от жиците на досадния свят!

— Храня бухала, Брайън — извика Карълайн.

Брайън се обърна към прозореца на бърлогата си и я видя, под крушата, да се грижи за ненаситния Хаулънд.

Упорито отказа да се обади и след четвъртото позвъняване чу собствения си глас от телефонния секретар да се извинява за отсъствието му.

— Брайън, аз съм — Огъстина. Йо-хо! Брайън? Карълайн? Знам, че сте... — Гласът ѝ изведнъж стана напрегнат. — Брайън, страх ме е. — След това писклив от ужас. — Боже мили! Влиза през вратата! Има нож!

Брайън събори стола и скочи към телефона.

— Огъстина!

— Много мило, Брайън, защото можеше наистина да е някой с нож. Познай какво стана! Дадоха ни петимата китсуки.

2

ДЕЛОТО НА ПЕТИМАТА КИТСУКИ

Уентуърт Чанс бе изпаднал в телешки възторг този подгизнал петък в средата на декември. На двайсет и три, шест месеца след като завърши право, помагаше за спечелването на нашумялото по западното крайбрежие дело срещу петимата индианци от племето китсук.

Именно той — невзрачният стажант, попаднал на това неясно дело от Манитоба, — бе убедил съдията да се откаже от подслушаните телефонни разговори.

— Остава само доносникът — бе отбелязал Брайън Померой. — Ще го изритам по кокалчетата.

Бяха в кантората и се готвеха за сражението на десетия ден от процеса срещу петимата червенокожи храбреци, обвинени, че са поставили динамит в преливниците за пъстърва на новопостроената язовирна стена край Нот Лейк — мощност, колкото за металургична пещ — и достатъчно утайки, за да се унищожат пълните с хайвер планински потоци. Известен политик — кмет, президент на лига и пламенен борец за развитието на град Нот Лейк — по това време обикалял района, заедно със строителния инженер. Взривът пропукал стената, двамата мъже били отнесени от стихията и намерили смъртта си във водата. Петимата индианци бяха обвинени в непредумишлено убийство.

Брайън бе успял да спечели промяна на мястото на процеса — гледаше се във Ванкувър, далеч от Нот Лейк, където хората бяха враждебно настроени към обвиняемите.

— Какво направих с листовете за информатора? — попита Брайън.

Уентуърт му подаде рехавата папка — няколко откраднати чека, побой, мошеничество.

— Не е кой знае какво — отбеляза Брайън. — Ще ни трябва и малко реквизит.

Нареди на Уентуърт да отиде до шкафа с приключените дела и да донесе оттам около десет килограма хартия. Уентуърт не попита защо. Човек не задава такива въпроси. Просто изпълнява. С радост.

Уентуърт беше донякъде изнежен млад човек, с надупчено от пубертетски белези лице. Имаше астигматизъм и носеше изрязани отгоре очила, които, според него, му придаваха зрял и учен вид. Беше израснал в някакво селце край магистралата за Аляска — по същество бензиностанция — и цял живот бе копнял за светлините на големия град. Сега живееше във важен пристанищен център, пълен с мошеници и отрепки — изглежда западното крайбрежие на Канада ги привличаше в изобилие — и караше стажа си във фирма, която може би беше в центъра на всички по-нашумели събития.

Почти в края на последната година в университета го поканиха съгледвачи на няколко големи фирми, но той беше идеалист и желаше да се бори за справедливостта и правата на хората. За току-що завършилия правист, тръгнал по този път, във Ванкувър имаше само една възможност — кантората на Померой, Макартър, Бровак и Сейдж. Брайън Померой — защитник на всевъзможни екологични организации въпреки че поради някаква непонятна причина искаше да стане писател на криминални романи, Максимилиан Макартър III, който поемаше всички големи процеси за граждански права в града, Джон Бровак — заядливиет Рамбо на криминалния съд, и живеещата със скандала красавица Огъстина Сейдж — боркиня за правата на коренното население.

Това бяха храбри и закоравели юристи, не скимтящи адвокатчета. Те бяха дръзновени борци във Великата война за справедливост.

И така, Уентуърт Чанс подаде документи, за да го приемат за стажант в кантората на Померой и Макартър, заедно с трийсет и седем свои колеги. Кантората се намираше в Гастаун — старата част на Ванкувър, в началото на полуострова, край кейовете на залива Бърард. Градът се бе опитал да възстанови района, но безуспешно и улиците му бяха осеяни с множество магазинчета за вносни боклуци и капанчета за туристи. Между Гастаун и китайския квартал се простираше бедняшко гето, чиито отрепки често ходеха из района, за да просят излишни монети и да плашат туристите.

Померой, Макартър и компания заемаха втория етаж на една червена тухлена сграда от деветнайсети век, намираща се между линията на Канадската тихоокеанска железница и бронзовата статуя на Гаси Джак Дейтън на площад Мейпъл Трий. Дейтън — пияница — е един от духовните основатели на Ванкувър, чудакият пионер на лявото крайбрежие.

На приземния етаж на сградата се намираше „Центърът за осъзнаване на Новата ера“, където желаещите биваха масажирани, просветлявани и връщани към хармонията. По-рано помещенията бяха дадени под наем на някакъв клуб за рокендрол. Сегашните наематели бяха далеч по-тихи, ако не се брояха първичните писъци на клиентите им.

Когато Уентуърт дойде за беседата във фирмата, в началото не можа да събере кураж да се качи горе и вместо това отиде да търси сили в „Центъра за осъзнаване на Новата ера“. В една от стаите, както бе написано на табелката на вратата, някой провеждаше занятия по „Сънища, насочване на транса и връщане в миналия живот“.

Да вървят по дяволите тези дивотии от новата ера, реши той. Неговият сън беше криминалното законодателство. Качи се на горния етаж и след като изчака многобройните себеподобни, най-накрая се оказа в библиотеката лице в лице със своите богове. Те изглеждаха не на място — сякаш страдаха от тежък махмурлук. Особено Джон Бровак. Брайън Померой имаше вид на отегчен от всичко наоколо и през цялото време остана прав, загледан през прозореца.

Беседата премина горе-долу така:

Бровак: Още колко нетърпеливи натегачи чакат вън?

Сейдж: Преброих поне пет.

Бровак: О, Боже! Искам да се прибера у дома, за да полегна.

Макартър: Да, и аз получих мозъчно затъмнение. Хайде да вземем този и да приключваме.

Бровак: Имаш ли кола?

Чанс: Не мога да си позволя кола.

Макартър: Добре. Съветвам те да си купиш велосипед, защото ще разнасяш доста хартия насам-натам.

Уентуърт бе дочул, че през ръцете му ще минат доста документи, докато прекара едногодишния си стаж и стане пълноправен адвокат. Ровеше из съдебните регистри, следеше входящата поща и така

нататък — работа, която можеше да свърши всеки изхвърлен без време първокурсник. Само че, ако вземеха първокурсника, щяха да са длъжни да му плащат минималната заплата и да се съобразяват с трудовото законодателство.

След като го приеха във фирмата миналия юли, Уентуърт блъскаше някъде около сто часа седмично. Не му плащаха извънредно време, ако не се броеше неговият дял от сметката, която фирмата плащаше за пианските оргии, в които често се превръщаха петъчните обеди в „О Сотерн“. „О Сотерн“ беше ресторантът отсреща, едно влизане в който се равняваше на месечната му вноска за новия планински бегач с двайсет и една скорости.

Но положението имаше и своите добри страни. Ако Уентуърт бе попаднал в някоя фирма от типа „Непоклатимост, постоянство, досада и трезвеност“, рядко щеше да влиза в съдебната зала и да става свидетел на жестоките дуели за правата на обвиняемите. Въпреки че беше външен човек и шефовете му, а те цепеха стотинката, едва покриваха лихвите по заемите му за следването, той обичаше фирмата. Щяха ли да го задържат при себе си, когато станеше пълноправен адвокат догодина?

Натоварен с кутия стари папки, Уентуърт влезе в съдебната зала след Брайън и Огъстина Сейдж. Заеха местата си зад тясната за толкова много хора маса и погледнаха клиентите си — с еленови кожи и пера, горди, благородни и вероятно виновни, въпреки че *това*, както Уентуърт вече бе научил, не е важно за един адвокат. Няколко свидетели от Нот Лейк гледаха тези надменни диваци с ужас.

Петимата първоначално наеха Огъстина Сейдж, но тя помоли Брайън Померой да води защитата. Той се размекваше по дърветата и случаят бе тъкмо подходящ за екологическите му слабости. Облеченият в черна тога герой на Уентуърт беше метър осемдесет и два висок, непохватен, с рунтави мустаци като на Марк Твен и руса коса като покрив от непокорни руси кичури. Уентуърт знаеше от приказките, които бе слушал в стаята за почивка във фирмата, че Брайън страда от склонността да усложнява личния си живот с глупости и неумелост, но в съда беше уравновесен и умът му сечеше.

До него шепнеше Огъстина Сейдж — слаба, стройна, с прибрани назад къдрици, тъмни бадемови очи и мургава кожа, която се дължеше на майка ѝ — метис. Уентуърт си падаше по нея.

— Свидетелят е ваш — каза съдийката.

Брайън наблюдаваше с неодобрение младежа със зализана коса, който седеше отпуснато в свидетелската банка.

— Дай реквизита — прошепна той на Уентуърт, който измъкна няколко дебели папки и ги стовари върху масата така, че от тях се разхвърчаха листа.

— Имате солидно криминално минало — заговори Брайън и отвори една от папките — някакво старо дело за конфискация, не помнеше точно. Престори се, че чете листа, след това отвори друга папка, намръщен. — Откраднати чекове. — Взе още една папка — десетгодишни финансови отчети на Померой, Макартър и компания. — Мошеничество, побой... да видим... — продължи да прелиства фактурите от 1983 година и да клати опечалено глава. — Ах, ах... — Нова папка. — Боже мой!

Обвинителят стана, за да протестира.

— Ако защитата желае да възрази за криминалното минало на свидетеля, знае как да направи това, струва ми се.

Брайън реши, че е изсмукал достатъчно дивиденди от тези дребни престъпления, изостави папките и се приближи до свидетеля на заплашително разстояние — достатъчно, за да почувства застоялата миризма на дъха му.

— Искате от нас да повярваме, че сте чули мистър Орлов нокът да заявява, че има намерение да взриви язовирната стена?

— Да.

Съдебен заседател номер осем, пенсиониран свещеник на Обединената църква, все още гледаше към папките върху масата на защитата. Брайън изчака, докато срещне погледа му и взе протритата Библия. Доскоро все още се спазваше архаичния обичай свидетелите да целуват тази книга. Брайън се замисли за десетките лъжливи и нехигиенични устни, които са я докосвали.

— Заклехте се пред тази книга да казвате истината, нали?

— Да, заклех се.

— Както и на четиринайсети юни 1987 година.

— Какво искате да кажете?

— Имам предвид процеса, когато ви съдиха за откраднатите чекове.

— Да, струва ми се, че и тогава се заклех.

— И лъгахте, без да ви мигне окото. Както и сега.

— Защитата може би предпочита да формулира репликата си като въпрос — обади се съдийката. Тонът ѝ обаче изразяваше приятелски съвет — тихомълком се бе присъединила към лагера на обвиняемите.

— Бяхте признат за виновен.

— Не трябваше.

— Значи съдебните заседатели са сгрешили. Или просто са били глупави?

— Объркаха всичко.

Обвинителят, твърде късно, извика:

— Възраждам!

Брайън въздъхна.

— Моят уважаван колега не желае истината да излезе на бял свят.

— Моля, въздържайте се от авторски коментари.

— И би трябвало да застане по-далече от свидетеля — обади се прокурорът.

— Аз също не бих искал да съм толкова близо до него — отвърна Брайън.

Върна се до масата на защитата и прошепна на Огъстина:

— Как върви?

— Карай направо и зарежи подигравателния тон.

Брайън имаше чувството, че съдебните заседатели искат да се махнат, колкото се може по-бързо от съдебната зала, за да си напазаруват за Коледа. Поигра си със свидетеля още малко, накара го да засече заради някои дребни противоречия и неочаквано седна на мястото си, след като обяви, че не намира за нужно да се позовава на никакви доказателства.

Съдът оправда петимата индианци в дванайсет и два и пет, в петък, 11 декември.

Пред съдебната зала Брайън и Огъстина, прегърнали щастливите си клиенти, прекараха няколко смирени минути пред микрофоните и

телевизионните камери, докато хората от Нот Лейк се изнизаха покрай тях с каменни лица.

Победителите поръчваха обяд в „О Сотерн“ — такъв беше обичаят. Уентуърт, винаги готов да се нахрани безплатно, изрази желание да отиде там преди останалите, за да запази маса. Бе стигнал до средата на кошничката с топли, хрупкави кифлички, когато дойдоха Брайън и Огъстина, следвани от жилестия, оплешивяващ Макс Макартър — беше висок само метър шейсет и два, така че Уентуърт често го бе чувал да се оплаква от високомерното отношение и подигравките на съдружниците си. Но те винаги се заяждаха един с друг.

— Ченгетата оплескаха нещата, а? — попита Макс.

— Огъстина, разкажи му как опекох на шиш доносника.

— Това, струва ми се, означава, че ще имаш време да се подготвиш за делото на Хълипсън в понеделник — отбеляза Макс.

— Заслужавам малко почивка. Току-що спечелих дело с митични мащаби. Заседателите се съвещаваха *половин* час. Уентуърт, кажи на този дребен човек как ликвидирах онзи писльо.

Брайън започна да възпроизвежда някои моменти от делото на петимата индианци, но Макс го гледаше с небрежно безразличие.

— Мразя да съм досаден — прекъсна го той след малко, — но бих искал преди окончателно да се надуеш като балон и да полетиш, да поговорим за делото на Хълипсън в понеделник.

Това беше дело за два дни — дребен занаятчия бе обвинен, че е махнал канапите и колчетата на землемера. Макс заместваше Брайън, който бе поел случая, докато беше в Нот Лейк миналото лято за предварителния процес.

— Обеща да поемеш Хълипсън, ако не се застъпи с другото дело.

— О, за Бога — въздъхна Брайън примирено. — Току-що спечелих най-трудното дело в живота си и се чувствам като безпомощна *развалина*! Историята на Хълипсън е дреболия, с която може да се справи всеки идиот.

— Добре, значи се разбрахме — кимна Макс.

Брайън си даде сметка, че няма как да се измъкне. Е, помисли си той, петък е. Това означава два дни за подготовка. Обаждане на

прокурора с молба за по-късен час, полет до Чилкотин в понеделник сутринта, може би с бележките за Романа, търсене на вдъхновение сред пустошта. Можеше да вземе и Чарити. Или Чарити, вместо бележките. Може би все пак без Чарити, защото идеята беше безумна.

Приключението с Чарити Слоу беше в края на краищата само четиримесечно увлечение и той си бе обещал да напише финалната му глава. Поетеса хипи, от писателската му група. Едра, красива, едрогърда и отегчителна извън леглото. Жена му, Карълайн, естествено бе в неведение за тази връзка. Ако научеше, някои скъпоценни части на тялото му щяха да си изпатят.

Джон Бровак пристигна, когато започваха втората бутилка бордо. Делото му — за наркотици — се бе проточило.

— До края на деня съм като парцал — заговори той. — Ако Лерой иска да стои в съда и в петък следобед, да си стои без мен. Не върху мен, което е любимото положение на този дебелак.

Съдия Лерой Люки, наскоро заел поста си, беше кошмарът на Бровак и в продължение на няколко минути той изреди последните му злини, след което се впусна в бълнуване за ските през уикенда.

Някога Бровак бе член, макар и без особен успех, на канадския олимпийски отбор по ски. Имаше тяло на атлет, гъвкаво и мускулесто, а жените го намираха за непоносимо красив, въпреки белезите от рани и признаците на застаряване.

Той поръча още една бутилка вино, запали миризлива пура и се обърна към Брайън с удивително отегчен вид.

— Е, какво ново?

— Спечелих делото на индианците. Сигурно си чул.

— Бих го спечелил със завързани очи и запушена уста. — Обърна се към Уентуърт и каза: — Би ли изтичал долу след това, за да помолиш някое от момчетата да отиде вместо мен. Петък е и нямам намерение да вися в съдебната зала до вечерта.

Брайън и Бровак останаха в ресторанта след като другите се върнаха в кантората и, отдаден на триумфа си, адвокат Померой изгуби бройката на изконсумираните коняци. За късния час му напомниха първите клиенти, идващи за вечеря.

С помощта на навигаторските си умения, Брайън излезе от ресторанта и тръгна по улицата, но разбра, че не помни къде е паркирал колата си. Отбеляза, че ранната декемврийска нощ вече се е спуснала, а мъглите скриват върховете на кулите от метал и стъкло в сърцето на града. В пристанището теглеха някакъв товарен кораб към крановете за разтоварване и влекачите бяха прилепнали към корпуса му като малки рибки. Светлините на „Северния морски автобус“ заблещукаха и после изчезнаха в сгъстяващия се мрак.

Известно време Брайън скита безцелно по улиците на Гастаун сред старите тухлени складове, сега превърнати в крещящи, евтини барове, покрай украсените за Коледа магазини, на чиито осветени витрини се виждаха безвкусни сувенири. Най-накрая откри малката си, икономична хонда край един паркинг-метър, заедно с тесте квитанции под чистачката.

Разтревожи се как ще мине по моста „Лайънс Гейт“, за да стигне до къщата си в северната част на града. Може би трябваше да се отбие у Чарити, за да изпие чаша кафе.

— Не — каза си. — Н-Е!

3

ПРИКЛЮЧЕНИЕ СЪС СЛАБА ПОЕТЕСА

Карълайн Померой се върна от университета у дома с празен поглед след цял следобед, посветен на безнадеждната задача да оцени писмените работи на студентите си по английска литература — Текери, Тролъп и Бронте, английският роман в ерата на суетата. Когато чу по радиото новината, че Брайън е спечелил, донякъде се освободи от напрежението. Когато загубеше, къщата се превръщаше в синкав ад. Мрачното мълчание, скърцането със зъби.

Излезе навън, за да нахрани Хаулънд — бухалът, който се прозяваше, за да се разсъни на клона на крушата, до къщичката си.

— Хайде ставай, преструванко, време да е да се захванеш за работа. Чака те тежка нощ, изпълнена с бухане.

Една сутрин миналата есен Карълайн и Брайън чуха страховито гракане и крякане на гарги зад къщата и когато излязоха, намериха Хаулънд със счупено крило след битката с тях. Двамата обичаха птици Брайън дори бе изкарал курс, наречен „В помощ на птиците“. Превързаха счупеното крило и то оздравя. Разглезен от хубавия живот в северното предградие на Ванкувър, Хаулънд обърна гръб на горите отвъд крушовото дърво и просто остана там — нещо като мързелив роднина, който киснеше в задния двор, в очакване нещо да се случи, в очакване на нощта.

— Тази вечер ще останеш сам, Хаулънд. Имаме билети за „Кандида“.

Хаулънд кимна мъдро.

— Само се надявам, дявол да го вземе, Брайън да не е забравил.

Хаулънд й намигна с разбиране.

— Престори се, че току-що си го уловил, Хаулънд. — Карълайн му подаде парче от заклан заек.

А тяхната вечеря? Тя се върна в къщата и погледна в хладилника, а след това реши претопли някакви останки — щяха да имат време колкото да хапнат надве-натри, после да излязат.

С Брайън наистина трябваше да започнат да прекарват повече време заедно. Напоследък той работеше прекалено много в юридическата библиотека... А когато прекарваше вечерта у дома, се заключваше в бърлогата си с онази гадна криминална книжка, която твърдеше, че пише, а рафтовете около него бяха пълни с меко и твърдосварени образци на жанра, детектив Марлоу, инспектор Мегре, инспектор Мигрена, инспектор Дрън, инспектор Мрън, инспектор Пляс.

Щеше да се отнася с повече доверие към претенциите му за литературно творчество, ако поне събереше смелостта да ѝ покаже шедьовъра си. Общо взето пишещата машина не се чуваше чак толкова често.

И през ум не му минаваше, че и *тя* би могла да иска да пише. Посещаваха писателския курс заедно, а в края на краищата тя имаше докторска степен по английска литература.

Карълайн сложи съдината във фурната и отиде в спалнята, за да се облече. Обикновена прилепнала полумини пола, в екологичен цвят — зелена, за да отива на смарагдовите ѝ очи. Нека театралната публика разбере, че Карълайн Померой все още има извивки и бедра. Може пък и Брайън да забележи. Напоследък правеше любов някак си отпуснато, така да се каже. Опита се да не мисли, че тя е виновна. Все още бездетна след пет години опити — тя ли е виновна? Неправилно разсъждаване — би казала нейната приятелка феминистка Абигейл Хичинс.

Както и да е, в петък имаше час при гинеколога. Все още не бе казала на Брайън, че си е правила изследвания. Беше на трийсет и една, остаряваше, скоро щеше да е бабичка. Сега или никога. Боеше се, че никога. Бездетна — най-лошото прилагателно.

Брайън закъсняваше ужасно. Докато минутите се влачеха, тя започна да допълва списъка с недостатъците на мъжа си. Защо *неговата* кариера да е по-важна от нейната, защо трябваше непрекъснато да се състезава? Дори когато гледаха птици, казваше: „Ето една червеношийка. Моя е, аз я видях първи“. Не се омъжвай за адвокат по криминални дела — бе я предупредила Абигейл.

Когато най-накрая Брайън се появи — час преди вдигането на завесата, — храната бе отново залоена. Карълайн потисна гнева си за миг, целуна го на прага и едва издържа миризмата.

— Ти си пиан.

— Е, не може ли човек да отпразнува? Сигурно си чула, че...

— Чух.

— Добре. Какво ще кажеш тогава... Хайде... хайде да излезем някъде да пийнем след вечеря... В „Лъва“? Умирам от глад. Какво е менюто днес?

— Имаше меню.

Брайън наблюдаваше с добродушно объркване, докато тя изсипа заложеният бонус в кофата за органични отпадъци, облече палтото си и застана на вратата.

— Съвсем очевидно е, че си забравил. — Зелените й очи хвърлиха мъгли към него. — Ти си егоистично, незряло, немислещо копеле!

Тя излезе и отиде на театър сама.

Брайън си наля два пръста ром и се довлече до задния двор, за да търси утеха при Хауълнд. Бухалът го изгледа отвисоко, с отвращение.

— Не се признавам за виновен, ваша светлост.

Но пред негово превъзходителство съдия Хауълнд Бухала, Брайън не можеше да спечели никаква оправдателна присъда. Странно колко приличаше на шефа на съда. Големите кичури над ушите. Жълтите очи. Мръщенето, властническото кривене на лицето.

Хауълнд завъртя главата си на една страна, като че ли повече не можеше да понесе да гледа недоразумението пред себе си.

— Спечелих делото на индианците! — възропта Брайън и добави под нос: — Най-големият ден в живота ми. Прибирам се у дома, а жена ми и бухалът се държат с мен като с последния боклук!

Той пресуши рома.

— Ще й покажа аз! Ще пиша. — Реши, когато се върне от фриволната си вечер в театъра, да го заvari потънал в работа.

— Предполага се, че си мъдър, Хауълнд. Подскажи ми сюжет.

Хауълнд не искаше да го погледне. Брайън подсвирна. Бухалът се обърна към него, изгледа го мръсно и също подсвирна.

— Кой е убил адвоката на паркинга с тъп предмет? Кой го направи, Хауълнд?

— Х-у-у-у — отвърна Хауълнд.

— Да, кой? И защо, и кога? Подскажи ми перфектното убийство.

Брайън се олюля две крачки вляво и докато се опитваше да запази равновесие, се оказа оплетен в един сгъваем алуминиев стол.

Изведнъж Хаулънд се понесе във въздуха и се спусна след някаква полска мишка, която хукна през тревата към бараката за дърва.

Животинчето нямаше никакъв шанс.

— Ти си го направил, Хаулънд!

На следващата сутрин Брайън се събуди, легнал върху завивките с панталон. Ризата му беше свалена, а Карълайн дишаше равномерно до него под чаршафите. Въпреки че беше събота и го очакваше брутален махмурлук, трябваше да се подготви за Хълипсън. Предотврати допълнителните брачни дисхармонии — а те неминуемо щяха да възникнат, защото му се стори, че Карълайн се размърдва и ще се събуди — като се облече и се измъкна през вратата.

Нацупи се. Чувстваше се онеправдан. Хондата му сякаш не искаше да спре пред кантората — продължи към източната част на китайския квартал между кафявите къщички с веранди, с малки зелени дворчета и приличащи на скелети дървета. Спря пред една от тях — там живееха наематели и покривът ѝ уморено бе полегнал на една страна. Бърлогата на Чарити Слоу.

Завари я зад бюрото, под голямата карта на съзвездията. Високата, съблазнителна Чарити Слоу. Голямата мечка.

Чу се как я кани да отиде с него до Чилкотин.

— О, това ми звучи абсолютно муци.

Муци. Какво, по дяволите, значи това? Вгледа се през страдащите си от махмурлука очи в съзвездията — мечка, овен, рак, еднорог. Змия.

Тя го целуна.

— Оу! Брайън, изглеждаш, като че ли някой те е влачил през храсталака. Какво се римува с „пътувам“?

— Флиртувам.

Докато караше към кантората си мислеше: „Какво побъркано нещо! Да поканя Чарити в Нот Лейк! Какво нахалство!“ Имаше чувството, че всички Дядо Коледи и Снежанки от витрините по пътя го наблюдават, че е обсаден от камбанки и светлилки — общият ефект от това беше, че изпадна в още по-мрачно настроение и по-дълбок срам.

Добре, в Нот Лейк, сред студените зимни възвишения на планината Чилкотин щеше да каже на Чарити, че всичко е свършило —

край на този незрял опит да докаже мъжествеността си на средна възраст, тази нелепа връзка с мистичната поетеса с неутрален талант.

През неделята с Карълайн се опитаха да поправят щетите, нанесени от конфликта в петък вечерта, като отидоха да броят зимуващите гмурци в резервата за водни птици „Райфъл“. Той първи забеляза зелената чапла сред тръстиките — рядка находка за крайбрежието, доста по на север от зимовищата — и я снима, като с това би Карълайн по точки. Тя го поздрави, но доста хладно. Изглежда и чаплата почувства студа. Погледна ги, намръщи се и отлетя.

Приходящият съдия, който председателстваше съда в Нот Лейк — залата се използваше от Легиона, освен всеки втори понеделник — беше циничен старец, пред когото Брайън се бе явявал няколко пъти. Когато откри заседанието, той го поздрави за спечеленото дело срещу индианците. Доста храбра постъпка, помисли си Брайън, тук, в Нот Лейк, на неприятелска територия.

Младият обвинител, може би раздразнен от уважението, засвидетелствано на Брайън в началото на заседанието, го дръпна настрана през първата почивка и заяви, че би бил удовлетворен, ако се споразумеят да останат само две от осемте пункта на обвинителния акт. В края на краищата се спазариха само за един — хулиганство, — като прокурорът се съгласи да не възразява срещу условна присъда.

След заседанието Хълипсън си тръгна усмихнат, а съдията слезе от мястото си, за да попита Брайън дали не иска да обядват заедно.

— Сам ли си? — попита той.

Брайън погледна към задния ред, където седеше Чарити и му се усмихваше доста хищно за неговите разбирания.

— Не, не съвсем.

Опита се да измисли някакво извинение за обяда, но съдията му спести усилията.

— Може би вече си обядвал. — Беше я забелязал.

Брайън си спомни, че го бе запознал с Карълайн преди няколко години.

— Приятен десерт — пожела му старецът и намигна дебелашки.

Докато се прибираха към мотела с наетата кола, Чарити го гледаше с прекалено настойчив поглед.

— Определени един за друг? — каза тя. Не беше въпрос. Чарити имаше навика да повишава интонацията си в края на изреченията. — Запознахме се при благоприятно разположение. Между Меркурий и Венера?

Това трябва да свърши, помисли си той.

В стаята си правиха любов енергично, а след вечеря пак — тя беше неуморна, а той влагаше все повече усилия и храброст, докато безпокойството му заради налудничавите ѝ очи, които търсеха в неговите съгласие, хармония и астрална връзка, растеше.

На следващата сутрин, на шосето към летището, се опита с всичката твърдост на душата си да събере кураж и да ѝ каже, че иска да приключи с тази история. Отби в един паркинг на склона, от който се виждаше замръзналия Нот Лейк, спря и се вгледа в чупливата белота на долината и нашареното от шейни езеро. Помъчи се да изрепетира подходящо уводно изречение.

— Чарити... наистина те харесвам... — затърси в ума си подходящо продължение, но млъкна. Чарити задуши думите с устата си, след това се отдръпна и промърмори:

— Знам, знам. И аз те обичам.

Докато се опитваше да избегне пъхация се в устата му език, ръцете ѝ започнаха да опипват и да търсят, да предизвикват нежелана ерекция.

Притисна се към него. Брайън не разкопча предпазния колан.

— Хайде да правим любов. Докато светът се простира пред очите ни.

За щастие — както си помисли тогава — в този момент зад тях спря друга кола. Не ѝ обърна внимание. Тъмносиня — припомни си го по-късно, — нищо особено, стар шевролет или нещо подобно. Не познаваше марките.

— Не тук, не сме сами.

Но тя вече дърпаше колана му със силни амазонски ръце. Извади пениса му и за секунда се втрени в него, сякаш обмисляше някаква стратегия, след това изведнъж се спусна отгоре му. Възбуден, но и обезпокоен, Брайън се обърна назад и с облекчение забеляза, че стъклата бързо се запотяват. Къде беше онази кола? Изглежда потегли, защото чу, че дава газ.

Изгубил всякаква решителност, той се отдаде на нетърпеливите й ръце, на напирания горещ език, затвори очи и почувства как възбудата нараства. След малко мускулите му се стегнаха и той експлодира. Докато тя го изсмукваше, предното стъкло също експлодира.

Обля ги дъжд от стъклени блокчета и Брайън, като насън, си даде сметка, че никакъв оргазъм не е в състояние да счупи стъкло. Усети нахлулият отвън леден въздух и разбра, че Чарити пищи.

По-късно си спомни объркването си — дали трясъкът беше от изстрел или защото се счупи стъклото? А може ли стъкло на кола да се счупи самичко?

Видя голямата влажна уста на Чарити — тя пъшкаше, мъчеше се да си поеме дъх. По блузата ѝ имаше сперма, а в косата ѝ блестяха стъклени парченца. Но нямаше кръв, нямаше кръв. Изкрещя ѝ да стои спокойно, даде газ и гумите просвириха на осоления асфалт. Подкара нагоре по възвишението, спусна се от другата страна. Вятърът го шибаше по лицето през счупеното стъкло, панталоните му бяха смъкнати почти до коленете. Правата отсечка след това взе с опасна скорост.

В долината мина покрай скрит радар и въздъхна облекчено, когато видя светлините в огледалото и чу сирената — полицейската кола ги настигаше. Натисна спирачката и спря на банкета.

Полицейската кола също спря и Брайън хукна към шофьора, който пишеше нещо в бележника си, без да го погледне.

— Може ли да видя шофьорската ви книжка?

— Някой стреля по мен.

Полицаят вдигна очи, видя парченцата стъкло, които украсяваха сакото му, после плъзна поглед надолу.

— Панталонът ви е разкопчан, сър — отбеляза той и слезе от колата.

Брайън вдигна ципа си с премръзнали пръсти, а полицаят отиде да огледа счупеното предно стъкло. Чарити също излезе и трепереше от студ.

— Може да е било камък — каза полицаят.

— Може да е бил куршум — отвърна Брайън.

Полицаят заразглежда вътрешността на наетата кола и след малко излезе, стиснал в ръка оловния куршум, който се бе забил в пластмасата.

Докато чакаше да го свържат със старшия офицер, попита Брайън:

— Има ли причина някой да иска да ви застреля?

Брайън се замисли. Някой болен пуритан, несъгласен с френската любов на публично място? Не. Някоя корава глава от Нот Лейк... делото на индианците... някой го беше проследил от града...

— Аз съм адвокат по криминални дела — каза само той.

Полицаят кимна, сякаш това бе достатъчен мотив.

— А тя? — Хвърли оценяващ поглед на едрогърдата любовница на адвоката, която стоеше край тях и трепереше от студ. — Може би става дума за ревнив приятел или съпруг?

— Не мисля.

Полицаят покани Чарити Слоу да се качи в колата му.

— Ще трябва да вземем пълните ви показания.

Брайън почувства, че му прилява. Досещаше се кой би искал да го убие. Но как, по дяволите, щеше да обясни *това* на Карълайн?

4

СЪЛЗИ НАД СЛАДКИ

4 януари

Любими мои,

Въпреки че тези поздравления са закъснели, особено за усърден писмописец като мен, позволете ми да връча един смокинов пудинг на теб, Макс, тонове захаросани сливи на теб, Огъстина, и кофа кръв на езичника Бровак. На всички вас желая щастлива Нова година, въпреки дъждовете.

Валяло във Ванкувър? Онова безшумно зимно църцорене наричат дъжд? Трябва да посетите полуостров Оса през декември. Тук дъждовете реват — трилиони барабанчета и цимбали по покрива от гофрирана ламарина, под който понастоящем смирено пребивавам.

Само преди пет дни Негово височество императорът Слънце се издигна като гневен отмъстител от залива Дулче и обърна облаците в бяг. Сухият сезон пристигна по-бързо, отколкото ченгета нахълтват в къща с кокаин, и сега мога да видя гледката. Да имах душата на Кийтс и словото на Шели, намерил бих някакъв начин да ви я опиша.

Е, добре, ще се опитам. Представете си ме пред пишещата машина на сенчестата веранда. Представете си ме как протягам ръка към надвисналия клон и откъсвам златен плод — сочен и тръпчив. От време на време някое от дърветата с папая пуска на тревата в двора сладко оранжево лайно.

Качулата мухоловка при това с жълт корем, не страхливата Eleania или eleania flavogaster понякога сладко пее от портокалово дръвче. Нощем щурците ме приспиват съсн без сънища, без Карълайн, а призори маймуните ме

будят с крясъци от мангото. И аз ставам, пикая, измивам си зъбите, и се готвя за смразяващата красота на новия изгрев.

На изток, на изток — там слънцето изгрява, там, отвъд залива Дулче — тази бездънна бездна от сладост между мен и най-близкия факс; отвъд назъбения гръб на централноамериканския провлак — там слънцето изгрява и рисува карамелени планини с люлякова мараня, над искрящото море в подножието.

На запад, където слънцето залязва с още живописни последствия, се намира безкрайният океан — син, зелен и вечен.

Където сушата среща морето, има плажове, оградени с диви бадеми и палми. Няма да ви отегчавам с описание на тези плажове на две минути път по сандали, но ще ви кажа само, че пясъкът, освен мек и златен, е и девствен — никакви следи от човешки крак, плажен волейбол или тела с облъчена кожа на търсачи на слънце и удоволствия не развалят пейзажа.

На север — простряла се трескаво около къщата — се намира най-внушителната от всички гледки — тропическата джунгла. Тучна и зелена, раждаща, умираща, ароматна, звънтяща от птичи песни и жужене на насекоми, тя издиша кислорода, който човекът така алчно поглъща с машините и огньовете си.

Но стига вече, стига.

Така. При мен всичко е чудесно, както можете да прецените по възвишения дух на това писмо. Сигурен съм, че ще се изненадате да ме откриете толкова променен, при спомена за паническото ми поведение преди три седмици защото аз си спомням прошепнатите ви тревоги за моя така наречен нервен срыв.

Добре, не съм съвсем наред, но вече се възстановявам от екстравагантните порицания на Карълайн да не говорим за огнената буря от летящи чинии, която ме посрещна при завръщането ми от Нот Лейк, които временно размътиха ума ми и ме оставиха да плача без надежда и да пъшкам в кухнята ти, Макс.

Но времето и разстоянието сякаш са балсам за раните ми — това ме окуражава и силите ми ежедневно крепнат. Съвсем скоро пак ще бъде Померой от миналите дни. Или поне внимателно реконстриурана версия на това безценно творение.

Вече не мога да кажа, че мисля за нея през всеки свой буден миг. О, тя бързо се връща при мен, когато се случи да идентифицирам някоя нова птица, и си спомня, че хубавият ми бинокъл остана при нея. Както и да е, някой от вас чувал ли е нещо ново за доктор Померой?

Когато ѝ се обадох от Нот Лейк, тя ми се стори толкова разтревожена за мен... Само ако ѝ бях споменал за Чарити тогава, по телефона... но не ми стигна кураж. Е, наистина, сцената трябва да е била ужасна за нея — представям си как репортерите, нахълтали в приемната на факултета по английска литература, са ѝ обяснили, че мъжът ѝ едва не е бил убит и са се поинтересували за жената, която е била с него.

Все още не мога да повярвам, че мозъкът ми за малко щеше да се пръсне във вътрешността на онази наета кола. Ако някой е искал да стреля по мен, защо поне не е проявил приличието да го направи, когато Чарити я няма наоколо?

Колкото и да се опитвам да си спомня, не мога да кажа колко души имаше в онази кола. И въпреки всички догадки, не мога да допусна, че някой е тръгнал да ми откъщава. Побъркан почитател на покойния и непрежалим кмет на Нот Лейк? Полицаяте още ли разпитват приятелчетата му? Или, както подозирам, вече са се отказали?

Събитието обаче има и друга страна. Ще си спомните разговора ни за странната връзка между смъртта на Артър Бестърман миналото лято и опита за покушение върху собствената ми прекрасна особа — общият показател е, че и двамата тъкмо бяхме спечелили голямо дело — и за смахнатото ни предположение, че се е развилнял някой ненавиждащ адвокатите психопат. Може да прилича на

литературна измислица, но е превъзходна и незаличима измислица. Както знаете, Бестърман вдъхнови моите първи колебливи удари по клавиатурата на пишещата машина. Извърших сериозна хирургическа операция над сюжета на романа си и сега изпълнените със смърт и трепет страници на ръкописа са украсени с ненавиждащ адвокатите черен демон.

О, да, вие, подиграващи се неверници, Брайън Померой *пише*. Страниците продължават да излизат от античната пишеща машина на Уотсън Дванайсетте пръста, измъкната от подземния свят.

Както и да е, във връзка с Лошия ден край Нот Лейк, предпочитам главната версия на ченгетата — двама-трима ядосани дървеняци са обикаляли района с пушка.

Ако изобщо е стреляно от онази кола. Все повече и повече съм склонен да мисля, че някой е взел наетата ми таратайка за лос — в края на краищата беше ловен сезон.

Понякога нощем ме будят пърхащите звуци на токущо уловената плячка в джунглата, писъкът на загиващ папагал в ноктите на ловеца бухал или крясъкът за милост на някой дребен бозайник, когато оцелотът впие зъбите си във врата му. Именно в тези моменти — когато лежа под бялата си плащеница от мрежа против комари и се вирам в тъмната джунгла, а сюжетът на криминалния роман се върти в ума ми, — започвам да се чудя: може би там някъде *наистина* има убиец психопат.

Някой, който е научил сегашното местонахождение на приятелчето Померой, въпреки решението на кантората ни да не го съобщава на никого.

Но тези дребни нощни страхове скоро отминават и аз отново се чувствам сигурен в обгръщащото ме отвсякъде, майчинско одеяло на джунглата.

Надявам се, всичко в кантората върви по вода? Данъчните не са пожелали да прегледат счетоводните книги? Бровак не се е срещнал тайно със съдия Люки в сауната?

Джон, прощавам ти безсрамното хленчене по въпроса за моята отпуски. Какво? Да отидеш да се клатиш пред скапаната пишеща машина цели шест месеца, само защото са хванали топките ти в клещи край някаква си пеперудка? И те моля още веднъж да благодариш на Уотсън Дванайсетте пръста за това, че ми даде под наем чудатата си вила тук.

Вкусът на хазяина ми е кошмарен, както може да се очаква от търговец на кокаин. Пурпурните столчета пред бара ще трябва да заминат. Препарираният ягуар вече го направи. Все пак всичко работи, включително и тоалетната, макар че се наложи да подмамя една малка зелена змия, за да излезе от казанчето.

Тъй като наоколо няма ядрени или водни електроцентрали, аз съм слава Богу без електричество. Стигат ми печката и хладилника, които са на газ. Получавам прясна вода — без помпа — от един буен поток, който минава под малко мостче и се влива в океана край един пясъчен нанос.

Трябва да ви кажа, че когато дойдох, всичко тук беше потънало в мухъл и влага. Наех сенъора Робело, съседката, да изчисти. Тя доведе със себе си само шест от своите деца и остави, вече не помня колко други, у дома, под грижите на най-голямата си дъщеря, за която ще стане дума след малко.

Сенъора Робело и нейното ято буйни ангели живеят малко по-надолу по пътя. Сенъор Робело го няма никакъв. Доколкото разбрах, преди шест месеца е избягал при любовницата си в Голфито — старо пристанище и център на търговията с банани на срещуположната страна на залива Дулче.

Въпреки изневярата, сенъора Робело си остава несломимо, чуруликащо весела — солидна маса мускули, енергия и любов, майка на всички майки. Ето това е жена, у която няма горчивина, жена, за която животът продължава. Карълайн, бездетна, трови ума си с мисли за отмъщение над своя бивш в близко време съпруг. О, да, тя е

говорила с адвокат, някоя си Абигейл Хичинс, която се хвали с колекцията си кожи от съгрешили съпрузи. Предайте на Карълайн — аз няма да ѝ пиша, — че е сгрешила, като е наела Абигейл.

Предайте ѝ, че ако се разведе с мен, ще се ожена за деветнайсетгодишната дъщеря на сенъора Робело, която носи непоносимо прекрасното име Летисия и поражда всеки, който застане на пътя ѝ, със своята красота. Има огнена меднокафява кожа, очи, които блестят като далечните звезди и усмивка от разтопено злато.

Летисия е учила една година в колеж благородният ѝ стремеж е да се занимава с ботаника, но за жалост се е наложило да изостави учението, за да помага за издръжката на семейството. Сега работи в администрацията на Националния парк.

Позволете ми да прекъсна писмото. Позволете на очите ми да се зареят нататък по издълбания от коловози път, където голишарчетата на сенъора Робело шляпат в прахоляка също толкова боси, колкото и мършавото им куче. Какво виждам отвъд онези бадемови дървета? Ивица от океана, който се плиска в пясъците. Заливът Дулче — прекрасен и топъл, по-топъл от майчина утроба. Той ме зове, зове ме.

Ваш покорен слуга, Ърнест Хемингуей.

4 януари

Скъпа Карълайн,

Току-що написах писмо до кантората и реших, че трябва да драсна няколко реда и на теб. Спокойно, няма да ми стане навик и ще уважа горещото ти желание при нашата трогателна раздяла.

— Ще ти пиша — каза Померой тихо.

— Не си прави труда — сопна му се Карълайн и отвори вратата.

Померой тръгна с куфарите си към чакащото такси, без да си дава сметка, че е забравил любимия си бинокъл.

Все пак, при микроскопичната възможност да те интересува как я карам през последните три седмици, ще се опитам да открия, да се добера до някои уместно непреходни думи, които да ти предам.

Нека най-напред те уверя тъй като знам, че изгаряш от безпокойство, че съм добре. Умът ми е цял. Тялото ми е силно. Внезапното ми напускане на твоя живот след пет години ненарушим матриархат не ме накара да прережа вените си. Писането е терапия.

След преодоляването на краткотрайното творческо блокиране, Померой стана известен в околността като „El Escritor“. Означава „Писателят“. Ежедневно му се налага да отклонява покани за литературни четения. Най-безсърдечно отказва да дава автографи. Неговата муза е единственият му господар.

Да ти кажа, преди да съм забравил — вчера наблизко видях червеногребенеста кокетка голяма рядкост. Разбира се, отлетя преди да успея да сложа нужния обектив, така че ще трябва да се довериш на думите ми. Но сред другите, които съм запечатал на фуджиколор, има петниста листочистачка и една единствена люспестогърла листохвъргачка.

Наоколо се навърта и писклива мухоловка — жълта тиранка, — която ми напомня за мисис Абигейл Хичинс. Можеш да предадеш на приятелката си, че току-що получих писмото, в което тази Велика намръщена боркиня за женски права предлага да ми вземе всичко, освен долните гащи. Знам, че от дълго време плачеш на гърдите й подсилени със силикон, подозирам, но трябва да знаеш, че освен сърдечна приятелка тя е и една алчна, пышкаща, зловна усойница.

Да държим адвокатите настрана от това.

Между другото, честита Коледа.

— Ти как прекара своята? — попита тя с дразнеща учтивост.

Сам, сам.

Докато не дойде жената, която ми чисти, с чиния коледни сладки. При което, поради някаква необяснима причина, аз се разплаках. Сеньора Робело стисна носа ми с книжна салфетка и ме накара да се изсекна като дете.

Мъжът ѝ избягал с някаква курва и я оставил сама с десет хиляди деца. Тя е щастлива. Тя се справя. Тя прощава. Тя не тича да наема Абигейл Хичинс.

Очаквайки да не получа отговор от теб, оставам:

Искрено твой, Брайън

P.S. Обяснявам краткотрайното си похождение с универсалната криза, която сполита мъжете, когато прелетят с пълна скорост през четирийсетия си рожден ден, със страха от намаляващата сила, с лъжливото впечатление, че животът не е изживян пълноценно — младежка заблуда.

P.P.S. Честно ли е, Карълайн? Малка закачка с жена, която едва познавам, и — марш да си събираш багажа. Тя беше в моята литературна група, както, струва ми се, знаеш. След едно от четенията пихме заедно кафе, аз оглупях и реших да преживея едnodневно приключение в Нот Лейк. Това е. Едnodневка. Съвършено неангажиращо познанство.

Б.

5

КРАЯТ НА БРОВАК

Втория вторник на февруари Уентуърт Чанс нахълта в кантората с пепеляво лице и останал без дъх.

— Джон Бровак току-що се провали в зала 54 — обяви той.

Сътрудниците се събраха на извънредно съвещание в библиотеката, където Уентуърт им описа последните мигове на Бровак, преди да бъде отведен в килията. Когато свърши, Макс Макартър и Огъстина Сейдж се спогледаха, изпълнени с нямо учудване.

— Кокаинова психоза — отбеляза Макс мрачно.

— Размекване на мозъка — възрази Огъстина тихо. — Чудовището най-накрая му видя сметката.

Делото „Нейно величество срещу Уотсън и двајсет съучастници“ — известно като „Чудовището“ — бе нещо, с което Бровак се занимаваше през половината си кариера. Процеси, контрапроцеси, обжалвания и възражения — делото буксуваше, спираше, съживяваше се, устремяваше се напред — цели шест години.

През този период изтощението бе свело броя на адвокатите от дванайсет, до сегашния минимум от четири. Бровак, започнал с двама клиенти, бе получил в наследство още седем — от колеги, отказали се, за да запазят психическото здраве и брака си.

Когато миналата година апелативният съд постанови да започне нов процес, министерството на правосъдието бе пожелало да прекрати процедурите, но сержант Евърит Къдлип от Кралската канадска конна полиция настоя за един последен рунд — бе разконспирирал най-голямата кокаинова мрежа по Западното крайбрежие и искаше да получи удовлетворение. „Чудовището“ бе възобновено през септември и се точеше пред съдебните заседатели в съда на Ванкувър вече пет месеца.

Да ръководи този последен рунд — сякаш някой си бе направил зловеща шега с Бровак — бе назначен съдия Лерой Люки, наскоро издигнат до този сан, въпреки неуспешния му опит като прокурор да

вкара зад решетките О. Д. Милсъм за няколко убийства. Той и Бровак си разменяха удари още от звънването на звънеца. Днес бе осемдесет и осмия ден от този мъчителен мач.

— Още един път, отначало — каза Макс.

Той и Огъстина останаха мрачно навъсени, докато стажантът им разказа всичко още веднъж. Уентуърт, който помагаше на Негово сатанинско величество, беше нервен и припрян. Безрадостните лица на шефовете му не допринасяха особено за възвръщане на спокойствието му.

— Джон разпитваше онова ченге и по едно време съдията се обърна настрана и каза: „Задават този въпрос за пети път“. Джон попита: „На стената ли говорите или на мен?“ В този момент всичко като че ли притихна. „Чухте ме много добре — повтори съдията. — Зададохте този въпрос за пети път.“ А Джон отговори нещо като: „И получих пет различни отговора, поне четири от които са лъжа.“ После Люки отбеляза, че свидетелят се старае максимално, а Джон го обвини, че се подмазва на ченгетата като че ли са негов личен дамски контингент. После промърмори на нас: „Задникът му със задник се разтапя, като види униформа“.

Черните очи на Огъстина се разшириха от тревога. Тя угаси цигарата си и запали нова.

— Съдията чу, че залата се смее и попита: „Какво казахте?“ Тогава мистър Бойнтън, обвинителят стана и обясни: „Ваша светлост, защитникът направи забележка от най-нецензурен вид“. Тогава Джон се обърна към него... не знам, стори ми се, че изведнъж му избиха клапаните... нарече мистър Бойнтън... — Уентуърт прегледа бележките си. — „Нещастно педерастче, скапан духач.“

Съдията, разказа Уентуърт, се навел напред и почти изкрещял на Бровак:

— Това е неуважение на съда!

— Добре — отвърнал Джон, — оттеглям думата „духач“, защото е само слух.

— И после? — подкани го Макс с мрачно и уморено изражение на лицето.

— Ами... съдия Люки някак се надигна, сграбчи чукчето, стовари го по масата и изкрещя на Джон да напусне залата. Каза му, и това е цитат: „Искам да видя края ти, Бровак!“ — Уентуърт вдигна очи

от бележника си и сви рамене. — Тогава Джон се обърна с гръб към него, вдигна тогата си и си свали гащите... — Направи пауза и добави: — Истинско пълнолуние.

Библиотеката потъна в тишина. Чувахе се само потракването на пишещата машина в приемната и приглушеният глас на секретарката, която подканяше някакъв клиент да прояви търпение. Уентуърт забеляза, че лицевите мускули на Макс Макартър стават все по-изопнати.

Най-накрая откъм Макс долетя звук — тихо, приглушено: „хрмхф-ф-ф“. Започна да се бори със себе си — физически — и да притиска гърдите си с ръце. Уентуърт го обля вълна страх — тези кросове, шестте мили ежедневно из парка Стенли... Сърцето му...

Бузите на Макс се издуха, после се свиха и той изпусна въздух с невероятна сила. Наведе се напред и, неспособен да издържа повече, избухна в оглушителен, неудържим смях.

Отметна глава назад, задюдюка, засвирука, заблъска масата с юмрук.

— По дяволите — възкликна Огъстина Сейдж и безрадостното ѝ изражение постепенно стана като на Макс. Изпусна облак дим и също прихна неудържимо. След това двамата започнаха да се заразяват един от друг, докато вече не бяха в състояние да се спрат.

Уентуърт Чанс, който и така и така не можеше да разбере какво да мисли за шефовете си, не беше много сигурен доколко смешна е цялата тази работа. Опита да се усмихне — това сякаш го отпусна — и не след дълго и той се разсмя.

— Искам, по дяволите, да видя края ти — ревеше Макс Макартър, като при това имитираше Лерой Люки доста сполучливо.

В този момент извъня телефонът. Макс се овладя и вдигна слушалката.

— Това е единственият разговор, на който имам право — каза Бровак. — Копелдаците подслушват от централата, така че внимавай. Ето какво ще направиш. Ела право в затвора. Никакво бавене! Донеси три бона.

— Лерой те пуска под гаранция?

— Естествено.

— Къде е клопката?

— Наредено ми е утре да се явя пред негово височество, негово превъзгъзителство, самият принц свински, мистър съдия Лерой Люки, където трябва да падна на колене и да плача за опрощение.

— Как постигна това?

— Знае, че ако ме отстрани от „Чудовището“, ще трябва да анулира процеса и да го насрочи наново. Печеля още едно отлагане.

— И смяташ да го направиш? — попита Макс. — Смяташ да пълзиш в краката му и да хленчиш?

Бровак отговори с абсолютно невъзмутим тон:

— Лерой не разбра правилно, че аз, макар и по този непохватен начин, се опитах да изразя уважението си към него. При бабуните от африканската джунгла показването на задника е жест на подчинение пред по-големия авторитет. Той отразява преклонението пред могъщия бабун. Ще му обясня това.

Макс изведнъж се ядоса.

— Слушай, Джон, изиграл си предостатъчно тъпашки номера, но да наречеш Бойнтън ду...

— Педерастче, Макс — поправи го Бровак. — Само „нещастно педерастче“.

— ... Това е прекалено, Джон... След като си показал задника си на Люки, защо, по дяволите...

— Много просто. Ще ме отстранят от делото, а заради това „Чудовището“ ще абортира отново. Лерой ще опропасти първия си голям процес като съдия. Ченгетата, ако ще да се напънат като един, пак няма да го вдигнат достатъчно, за да го начукат на моите момчета за четвърти път и ще се откажат.

— А ти ще влезеш в затвора — каза Макс.

— О, Лерой няма да постъпи така с мен. Дявол да го вземе, нали му подложих задника си? Я по-добре кажи на стажантчето да яхне колелото и да ми донесе три бона.

Затвори. Макс пригладя малко коса върху плешивината си.

— Какво да му намерим? Психиатър, адвокат или шаман, за да прогони злите духове от него?

— Какво ще кажеш за консултант по наркоманиите? — попита Огъстина.

— Добре, можем да споменем наркотиците. — Макс вече подготвяше защитата. — Нервна криза, причинена от работата в съда,

след като съдружникът му едва не беше убит.

Докато Макс и Огъстина разсъждаваха кой лекар да помолят да свидетелства за Бровак, Уентуърт Чанс отиде до телефонната си кабина — малкото кабинетче, което делеше с копирния апарат — облече се, оправи дрехите си и хукна навън с чек за три хиляди долара.

Когато отиваше с велосипеда до съда, обикновено избягваше диагонала през паркинга, където беше убит Артър Б. Бестърман, на около половин пресечка от Померой, Макартър и компания. Този следобед обаче бързаше и тръгна на пряко, през мястото, където бе намерен трупът. Почувства допълнителен студ, който го прониза дълбоко от февруарския дъжд.

6

ГНЕЗДОТО НА ЛЮБОВТА

Скоро след като Уентуърт Чанс предаде парите за гаранцията на служителя в съда, доведоха Бровак от ареста. Държеше връзките за обувките си в ръка и се мъчеше да наниже колана на панталона си.

— Не искат да ме оставят да се самоубия. Е, смятам да изляза навън и да намеря нещо за чукане.

Той изчезна в едно такси, а Уентуърт си купи супа и сандвич за 2,49 долара от близкия помиярник, след което подкара велосипеда към моста „Гранвил“. Имаше среща с клиент — изящната курва Минет Лефлър. Първото му сериозно дело.

Беше го очаквал от дълго време. Седем месеца в окопите заедно с пресичащите на червено, смахнатите и малолетните крадци на бонбонки. Преди няколко дни за награда получи Минет Лефлър. Обвиняваха я, че държи увеселително корабче с проститутки, закотвено на остров Гранвил, малко по-нататък от централната част на града. Оттам изпращала момичета на повикване и рекламирала заведението си тайно.

Уентуърт я бе видял за първи път преди няколко дни в кабинета на Бровак. Беше млада, може би на неговата възраст и изглеждаше ослепително с начервените си устни и алената си минипола. Бровак го бе представил като техен бриляnten сътрудник.

— Минет е обвинена несправедливо, че е курва — обясни Бровак. — Издой я.

— Да я издой!? — повтори Уентуърт, вторачен в нея, едва чул нареждането.

— Накарай я да ти разкаже всичко. Имената на свидетелите, личния си живот, какво е казала на свинете... всичко.

Лефлър изгледа Уентуърт със съмнение и се обърна към Бровак:

— Все пак *вие* ще се занимавате с делото, нали?

— Да, в края на краищата, но в момента съм затънал ето до тук. Уентуърт е специалист по подобни ситуации. До следващата седмица

трябва да получим пет хиляди.

Тя отвори чантата си и плати веднага, в едри банкноти.

— Бизнесът сигурно процъфтява — отбеляза Бровак.

— Имам отлични аргументи в моя полза — обясни тя.

Бровак дръпна Уентуърт до прозореца.

— Фактите я закопават директно — обясни му той. — Може да се наложи да се откажеш от нея.

Фактите, предадени на Бровак от прокуратурата, се състояха в това, че преоблечено ченге отговорило на рекламата ѝ и посетило плаващия ѝ будоар, при което му била предложена орална стимулация на пениса срещу триста долара. А това беше повече от шест месечни вноски за велосипеда с двайсет и една скорости.

Не пожела веднага да му съобщи какви точно са отличните ѝ аргументи, а настоя да се отбие при нея на местопрестъплението. С разтуптяно сърце и парещо гърло, той се отправи, за да разпита тази греховна сирена в порочния ѝ дом.

Мина покрай модните металностъклени витрини на острова, покрай пазара, по неравния паваж. Намери кейовете, където бяха завързани плаващите къщи. Минет Лефлър го посрещна на вратата с пеньоар, стигащ до началото на бедрата, и с мокра коса. Обясни, че скоро трябвало да се облича, защото очаквала японски бизнесмен за вечеря.

Уентуърт погледна крадешком извивката на бедрото ѝ. Почувства, че коленете му се огъват, но го отдаде на лекото полюшване на лодката. Мястото беше обзаведено с опасен уют, мебелите и украшенията бяха подбрани с безпогрешен вкус. Лениви голи жени ала Матис на стената. На масата — купчина лъскави списания с имена като „Чар“, „Красота“, „Блясък“, „Плам“.

— Какви са отличните ви аргументи? — попита Уентуърт.

Тя посочи към вратата на спалнята си.

— Ела в любовното ми гнездо.

Уентуърт преглътна. Почувства как тестостеронът му бълбука и клокочи. Страхуваше се от порочната ѝ усмивка.

Този ден Огъстина Сейдж се върна в кантората късно, след като прекара цял следобед в предварителни процедури. Процесът беше

срещу един директор на пансион за момчета, преподобния Арнолд С. Дойл, от чиито престъпления — вербално, физическо и сексуално малтретиране — осемнайсетте нейни клиенти се бяха осмелили да се оплачат. Двеста хиляди долара за всеки от тях — нямаше да склони за по-малко.

Потта бе избила на горната ѝ дреха, подмишниците ѝ лепнеха и миришеха на уморено тяло. Реши да постои в помещението за разпускане, както наричаха сауната. Да измие от себе си отец Дойл и не по-малко противния му адвокат Мартин Уесъл.

Нямаше никой от персонала, изглежда и колегите ѝ си бяха тръгнали. Много добре. Не се нуждаеше от още мъжка енергия. Когато постъпи във фирмата, тогава известна като „Померой, Маркс, Макартър и Бровак“, прелъстена буквално от Джон Бровак, за да отиде при тях от клиниката, която обслужваше, все още имаше женско рамо, на което да поплаче. Софи Маркс ѝ липсваше. Тя беше нещо като майка на бърлогата. Напусна, за да стане съдия в провинцията.

Огъстина се занимаваше предимно с граждански дела. Бе занемарила криминалната практика след една странна авантюра, всъщност фарсово влюбване в един обирач на банки, напомнящ донякъде Еърл Флин.

Бог, по своята мъдрост, бе сътворил Огъстина, надарена с добър вкус за всичко останало, освен за мъжете. Джон Бровак. Боже мой! Това бе продължило цели пет седмици. След него лекарят от гинекологическата клиника — само ръце, никакво сърце, никакъв ум и никаква душа. И би трябвало да го докладва за сексуално възползване от пациент. Поради някаква причина именно подобни мъже привличаха Огъстина. Мъже с хубава опаковка, но или побъркани, като Бровак, или кухи отвътре, лишени от всичко, освен от мускули и мъжка суетност.

Все пак, честно казано, нямаше и голям избор. Или всичките свестни мъже вече бяха заети, или се бяха скрили в някоя пещера. Търсеше се: чувствителен, весел мъж, който не страда от: а) мания за величие, б) комплекс за вина, в) криза на самоидентифицирането и който при това не прилича на глиган.

Огъстина беше на трийсет и пет. Стара мома — защо това звучеше толкова ужасно потискащо? Мъжете често остават неженени, защо и тя да не може?

Пусна часовниковия механизъм за парата. Преустроена от суха сауна, стаята за възстановяване беше нещо като малко себеугаждане на фирмата — награда за кросовете на Макартър до парка и обратно и лечебница за махмурлуците на Бровак.

Тръгна към кабинета си, където държеше дрехи за преобличане и по пътя забеляза светлина под вратата на библиотеката. Отвори и видя Уентуърт Чанс, надвесен над купчина книги.

— Колко отегчително, Уентуърт — заговори тя. — Животът е така кратък!

— Видяхте ли Джон? Трябва да говоря с него.

Тя поклати глава.

— Ела да се напариш в сауната.

— Ъ-ъ-ъ. Не знам.

— Може би ще те помоля да ми изтриеш гърба.

Уентуърт пламна и се изчерви. Тя го улови за яката и го изправи на крака, без да почувства съпротива.

— Сложи си кърпа, ако се притесняваш.

Срамежливо, той си сложи. Но свикналата да си угажда Огъстина, която обичаше да чувства как порите на кожата ѝ се отварят, предпочете да седи съвсем гола на съскащата пара. Уентуърт се просна върху пейката със затворени очи. Не смееше да я погледне.

— С какво се забавляваш, Уентуърт? Би трябвало да имаш някакъв живот извън кантората.

— Не е кой знае какво. Едно кино струва колкото половината ми надница.

— Имаш ли приятелка?

— Нямам време за момичета. — Той замълча. — Мисля, че приключих със секса до края на живота си.

— Звучи жестоко.

— Няма да ми повярвате. — Той не обясни.

Скоро след като излезе от ареста под гаранция, Бровак попадна на една развеселена холандска туристка в някакъв весел бар. Всичко по нея говореше, че е от занаята — златото, приказките, примамливия дъх на опасност. Тя имаше прах, така че Бровак си каза: „Какво пък толкова“. Смръкнаха по малко и той, втренчил вампирски поглед над

волана на мерцедеса си, подкара със смях през електрическата гора на парка „Стенли“, по неравния мост „Лайънс Гейт“, нагоре по гористите склонове на Холибърн до билото, където беше къщата на Бровак. Правиха непохватна, дрогирана любов в горещата вана на верандата.

На следващата сутрин холандката се беше изпарила преди той да се събуди, но след като отмъкна към триста долара от портфейла му. Разочарова се от нея и реши повече да не я търси.

Защо не можеше да срещне някоя... просто симпатична? Въпреки че караше трийсет и осмата си година, Бровак все още не беше познал опиянението и страданието на любовта, в сърцето си все още беше девствен и се безпокоеше, че може да си остане такъв. Ами любовта? Какво е тя?

Е, щеше да стои настрана от жените известно време. Докато е в дранголника. Това беше осемдесет и деветият ден от театъра „Нейно величество срещу Уотсън и двајсет съучастници“, „Чудовището“, „Зъбатия ужас“. Заключение представление.

Не искаше да оставя колата си в града, докато е в затвора и затова се обади на Уотсън Дванайсетте пръста, който пристигна с рейндж роувъра си и тръгнаха към съда. Студен ден, дъждът беше като замръзнала каша, а небето — монотонно сиво. Вечната зимна мокротия по крайбрежието. Подтиква хората към самоубийство, помисли си Бровак. Той имаше желание да се самоубие. Да убие Лерой Люки... Е, Лерой Люки можеше да си го завре там, където слънцето не грее.

Погледна на север, където би трябвало да са планините. Бяха скрити зад облаците. Някъде там хората караха ски в мекия сняг. Той трябваше да кара ски. Не да пропилява прекрасния ден, само заради някакъв си нещастник.

Уотсън смръкна малко прах от опакото на едната от шестпръстите си ръце — две допълнителни израстъчета с по една става всяко — и попита Бровак дали иска малко. Бровак отказа.

Уотсън го изгледа стъписано.

— Добре ли си?

— Страшно добре съм.

— Ако имаш нужда от закрила... знаеш... там вътре... мога да се погрижа. — Уотсън имаше приятели. „Там вътре“ означаваше затвора.

Не искаше да използва думата, защото знаеше, че адвокатът му ще се почувства зле.

— Не знам защо правя това за вас — промърмори Бровак.

— Мислех, че го правиш за стоте бона.

Това беше сделката. Голяма премия, ако измъкнеше Уотсън. Съдружниците му можеха да продължават да си мислят, че е луд, докато не остави сто хилядарки на масата.

Сделката не беше сключена писмено, но Уотсън беше рядка порода — почтен търговец на боливийски прах. Въпреки всичко имаше и гаранция — документа за собственост на вилата на Уотсън в Коста Рика, която понастоящем обитаваше любителят на птиците, съдружникът му Брайън Померой.

Уотсън беше главното действащо лице на града в кокаиновия бранш и въпреки че въртеше известно количество продукти на канабиса, не се занимаваше с хероин. Хероиновият бизнес се въртеше в Ийст Енд от хората на Тони д'Англио — гангстери от стар тип, разполагащи с доста повече мускулна сила. Напоследък, за ужас на Уотсън, те бяха пуснали на пазара значително количество кокаин.

Докато Уотсън търсеше място за паркиране, Бровак изтича нагоре по стълбите към сградата на съда с нейните стъкла, бетони, алуминиеви тръби, поливани с компютър цветя и няколко десетки съдебни зали, разрешени в червено или бежово и напоени с човешка пот.

Единственото, за което щеше да съжалява по време на престоя си в дранголника две седмици, месец? — нуждаеше се от почивка, щеше да е разпивката на Лерой след две седмици. Организираше я в един бар на Източния бряг, за да отбележи назначаването си за съдия миналата година. Бровак обичаше тези пиршества и обикновено оставаше единственият, издържал до самия край.

С удоволствие би изпусил една дебела цигара камбоджанска трева, а след това би се впуснал в спектакъла. Дори би могъл да вдигне малък тост, с който да почете садистичните изхвърляния на негова светлост в съдебната зала, но това удоволствие щеше да му бъде отнето и трябваше да се задоволи само с препечените филийки с масло, които даваха в затвора за закуска.

Сержант Евърит Къдлип го пресрещна още на входа.

— Пак ли ще се опиташ да мушнеш прът в колелата, Бровак?

Къдлип беше висок и силен, но прекаляваше с яденето. Горната му устна бе украсена с подрязан мустак. След шест месеца подготовка за този процес, проточил се вече шест години, беше склонен да проявява цинизъм.

— Искаш да те хвърлят в затвора заради онези боклуци? Толкова ли ги обичаш? Или ти дават безплатно кокаин?

— Минах на пепси. — Бровак се опита да го заобиколи, но Къдлип препречи пътя му.

— Ако мислиш, че ще провалиш делото и този път, много се лъжеш. Лерой ще ги закове всичките. Уотсън ще получи дебелия тояга... доживот.

— Да разбирам ли, че си обсъждал въпроса с негова светлост?

— Разбирай, че го знам със сигурност.

След като долови абсолютната увереност в тона му, Бровак се вгледа в него и се намръщи. Сержантът му се усмихна и продължи нататък по коридора. Кофти ченге. Нямахше да е зле да порови малко в миналото му. А със съдията положително си бяха приказвали за процеса. Държаха се един за друг — като приятелчета, които ходят заедно за риба.

Бровак влезе в гардеробната, отключи шкафа си и започна да се преоблича. Черна тога, като испанската инквизиция. Замисли се, после претърси джобовете си. Извади пликче и смръкна малко от съдържанието му. Не смяташе да го прави, но имаше нужда от стимулиране — Къдлип го бе разстроил.

Завари зала 54 препълнена — бяха дошли и двайсетина колеги адвокати, за да видят как аятолаха ще заповяда неверникът да бъде убит с камъни. Точно това искаше Бровак — да се вкамени.

С удоволствие забеляза, че съдружниците му са спазили нареждането да не идват. Макс го бе молил предишната вечер по телефона, но той отказа всякакви услуги. Не, съприкосновението на Брайън Померой със смъртта не бе нарушило психическото му здраве. Нямахше никакъв нервен срыв. Дори не знаеше какво е това. Нито пък смяташе да не се наведе, за да вдигне панталоните, чийто колан беше забравил да закопчае.

От кантората присъстваше само Уентуърт Чанс и Бровак забеляза, че изглежда малко по-недоспал от обикновено. Лерой Люки

изкачи близо стоте си килограма по стълбичката до своето място и със странно мек тон попита:

— Докъде бяхме стигнали?

Прокурорът Джак Бойнтън разговаряше шепнешком със сержант Къдлип на масата. Вдигна поглед към съдията.

— Сър?

— Можем ли да повикаме съдебните заседатели?

Бойнтън доби смутен вид.

— Моите уважения, ваша светлост, но не остана ли един въпрос от вчера?

— О, да. Мистър Бровак. Разбира се.

Бровак започна да рисува фигурки в бележника си. Люки се правеше, че инцидентът не го е впечатлил особено. Дребен въпрос, останал от вчерашното заседание.

— Мистър Бровак — обърна се към него съдията.

Изправянето отне на Бровак цяла вечност.

— Ваша светлост?

— Не смятам да ви подвеждам за неуважение към съда.

Бровак помисли секунда над чутото.

— Много мило, ваша светлост.

— При нормални обстоятелства бих ви въдворил. Срок от три месеца би бил уместен. Но това ще провали процеса, нали? Клиентите ви ще останат без защита, а не бихме могли да намерим друг адвокат за толкова кратко време.

— Така е, ваша светлост. Това е почти невъзможно.

Любезността в тона на защитника изглежда ядоса Люки, защото в гласа му се прокрадна рязка нотка.

— Но това не означава, че всичко е приключило. След процеса, съдийската колегия ще реши дали да ви позволи отново да практикувате право. Ще препоръчам на мистър Бойнтън да изготви доклад за случилото се.

Бровак вдигна очи към човека, когото беше нарекъл „нешастно педерастче и скапан духач“ и му се усмихна с обич.

— Уверен съм, че мистър Бойнтън ще се опита да бъде обективен.

— Междувременно ще приключим делото — отбеляза Люки. — Трябва да стигнем до някакво заключение.

Бровак погледна сержант Къдлип, но лицето му беше безизразно.

— Въведете съдебните заседатели — нареди съдията.

Бровак въздъхна, свлече се на стола си и се наклони към Уентуърт Чанс.

— Провалихме се. Ще ни мушнат в торбата.

— Може ли да поговорим, когато сте свободен? — попита Уентуърт.

— Изглеждаш малко изтормозен, момче. Какво се е случило?

ТЪРСАЧ НА ЗЕЛЕНИЯ ОТБЛЯСЪК

22 февруари

Скъпа мисис Хичинс,

Относно: Померой с/у Померой

В отговор на телеграмата Ви, благодаря за съвета повече да не кореспондирам с жена си. Не, наистина не желая да утежнявам положението допълнително.

Със съжаление трябва да Ви уведомя, че не съм в състояние нито да получа по пощата Вашата призовка за бракоразводно дело, нито да помоля някой друг да направи това вместо мен. По отношение на всички други документи, за които се изисква да бъдат придвижвани лично, сърдечно Ви предлагам да ги придвижите лично, като си ги заврете отзад.

Много искрено Ваш, Брайън Померой, адвокат

23 февруари

Скъпи приятели от земята,

Току-що получих писмото ти, Макс, и ти благодаря за възхитителния опит да повишиш настроението ми с историята за Брово, показал на Негова светлост пълната луна. Хубав опит. Знам, че вие, симпатяги, седите на бира след работния ден и измисляте небивалици, с намерението да прогоните тъгата от доверчивия, чистосърдечен плажен лентай.

Кажете ми, че не е вярно.

Сега е седем вечерта, средно райско време, часът на вечерницата, когато козодоят започва да издава своите, злокобни, виещи вопли. Слънцето тъкмо напуска под гаранция деня, оцветява облаците в червено и се сплесква като уморен тестикул върху океана.

Очаквам зеления отблясък, който познавачите на залеза твърдят, че са виждали. Аз не съм. Искam да вярвам в зеления отблясък.

И отново светлината помръква без него.

Мит ли е той?

Току-що запалих газената лампа. Тук става тъмно за миг. Нерядко работя върху романа си през нощта, под гъмжилото нощни пеперуди. Честно казано, нощите тук са самотни и от страх мислите ми да не се зареят към северната, студена Канада, се потапям в измисления свят на моя роман, в набора странни образи и лъкатушещия сюжет, който разпростира октоподовските си пипала до твърде много географски точки. Нямам достатъчно заподозрени, така че се налага да измисля още няколко подлещи и да им дам мотив. „Авторът — пише мистър Уиджън — трябва да предложи няколко заподозрени и да ги снабди със силен мотив или поне да ги украси с атрибутите на подозрението.“

За жалост, не съм в състояние да измисля много мотиви да искаш да убиеш адвокат, така че моите заподозрени ще са шайка безмозъчни откаченияци и манияци.

Твоята история, Макс, за Бровак и Люки — колкото и невероятна да ми се струва — даде храна на гладното за вдъхновение куче — защо да не добавя такъв съдия към порочната шайка? Но какъв мотив за убийство би могъл дотолкова да зачерни сърцето на този изтъкнат юрист? Пълната луна, изгряла на масата на защитата, ми се струва недостатъчен подтик.

Сетих се! Да, след като напомнящият за Бровак герой е пречукан, ще насоча пръста на подозрението по-точно сфинктера към напомнящия за Люки съдия, който се е

побъркал при вида на онзи космат мъжествен задник, и убива Бровак, за да прикрие любовта си към него.

Но може би трябва да търся по-мрачен тон. Избягвайте прекалената веселост — съветва авторът на „Искусството на кримката“ — „Хуморът има място в криминалния роман, но трябва да прилича на добре възпитано дете у дома — не се натрапва, но му е позволено от време на време да се изкиска.“ Собствените романи на Уиджън следват тази рецепта, макар че намирам остроумията му за малко блудкави.

Животът тук е все така спокоен. Никакви наелектризиращи събития, ако изключим редките гръмотевични бури далеч навътре в океана. Може би с изключение на едно... Епизодът пред църквата, когато момичето на съседката, Летисия, улови ръката ми...

Докато все още сте във властта на перото ми, искам ви заведа до градчето — пътешествие, което предприемам три пъти седмично за здраве и за да си прибера пощата. Пуерто Просперо минава за цивилизация в това затънтено кътче на нашата злочеста планета. Намира се на пет мили от вилата на Уотсън — пътят е за джип, — край брега, зад бадемовите дръвчета.

Просперо не се слави само като начална точка на маршрута на гринговците към вътрешността на Корковада. Има екотуризъм. Джунглата е зоопарк. Много от пилигримите, тръгнали в търсене на изчезващата пустош, спират в градчето и отседат в хотел Ел Гранде четири долара за стая с две легла или, ако променят решението си като видят какво ги очаква, опъват палатки край брега.

Освен хотела, в Пуерто Просперо има едно училище, една банка, не чак толкова супер супермаркет, един бардак, петнайсет бара и местен клон на „Анонимните алкохолици“.

Най-голямото развлечение е евтиното пиене, тъй като, за жалост, тук няма художествени галерии, театри и хокейни стадиони. Каймакът на местното общество се събира в бара на Хорват. Въпросното живописно малко

заведение е издигнато върху колове край едно блато и се слави с миризмата, която се получава при изливането на фекални вещества от тоалетната горе. Това, заедно с другите отпадни продукти, които се изхвърлят там, произвежда сероводород и подобни газове.

Те за радост на любителите на миазми се смесват с миризмата на застояла урина, бира и цигарен дим, плюс особено острите аромати на самия Хорват. Той е емигрирал заради бившия комунистически режим в Унгария, но не е разбрал, че Студената война свърши. Хорват, който е на седемдесет, се разхожда из бара с огромните си месища, надвиснали над късите панталонки и се оплаква от комунистическите изнудвачи. В Коста Рика има един странен закон, според който, ако останеш в нечий двор достатъчно дълго, ти го дават.

Ако трябва да бъда честен, в Пуерто Просперо има и една църква, но посещаемостта там е много слаба. Не че няма вярващи. Сеньора Робело често води недисциплинирания си отряд, облечен с празнични дрехи, за сутрешната литургия. Веднъж и аз отидох с тях в крайна сметка като англиканец все още обичам церемониите и изпитах невероятно, почти духовно, еротично вълнение, когато Летисия Робело мушна ръката си в моята, щом поведох майка ѝ и останалото гъмжило навън.

Летисия е набожна млада жена, но с дух — нещо като героиня на Бронте. Въпреки всичко е упорита и претенциозна — след като е опитала и прогонила множество млади ухажори, понастоящем тя е единствената деветнайсетгодишна девственица в Коста Рика. Помежду си чувстваме гореща привързаност, но като голям брат и малка сестричка.

Истинският ѝ брат, Лео, е новият ми тревояд. Не, няма моторна косачка или нещо такова — той просто изяжда тревата. Тук това става лесно — типовете се разхождат с мачете в ръка и я съсичат.

Често ме принуждават да се чудя дали нещо като контрол на въздушния трафик няма да е от полза. Почти

всяка нощ блажената ми самота бива нарушавана от рев на прелитащи самолети, обикновено навътре към океана.

Подозирам, че работата им не е чиста. Доказателства:

1. Няколко едри риби като Уотсън Дванайсетте пръста също са купили имоти наоколо.

2. Панама е само на десет минути полет.

3. Най-много наркотици в наши дни идват от Панама.

4. Наоколо има множество равни и пusti брегове.

Всичко това, предполагам, е храна за музата ми. Внасям в романа си и малко колумбийски кокаин.

И така, да мина към целта на това витиевато писмо горното не се дължи само на желанието ми да я избегна, а и на нуждата да събера сили — Карълайн.

Миналата седмица пак избухнах в сълзи. Стана, когато Тереза Робело, осемгодишна, дойде при мен седна червеношийка със счупено краче. Издялах малка шина и докато го правех — чувствах се много добре, благодаря — тази нежелана вода започна да тече от очите ми.

Случва ми се вече няколко пъти — два от които на публично място — и започвам да се чувствам неудобно. Виновна е Карълайн.

След като направих големия си удар, след като отървах петимата индианци и бях във възможно най-добро настроение, у дома ме посрещнаха с почестите, с които биха посрещнали торба боклук от миналата седмица. В резултат на което аз допуснах една грешка — заведох в Нот Лейк една млада жена, която почти не познавах. Между нас нямаше нищо. Не мислех да я виждам пак. Изследователска работа, може да се каже — писателят трябва да преживее излишествата на живота, за да е в състояние да ги пресъздава реалистично върху хартията.

Реакцията на Карълайн — вдига шум до небесата, изритва ме с парцалите от семейното огнище, наема адвокат и иска развод.

Не е ли това — питам аз — неадекватно поведение?

Плача. Защото, както птичката на Тереза, съм ранен.

Макс, Оги, един от двамата — предайте на Абигейл Хичинс, че съжалявам за грубия тон на писмото, което ѝ изпратих. Кажете ѝ някоя правдоподобно скроена лъжа за това, колко много я уважавам. Предайте ѝ, че няма нужда от съд — и без това ще дам на Карълайн всичко, дори и бинокъла. В замяна за едно — възможността да поговоря с нея. Двайсет минути готовност за слушане с нераздвоено внимание.

Аз съм готов да простя.

Ваш и т.н.
El Escritor

АНГЕЛИ С БЕЛИ БАРЕТИ

Роджър Търнбул — трийсет и петгодишен аматьор проповедник, на времето препродаваше стари коли и с това си изкарваше хляба, но след началото на кризата реши да стане борец срещу престъпността и да отърве улиците на Ванкувър от боклуци.

Групата негови последователи се наричаше „Белите ангели“ — всички носеха бели барети. Бяха млади и атлетични мъже — самият Търнбул беше висок и жилив, макар и леко надебелял. „Ангелите“ патрулираха по централните улици на групи по трима и четирима, за да търсят джебчии, пласьори на наркотици и перверзни типове.

През ноември 1991 година, след убийствата на трите жени, Търнбул публично се закле да открие убиеца и да го предаде на правосъдието. Направи го след четири дни. На последвалата пресконференция обясни на журналистите как е влязъл под кожата на убиеца. И трите жени били известни с това, че пиели сами по заведенията. Търнбул предположил, че избира тъкмо такива жертви.

За да провери теорията си, той и двама колеги седнали на чаша доматиен сок в един бар. След малко някаква млада жена станала от мястото си и се запътила към изхода.

Мъжът, оказал се в последствие О. Д. Милсъм, излязъл след нея на паркинга, когато Търнбул и двамата му колеги скочили върху него и го претърсили за оръжие. Нямало такова. Търнбул заплашил заловения с откъсване на тестисите, ако не признае трите убийства и Милсъм побързал да го направи.

Повикали полицията. О. Д. Милсъм признал и пред тях и бил обвинен в три предумишлени убийства. Неженен, на социални помощи, с коефициент на интелигентност 83, той живеел в малка стаичка под наем, при обиска на която били открити няколко изрезки от вестник с материали за убийствата, скрити в картонена кутия.

Когато самопризнанията на Милсъм не бяха приети от съда и твърденията на обвинението увиснаха във въздуха, Търнбул излетя

разярен от съдебната зала, ругаейки правосъдието. Така че, когато адвокатът на Милсъм, Артър Бестърман, бе намерен с разбит череп недалеч от кантората си, подозренията незабавно паднаха върху лидера на „Белите ангели“. Другарите му, обаче, се заклеха, че е бил с тях в щаба им. Там не бяха открити окървавени дрехи.

Междувременно Милсъм изчезна в небитието. Полицията и социалните служби бяха предупредени да внимават, но той така и не се появи. Знаеше се само, че се е купил автобусен билет за Торонто.

Търнбул реши на всяка цена да се пребори с оправдаването на Милсъм и започна да тормози съдилищата и прокуратурата с настоявания за преразглеждане. Научи, че Короната е направила, поне така му се стори, много странен избор на свой представител при обжалването — Максимилиан Макартър III, от добре известна фирма на адвокати, защитаващи престъпници.

— Какъв срам, какъв позор! — зарева Бровак на Макс Макартър, когато научи, че е приел предложението на прокуратурата. — Благородната институция „Померой, Макартър“ да падне толкова ниско! Моят съдружник да бъде купен за жалки стотинки, за да върши мръсната работа! Да изпраща гражданите в затвора!

— Става дума за О. Д. Милсъм — отбеляза Макс.

— Макс... ние имаме клиента, която ни уважава. Тези хора ни се доверяват. *Никога* не сме се продавали на противника.

Огъстина зае страната на Макс.

— Това е убиец рецидивист.

— Говорих с Рут — обади се Макс. — Тя ме посъветва да се съглася.

— И какво? Да не би да те изгони, ако не я послушаш? — изрева Бровак. — Ти жалък женски...

Макс го прекъсна, за да не изслуша тирадата.

— Бровак, твоето приятелче Люки се провали, когато беше обвинител по това дело, и сега смятам да поправа грешката. Смятам да спася живота на няколко жени от този град, които не си падат по идеята да заварят в спалнята си смахнат психопат с нож в ръката! Ясно ли е?

Предишната вечер, след като сложиха близнаците да спят, Макс и Рут поговориха за това. Тя не спомена за изнасилването, благодарение на което бе забременяла на седемнайсет, но Макс разбра, че мисли за

него. Стана дума за здравето на жените; самотните жени във Ванкувър, страдащи от обща психическа травма — страх от нощта, страх от мъжете, страх от факта, че са сами.

Рут — тя беше психоложка — говореше убедително.

Защо, тогава, той се чувстваше като опозорен? Досега многократно му бяха предлагали да се явява от името на обвинението, но той упорито отказваше. Той беше за свободата, дребен човек с големи юмруци срещу системата — така бе създал името си.

— Ще ги представям само в едно нищо и никакво обжалване.

— Така се започва — обади се Бровка. — След което ще започнеш да им водиш делата и да вкарваш нещастните, безпомощни клеptomани и наркоманчета в затвора. Може би ще ти помогне да се издигнеш, нали това е пътят към съдийската скамейка? Той е жаден за власт и безпринципен, в гените му е! — Потупа подигравателно Макс по рамото. — Да, ваша светлост, сър Макс Макартър Трети, потомък на три поколения съдии. Духът на баща ти най-после се обади в теб, а?

— Нямам никакво намерение да ставам съдия! — извика Макс в отговор. Бровка бе засегнал болна тема. Такава бе кариерата на баща му — малко защита, малко обвинение, колкото да покаже, че умее и двете, после бързо нагоре по стълбата към върха. Това не беше за Макс. По никакъв начин.

Огъстина го прегърна.

— Ще заковеш този червей Милсъм, нали?

— Разбира се, че ще го закове! Защо мислиш, че избраха него за тази касапска работа? Баща му е шеф на Апелативния съд, как могат братята му да кажат „не“ на неговия амбициозен син?

Част от багажа, който пристигна в кабинета на Макс във връзка с обжалването по делото на Милсъм, се оказа лидерът на „Белите ангели“.

Роджър Търнбул го очакваше в кабинета му, когато пристигаше сутрин:

— Може ли да попитам, приятелю, дали апелативният съд ще го осъди направо или ще насрочи нов процес?

Висеше в кабинета му и когато си тръгваше:

— Как е приятелят ми Макс Макартър днес? Макс, хрумна ми друга идея как може да се е отървал от ножа.

Обаждаше се по телефона:

— Фактът, че Милсъм е изчезнал от лицето на земята, означава нещо, нали? Ако беше невинен, щеше да се покаже. Нали ще обясниш това на съда?

Макс отговаряше:

— Този съд не може да осъди никого, а само има право да насрочи преразглеждане. Апелативният съд не се интересува как Милсъм се е отървал от ножа. Фактът, че Милсъм е свободен, а няма нова жертва, говори в негова полза.

Макс получаваеше киселини в стомаха от Търнбул — безумният му поглед, напрегнатите изпъкнали очи и захаросаните му поздрави в трето лице. „Как е моят приятел Макс тази вечер?“ „Малко му се гади на стомаха, Роджър.“ Още повече, просто не можеше да се отърве от мисълта, че именно Търнбул е развъртял бухалката над главата на Артър Бестърман.

От разговорите си с полицаите, разследвали убийството на Артър, знаеше, че случаят все още не е приключен. Но ако Търнбул беше убиецът, действаше малко странно — вместо да се скрие някъде, той се появяваше в центъра на събитията, изцяло погълнат от обжалването срещу Милсъм. А може би го правеше точно, за да се прикрие? Ефектът на Разколников — човекът, запленил от собственото си престъпление...

Когато започна заседанието за обжалването в понеделник, сряда, 24 февруари, Търнбул го чакаше в съда, заедно с големия Джак Калико, неговия заместник — вдигаща щанги горгона, тъпкана със стероиди.

— Как е Макс днес?

Макс не отговори.

— Макс... какво трябва да кажа в съда?

— Не се предвижда да казваш нищо.

Търнбул сякаш се стресна.

— Но... Ей, Макс, аз трябва да обясня защо първия процес беше абсолютен фарс...

— Роджър, имам работа. Разкарай се от делото ми. Съвсем буквално.

Търнбул го изгледа неприятелски с големите си изпъкнали очи и изръмжа:

— Знаеш ли какво мисля аз? Мисля, че адвокатите налагат някаква своя, така наречена, правда, не Божията. — След това добави: — Имай предвид, че доста хора ще те наблюдават днес.

Макс долови заплашителна нотка.

— Ако това е заплаха...

Търнбул веднага смени тона и стисна лакътя на Макс като преливащ от добри чувства търговски агент.

— О, Боже, не... Искам да кажа, че имаш чудесен шанс... Чудесен!

Макс му обясни, че ако си отвори устата в съда дори и само веднъж, ще нахлупи найлонова торба на главата му.

Отсъстващият Милсъм беше представен от служебния му защитник — полупенсиониран адвокат, който макар и храбро да бе заел мястото на мъртвеца, не беше кой знае колко по-талантлив от Бестърман и Макс остана с впечатлението, че пет пари не дава дали ще спечели или ще загуби.

Това обаче означаваше Макс Макартър да положи още повече усилия. Тъй като бе идеалист, смяташе, че обвинителят трябва да е безпристрастен, педантичен и честен, и че е задължително обвиняемият да получи своя шанс в съда, независимо от вялата защита.

Падна му се добър състав — трима приятни съдии, чийто опит беше предимно в областта на гражданското съдопроизводство и не познаваха криминалната практика кой знае колко добре. Към възможността престъпникът да се прикрие зад правилата за събиране на доказателства те се отнасяха с невероятен скептицизъм. Странно, че същите трима съдии можеха да изглеждат толкова възхитителни, когато обвиняващ, и толкова удивително твърдоглави, когато си от другата страна на барикадата.

Най-сериозният аргумент на Макс — а трябваше да го използва внимателно, защото не беше по същество — се състоеше във факта, че Милсъм не би могъл да изфабрикува самопризнанието си. Помнеше твърде много подробности — бе описал жертвите сравнително точно, също и двата апартамента, в които бил влизал. Възможно бе да е научил всичко това и от вестниците, но нямаше как да знае — ако е

невинен — две незначителни подробности, за които не бе разгласено — за кафеза с двете птички в спалнята на едната от жертвите и за плочата на „Ролинг Стоунс“, която свирела в апартамента на другата — зловец, но и уместно озаглавена „Let It Bleed“^[1]. Милсъм бе споменал тези неща, без да го подканят.

— Както много добре е известно на съда — започна Макс, — правилото, че показанията не се вземат предвид, ако са изтръгнати чрез заплаха, важи при едно условие — заплахите трябва да са отправени от представител на властта. Мистър Търнбул и приятелите му, макар и да са действали като правозащитници, са представители на властта, колкото група самоназначили се шерифи в Дивия запад през миналия век.

Старшият съдия се усмихна и се наведе към единия от колегите си, за да му прошепне някаква шега. Тръгва добре, помисли си Макс.

Успя да изложи основния си аргумент до края на първия ден и когато прекриха заседанието, погледна залата. Бяха там — Търнбул и Калико, седнали на последния ред.

Макс махна на инспектор Норкуист да се приближи — стоикът с мрачни очи, главният копой на отдел „Убийства“.

Висок, слаб човек, почти скелет — приятелите му го наричаха Кокала, — инспектор Норкуист беше любимото ченге на Макс. Наближаваше шейсетте и принадлежеше към старата порода — учтив, сдържан, благороден.

„Ангелите“ се изнизаха от залата.

— Какво ще кажеш за тези откачения? — попита Макс.

— Гледат прекалено много криминални филми. Мислят си, че да си полицай е забавно.

— Не ти ли се струва, че може Търнбул да е цапардосал Бестърман? Той или някое от приятелчетата му.

— Ще трябва да ме убедиш.

Макс се замисли и попита:

— Къде е бил на петнайсети декември?

Норкуист го изгледа с недоумение.

— Когато някой стреля по съдружника ми.

— О, да. Брайън Померой. — Полицаят се усмихна с най-тъжната си усмивка. — Хванаха го със смъкнати гащи, нали? Какво общо има Померой?

— Не знам, Кокал. Просто Търнбул ми се струва много особен. Чудя се дали не е обявил малък кръстоносен поход срещу адвокатите. Може би си мисли, че е избран от Бога за негов помощник?

— Макс, струва ми се, че напоследък си работил прекалено много.

---

[1] Нека да кърви англ. — Б.пр. ↑

ПРОДАЖНО ЧЕНГЕ

Ден сто и първи. Бровак имаше чувството, че „Чудовището“ го изяжда постепенно, крайник по крайник и смила костите му на прах между зъбите си. Най-лошото беше, че негова светлост, съдия Люки, вече не искаше да клъвне на стръвта. През двете седмици, след като отказа да го арестува за обида на съда, демонстрираше безкрайно самообладание — не обръщаше внимание на заяжданията му, изслушваше любезно всичките му възражения, дори и най-дребните.

Бровак реши, че съдията не смята да му подари никаква възможност за обжалване. Очевидно възнамеряваше в края на процеса да подмами съдебните заседатели да признаят обвиняемите за виновни.

Уотсън и двайсетте други не бяха единствените конспиратори в съдебната зала. Истинската конспирация — тази, която превръщаше процеса във фарс — беше между съдия Люки и неговото приятелче сержант Къдлип — дребното споразумение нито един контрабандист да не се спаси.

Трябваше само да измъкне нещо от ръкава си и отново да разбърка картите...

На свидетелската банка днес беше самият Къдлип и Бровак бе въоръжен. Междувременно слушаше с остро чувство на отегчение как колегата му, дългокосият Уейн Буруда, служебен защитник, произнася дълго, объркано възражение.

— Отново нищо не разбрах, мистър Буруда — отбеляза Люки добродушно. — Опитайте пак.

Бровак се зачуди — дали щеше да е толкова невъзмутим на разпивката довечера?

Буруда се отказа от аргумента, който сам не разбираше особено добре, и остави свидетеля на нежните грижи на Бровак.

Той стана уморено от масата и се приближи до съдебните заседатели. Обичаше да е край тях.

— Така. Твърдите, че моят клиент, мистър Уотсън, е направил някои изявления пред вас.

— Да. Има го в показанията ми.

— Твърдите, че е признал, че е ръководил операциите с малкия самолет, който сте заварили на пистата.

— Да. После от този самолет конфискувахме 309 килограма кокаин.

— Аха. И въпреки това не сте в състояние да установите кой е собственикът му.

— Убедени сме, че е някаква фирма фантом от Панама.

— А милият разговор, който сте провели с мистър Уотсън... състоя се в колата ви, нали?

— Да.

— И, естествено, не е имало никакви свидетели.

— Хората от отряда за наблюдение бяха наблизко.

— Но не са могли да чуят какво си говорите.

Кратко колебание.

— Струва ми се, че да.

— Значи мистър Уотсън, ей така, като гръм от ясно небе, заяви, че притежава самолет.

— Попитах го и той потвърди.

— И очаквате съдът да повярва в това?

Джак Бойнтън скочи на крака.

— Това е заяждане със свидетеля!

— Продължавайте, мистър Бровак — подкани го Люки.

— И вие си записахте думите му?

— Да. След това.

— Два дни след това, според датата в бележника ви.

След миг Къдлип се намръщи.

— Да, така е.

— Нещо като второстепенно хрумване? Твърде незначително, за да се запише веднага? И на това малко признание се крепи цялата теза на обвинението!

— Ваша светлост... — скочи Бойнтън.

— Не бих искал да обидя мистър Бровак, като му припомня правилата за водене на кръстосан разпит — прекъсна го Люки. — Продължавайте, Бровак.

— Благодаря, ваша светлост. Радвам се да отбележа, че днес следобед всички са в добро настроение.

Бровак огледа залата. На първия ред седеше Джо Раф — неговият най-голям почитател — и му се усмихваше окуражаващо. Този тип вечно висеше в съда — висок, достолепен, на около петдесет и малко непохватен в движенията. Раф не беше завършил право, но се държеше като магистрат — наред с издутото куфарче и костюмът с жилетка. Нещо като спортен запалялко, привърженик на отбора на адвокатите. Особено преклонение изпитваше към съдружниците от „Померой, Макартър“.

Бровак се обърна към Къдлип.

— Добре, сержант. Искам да изкажа мнението, че сте измислили това признание.

— Извинете, това въпрос ли е? — попита Къдлип.

— Не. Това е факт.

— Ваша светлост, ако обичате...

— Ако обичате, седнете, мистър Бойнтън — прекъсна го Люки.

— Сержант, давам ви последна възможност да признаете, че разговорът ви с мистър Уотсън е брадата лъжа и няма да продължавам повече. Почтено, нали?

— Не лъжесвидетелствам толкова лесно, мистър Бровак.

— Знам. Обикновено влагате известни усилия, за да го направите.

— Ваша светлост, моля Ви...

— Какви са тези непрекъснати подскоци? — оплака се Бровак.

— Да не би уважаваният ми колега да страда от някакво нервно неразположение?

— Оставете го да продължи, мистър Бойнтън. Така ще свършим по-бързо.

— Някога да сте давали показания пред дисциплинарната комисия на полицията? — попита Бровак свидетеля.

Лицето на Къдлип стана безизразно, неразгадаемо. След всичките тези генерални репетиции — три процеса и предварително следствие — Бровак изваждаше на бял свят нещо ново.

— Да, давал съм.

— Преди около петнайсет години, когато сте били обвинен в кражба на известно количество хероин от шкафа за доказателствен

материал на полицията?

— Беше... във връзка с едно тайно разследване.

— Да. Това сте заявили на комисията, която се е занимавала с вас.

— Бях оправдан — прекъсна го Къдлип.

— Но никой друг не е потвърдил думите ви.

— Бях оправдан.

— Последвали са обвинения за вземане на подкупи от доктор О Пан Уей, който поради някакво съвпадение е най-големият търговец на хероин в цяла Северна Америка...

— Всичко това влизаше в обвинението. Обясних, че провеждах тайна операция срещу това лице.

— Да. Абсурд да излъжете, за да отървете кожата.

— Беше грешка. — Къдлип се опита да се възмути. — По-късно ме направиха сержант.

Бровак се върна бавно до масата си и затършува из папките. Къдлип го наблюдаваше мрачно.

— Да видим... — продължи Бровак. — Пет години по-късно, срещу вас е имало друго оплакване, подадено в дисциплинарната комисия.

— Не знам с какво разполагате.

— А... някои неща, с които се сдобих по силата на закона за свободата на информацията. Ето какво пише тук: „Оплакване за побой над гражданин“.

— И в този случай бях оправдан. Беше самозащита.

— Аха. Твърдите, че на улицата ви се е нахвърлил някакъв болен, повръщаш наркоман.

— Ваша светлост, при цялото ми уважение! — скочи Бойнтън за пореден път. — Как може да му позволявате да се заяжда със свидетеля така!?

— Търпението ми наистина е на изчерпване — обясни съдия Люки. — Какво общо има това с делото, защитнико?

— Свързано е с достоверността на показанията. Смятам да покажа, че той е лъжец. Съдът има право да ме спре.

— Продължавайте — каза Люки троснато.

Бровак взе друга папка.

— И после, преди две години, след като са ви произвели сержант, е заведено ново оплакване. Този път за липсващи пари, които са били вещественно доказателство.

— Взех ги, защото спешно трябваша за едно разследване. После ги върнах.

— След като някой е вдигнал тревога, нали? И пак сте се явили пред дисциплинарната комисия. Този път имате „мъмрене“.

— Да — потвърди Къдлип едва чуто.

— Комисията не е повярвала на показанията ви.

— Хм... Може би... на някои от тях.

— Дадени под клетва пред Библията. Точно както днес... И комисията реши, че лъжете на свидетелската банка.

— Те... въпрос на мнение. Явно е, че не са сметнали всичко това за много сериозно.

— Несериозно, а? Ето за какво става дума, струва ми се... Давате лъжливи показания винаги, щом ви изнася. — Бровак погледна към Бойнтън, който отново изигра номера със скачането, и си седна на мястото, преди онзи да успее да отвори уста. — Благодаря. Нямам повече въпроси, ваша светлост.

Люки направи опит да се усмихне и се обърна към съдебните заседатели:

— Дами и господа, мисля да прекратим за днес. Едно малко събитие изисква моето присъствие и се налага да подготвя няколко думи.

След това усмивката му изчезна и той се втренчи в Бровак.

— Мистър Бровак, нахалството, с което проведохте кръстосания разпит няма да мине незабелязано. Ще помоля мистър Бойнтън да го спомене в доклада си.

— Ще оценя това, ваша светлост — отвърна Бровак. — Много съществен разпит.

Съдията замълча, сякаш искаше последната дума да е негова, но се отказа и слезе от мястото си.

Обвиняемите и публиката започнаха да излизат, а Бровак се загледа с удоволствие в разстроеното лице на Къдлип, който разговаряше с Бойнтън в един ъгъл.

Любителят адвокат, Джо Раф, хвърли куфарчето си на масата и седна до Бровак.

— Брилянтно изпълнение, старче, брилянтно! — Раф се бе научил да говори като англичанин в един пансион във Ванкувър.

— Благодаря ти, Джо.

— Законът за свободата на информацията. Аз също го използвам. Трябва да преровиш тонове хартия, но пък си струва.

Въпреки че не беше юрист, Раф непрекъснато съдеше някого — съседите за клевета, държавните служители за небрежност, местните власти за пукнатините по тротоара. Луд на тема съд, той сам обжалваше и се защитаваше при актовете за неправилно паркиране и минаване на червено, съдиите от административния съд живееха в непрекъснат страх от него.

Бровак започна да събира папките си и някъде от тях изпадна едно листче. Раф се наведе, прочете го и се намръщи.

— Бестърман? — попита той.

— Бестърман... — Бровак не бе видял това листче, може би случайно попаднало сред другите документи.

Прочете го. Меморандум от дисциплинарната комисия на полицията. „Относно: сержант Е. Къдлип, 10 юли. Да се изпрати формуляр за жалба на Артър П. Бестърман.“

Датата беше четири дни преди смъртта на Бестърман.

— Не казвай на никого за това, става ли?

— Гроб съм — отвърна Раф. — Е, трябва да тичам в областния съд.

Макс Макартър погледна часовника. Единайсет и половина. Негов ред да плати сметката в „О Сотерн“. Трябваше да плати и друго наказание — съдиите му бяха обяснили, че няма нужда да го слушат повече, което реално означаваше: „Вече сме решили какво да правим, но приличието изисква да чуем и другата страна“.

Адвокатът на Милсъм се опита да твърди, че Търнбул е изпълнявал полицейска функция и заплахата му да кастрира клиента му е имала същата сила и ефект, както, ако беше направена от офицер със значка.

Съдиите се противопоставиха и заспориха, като най-накрая принудиха адвоката мрачно да замълчи. Съдът постанови, че

обжалването е аргументирано и нареди да се насрочи нов процес, като си запази правото да обяви конкретните основания по-късно.

— Ще се видим в Отава — подхвърли адвокатът на Милсъм кисело. Върховният съд на Канада — последната възможна инстанция.

Инспектор Норкуист тръгна, за да подготви заповед за ареста на Милсъм и да пусне искане за издирването му в цялата страна.

Роджър Търнбул му се усмихна от залата и му направи знака на победата. Макс помнеше странната забележка: *„Мисля, че адвокатите налагат някаква своя правда, не Божията.“*

Докато шефовете му бяха във висшите съдилища, Уентуърт Чанс водеше борба в първоинстанционния съд. Съдът на провинцията беше на хвърлей камък от полицейския участък и с близкия затвор го свързваше удобен тунел. Освен това имаше добре отъпкана пътека до долнопробния стриптийз бар на отсрещната страна на улицата.

В съдебната зала на третия етаж Уентуърт се чувстваше отнесен от облака фина ароматна мъгла около напарфюмираната Минет Лефлор и чуваше съдията сякаш отнякъде много далеч. Интересуваше се колко време, по негова преценка, би отнело делото.

— Мистър Чанс, слушате ли ме?

— О... О, да. Боже! Половин ден?

След това обвинителят се приближи до него:

— Защо не се откажеш от нея? Всичко е ясно. Да не би да знаеш нещо, което аз не знам?

— Не знам нищо. — Изрече тази лъжа и се изчерви, а след това напусна съда, превит под тежестта на ужасната си тайна.

По време на обяда в „О Сотерн“ Джон Бровак не сподели със склонните да клюкарстват свои съдружници, че Артър Бестърман е смятал да подава жалба до дисциплинарната комисия срещу сержант Евърит Къдлип. Жалба за... какво? Къдлип не трябваше да разбере нищо до понеделник, когато, ако Бог и Люки позволиха, щеше да поднови кръстосания разпит и да зададе някои ориентировъчни въпроси.

Чувстваше се замаян. Почти бе унищожил Къдлип на свидетелската банка. Може би до понеделник щеше да събере достатъчно амуниции, за да срине предварително известната присъда и да убеди заседателите да не гласуват, както искат от тях. Когато Уентуърт Чанс дойде на масата, поздрави Макс Макартър за успеха, а Бровак му каза да не бъде такъв левак.

— Паднали са му се трима съдии, толкова твърдоглави, че Атила Хунът пред тях е като малко котенце — добави той. — Решили са какво да правят преди Макс да каже и дума, а той е бил за украшение.

— Адвокатът на Милсъм беше доста слаб — отбеляза Макс. — Делото се качва нагоре. Искат да обвинявам и в Отава. Ще платят, колкото кажа.

Бровак изсумтя.

— Казах ли ти? О, да! Щеше да бъде само това малко обжалване! Държавата впи куките си в месата му, след време ще махне част от мозъка му и ще го превърне в хленчещ послушен слуга. — Пуфкаше дебела и грозна пура за след хранене.

— Надявам се тази вечер да се държиш възможно най-прилично, Джон — подхвърли Макс.

— Няма проблем.

През цялото време Уентуърт Чанс отпиваше боязливо от виното си и се тревожеше за бъдещето си във фирмата. Освен това Джон Бровак му бе обещал да го напие довечера. Уентуърт изпитваше параноичен страх да не се направи на глупак.

В края на работния ден, когато всички секретарки си отидоха, адвокатите седнаха в стаята за кафе, за да проведат едно от безбройните си съвещания.

Бровак непрестанно отваряше бири и прекъсваше дневния ред със саркастични забележки за тържеството на Люки вечерта, за специалния тост, който смяташе да вдигне в негова чест. Размаха бирата си във въздуха и каза:

— Моля, всички да седнат. Ще се присъедините ли към мен, когато се издрайфам в чест на този тлъст балон отровни газове, негова светлост съдия Плюнки?

— Няма да вдигаш никакви тостове — обади се Макс.

— И още как. В онзи бар всичко е позволено.

— Джон — обади се Огъстина. — Недей да ни засрамваш пред колегите.

— А, да, мисис Добрянка! Съдружниците ми са сукалчета! — Бровак излезе от стаята, за да намери Уентуърт Чанс. Откри го на бойния му пост в библиотеката.

— Довечера ще се наквашиш, хлапе.

— Наквасвам се само от две питиета.

— Какви префърцунени пухкави понички излизат от правния факултет напоследък! — Той бръкна в джоба си и извади смачкана цигара канабис. — Хайде, ела да я издухаме. Вече е шест часа, петък. Нощта е за почивка.

Уентуърт не искаше Бровак да го смята за префърцунена поничка. Бе зарязал марихуаната веднага след училище — заедно с детството си, — но беше готов да изпуши една, за да докаже, че не е поничка.

Последва Бровак на задния балкон и потисна немъжкия си импулс да попита от коя част на света е този канабис. Забеляза, че цигарата, макар и дебела, е свита грубо и невнимателно. Изглеждаше безопасна, отпусната импотентна.

Вдъхна. Димът беше сладникав. Не се изложи пред Бровак с пристъп на кашлица. Издиша. Нищо. Все едно, че беше смачкана шума. Дръпнаха по още веднъж и Бровак я угаси.

— Не искам да припаднеш, хлапе.

Уентуърт се поуспокои. Но се боеше от онова, което можеше да се случи довечера. Как успя да се заплете в тази история?

ЕТО, ИДВА СЪДИЯТА

Уентуърт Чанс усети пълната сила на азиатската трева, която му даде Бровак, чак двајсет минути по-късно, когато се качваше в таксито с останалите, за да отидат до хотел „Тропикана“. Докато гледаше размазаното зимно улично осветление на площада, усети, че се вцепенява от страх.

Параноя. Угризения. Трябваше да се бори с предчувствията за катастрофа, които го бяха обзели изцяло. Споменът за Минет в нейното любовно гнездо...

— Хайде, хлапе, качвай се!

Влезе в таксито при шефовете си и се застави да бъде спокоен. Понесоха се надолу по Хейстингс стрийт в Ийст Енд.

За първи път щеше да види това тайно светилище на адвокатите — обществото „Дела и грешки“, за което се разказваха истории дори в правния факултет на университета. Историите бяха за разврат, за клевети, за юмручни боеве между съдии и адвокати.

Мястото на събитието беше трапезарията на един малък хотел в работническия Ийст Енд, наречен „Тропикана“. Допускаха се само съдии и адвокати — никакви съпрузи и съпруги. Никакви журналисти. Никакви магнетофони. Никакви камери. Никакви външни лица, освен келнерите и техните подноси с гумени пилета.

Тук съдиите нямаха ранг. По традиция на тези сбирки можеше да се говори всичко — обиди, скандали, мръсотии. На следващия ден трябваше да се забрави всичко, дори и да си съдия, независимо колко жестоко са те обидили. Когато Уентуърт влезе, заведението вече бе пълно — тълпа изправени и строени пред бара адвокати. Отекването на гласовете в задната стена, изрисувана с олющен полинезийски пейзаж — палми и така нататък, — сякаш го замайваше допълнително и той се мушна сред тълпата от мъже и жени, но не преди Бровак да напъха в ръката му двойно уиски.

Уентуърт се опита да фокусира. Тук, в тази зала бяха всички негови герои. Сайръс Смайт-Болдуин — достопочтения гигант на криминалните дела, все още жизнен, все още на линия, въпреки осемдесетте си години. Сладкогласният прелъстител на съдебни заседатели Артър Бокъм, потънал в разговор с фостър Коб — царят на кръстосания разпит.

И ето го сред тях Уентуърт Чанс — защитник на нарушителите на пътни знаци, замаян от трева, вече неспасяемо корумпиран.

Макс Макартър беше в един ъгъл, където го бе заклецил баща му.

— Майка ти страшно се обиди, когато се обади, че няма да дойдеш на вечерята.

— Чувствах се ужасно, татко.

— Тя смята, че това е дело на Рут.

— Беше мое дело. — Макс се опита да промени темата. — Новини от Отава?

— В първия списък съм — отговори баща му.

Във Върховния съд се бе освободило място и Макс знаеше, че баща му — всички го наричаха Макс Мак Втори — се бори с нокти и зъби и е пуснал в действие всичките си връзки, за да се изкачи на най-високата юридическа кула. Досега никой Макартър не бе стигал до Върховния съд.

— На вечерята, която ти толкова необмислено пропусна, беше и Том Хоусгуд. Знаеш, че се пенсионира.

— Ами? Сериозно ли?

— „Ъпшоу, Пендергаст и Хоусгуд“ ще имат свободно място, за пълноправен съдружник. Чух, че като начало давали някъде към четиристотин хиляди годишно.

— Татко, харесва ми фирмата, в която съм.

— О, да! Прекрасна фирма. Брайън Померой, който защитава терористи и позволява на вестниците да пълнят страниците си с историите му с онази непочтена жена, да не говорим за Джон Бровак, позволил си да изнесе най-безсрамното представление в историята на съдилищата.

Макс се извини и отиде да търси по-добронамерена компания.

Абигейл Хичинс беше горе-долу единствената персона, която караше Огъстина Сейдж да се чувства старомодна и не на място. Тази вечер Абигейл беше опакована в нещо супер шик, което можеше някога да е украсявало и френски фотомодел, с огромно деколте.

Стана дума за едно от бракоразводните дела на Абигейл в момента — Померой с/у Померой. Огъстина започна да защитава Брайън, но Абигейл я стрелна с гневен поглед, изпод една повдигната вежда.

— По-добре от теб познавам похожденията на Брайън, скъпа. Той е от бързите и лъже Карълайн, още откакто се познават.

— Единственото, което иска той...

Абигейл я прекъсна:

— ... е да се отърве. Карълайн ми показва писмата му. Категорично ѝ забраних да му отговаря.

Абигейл — непримирим враг на злоупотребяващите с жените мъже — сама бе преживяла два неуспешни брака. Огъстина се страхуваше, че тази самовлюбена дама може да изостри отношенията между Брайън и Карълайн, да налее още масло в огъня.

— Боже мой, човек ще си помисли, че ти си изоставената съпруга!

Абигейл я смрази с усмивка.

— Обичам да влизам в положението на клиентите си. — Даде на Огъстина напарфюмирана целувка и отлетя като пеперудка.

— Дай да ти помогна — предложи Бровак на Джак Бойнтън, обвинителя на търговците на кокаин. Бойнтън бе влязъл току-що и носеше видеоманетофон, касети, кабели.

— Сам ще се оправя.

— Ще ти помогна да го включиш — каза Бровак и улови видеоманетофона.

— Не пипай нищо! — Бойнтън се дръпна рязко назад и изпусна няколко касети на пода. — По дяволите!

— Долавям враждебност. Чиста враждебност. — Бровак се наведе, събра падналите касети и пак улови магнетофона. — Джак, знаеш, че нещата, които казах за теб в съда, бяха само театър за пред

публиката. Хайде, професионалисти като нас забравят лошите си чувства в съдебната зала.

Бойнтън отпусна апарата и Бровак го измъкна от ръцете му.

— Приемам го като опит за извинение.

— Това е сбирка на обществото „Дела и грешки“, Джак. Всички тук сме само приятели, които си вадят хляба чрез закона. Ние сме братя и сестри, останалите да вървят по дяволите.

Отидоха заедно до края на залата.

— Съгласен съм, че адвокатите трябва да оставят лошите си чувства в съдебната зала — каза Бойнтън, — но ти премина всякакви граници. Не искам никакви услуги от мен, когато започна да пиша доклада за случилото се.

— Разкажи им фактите, Джак. Голите факти. — Бровак се зае да включи видеоманетофона в телевизора. — Имам такова нещо вкъщи. Знам как да го свържа. Надявам се Лерой да не се надуе още повече, като види касетите.

— Не се безпокой — отвърна Бойнтън с гордост. — Преровил съм часове записи. Имам го как говори глупости, на едно място дори се оригва пред камерата. И когато веднъж даде интервю пиян, след делото „Шива“. Абсолютни смехории.

— Сигурно ти е отнело часове.

— Три седмици, ако трябва да съм точен.

Бровак поклати глава. Такава всеотдайност...

— Питам се, дали ще ми позволиш удоволствието да те почерпя едно питие, след като завърши това представление... ако нямаш какво друго да правиш...

Огъстина Сейдж остави поканата на съдия Куентин Ръсел да увисне във въздуха. Той беше привлекателен дълга, прошарена със сребристи кичури коса и очарователен освен това богат и неженен, но тя не можеше да се отърве от чувството, че я смята за лесна.

— Ще се самоубия, ако кажеш „не“.

Опитваше се да я свали вече от петнайсет минути — мек като кадифе, с леко бандитската си усмивка. Някога бе защитавал гангстери и хора с много пари, а след това бе успял да направи добри вложения недвижима собственост, верига луксозни хотели. Някога една нейна

приятелка, Олив Климчук, адвокат от Виктория, бе имала връзка с него и твърдеше, че се е отнасял с нея като с кралица.

— Може би проявявам прекалено нетърпение — каза Ръсел с лице като на натъжено малко момченце.

— Мисля — отвърна тя.

— Докато съдът решава, аз ще освежа питиетата в тези чаши. — Той пое чашата от ръката ѝ, разтопи я с усмивката си и се отдалечи.

Бившата ѝ съдружничка, Софи Маркс, едрогърда жена, чиято фигура дамските списания биха описали като „закръглена“, дойде при нея и хвърли предупредителен поглед натам, накъдето изчезна Ръсел.

— Напада като див жребец.

— Дръж краката си кръстосани.

— Толкова ли е страшен?

— Под бляскавата външност се крие прелъстител. Все пак, богат прелъстител.

— Да... Но е интересен.

Уентуърт протегна ръка, за да вземе една кифличка от масата в дъното, но Бровак го плесна през пръстите.

— Пази ги — предупреди го той. — След малко ще ги хвърляме по Люки. Лерой обича кифлички.

Бровак изглежда беше в удивително добро настроение. Най-малкото — повишено.

Димът от ръчно направената кубинска пура, която пушеше, премина покрай носа на Уентуърт и от него леко му призля. Остана като вкаменен и мълчаливо продължи да поглъща двойния скок. Трябваше да каже на съдружниците. Шансовете му да се задържи във фирмата, след като изтече стажа му, сега бяха равни на нула. Може би, ако не го лишаха от правото да упражнява професията, щеше да се прибере у дома и да отвори малка кантора в градчето си.

— Този подлизурко Бойнтън — продължи Бровак, — сигурно наред със смешните записи ще пусне и някоя хвалебствена помия. Все пак ще покаже онова интервю, което даде пиан, след като загуби делото „Шива“, когато хълцаше и заекваше. — Млъкна, за да отпие глътка вино. — Пусни се на новата кукла от прокуратурата. Истинско бонбонче. Аз ще съм много лесно завоевание за нея.

Уентуърт Чанс загуби вълата битка с пилето и го остави почти недокоснато.

Софи Маркс председателстваше на главната маса, а до нея бяха Макс Мак Втори и Лерой Люки, заедно с няколко отбрани висши сановници.

След като всички приключиха с второто, тя стана и призова за тишина.

— Бих искала да почетем с едноминутно мълчание паметта на нашия колега, напуснал редиците ни миналата година. Артър П. Бестърман.

— Да. Артър — чу се нечий пиански глас.

Някои от адвокатите се спогледаха с недоумение, преди да си спомнят кой беше той.

Всички станаха, а Уентуърт Чанс почувства тежестта на тишината и си спомни паркинга, където бе убит пияният адвокат.

След като спомена имената на още двама колеги, умрели при прозаични обстоятелства, Софи призова всички да започнат да се държат несериозно. Имаше дълъг списък от желаещи да изразят почитта си към Люки, както и филм, запечатал по-величествените моменти от славната му кариера.

— Бойнтън, ела и ни покажи филмовия портрет на негово превъзходителство. Надявам се екрана да е достатъчно голям, за да го побере изцяло.

Бойнтън отиде до видеото.

— Всички изказвания трябва да са по-кратки от пет минути — обяви Софи. — Списъкът наистина е дълъг. Това се дължи, предполагам, на голямата ти популярност, Лерой.

Последваха дюдюкания и смях.

— Шегувам се. Зная колко се гордееш с факта, че почти никой не те харесва. — Люки показва, че се смее с останалите. — И още нещо от дневния ред. След тостовете, очакваме публична демонстрация от Джон Бровак.

Тя изчака смехът да стихне.

— Добре. Бойнтън е готов. Ще ви покажем няколко забавни моменти от иначе сивото ежедневие на Лерой.

През време на цялата реч Лерой Люки запази самообладание, смееше се на себе си, когато изискваха обстоятелствата, приемаше отправените към него стрели. Обикновено се забавляваше шумно, но тази вечер бе предпазлив и не пиеше много.

— Осветлението — нареди Бойнтън.

Най-напред пусна запис, на който Люки — доста по-млад и преди да събере допълнителния си житейски багаж — обявяваше кандидатурата си за либералната партия в изборите. Изпълнението беше малко надут. Последва го интервю, в което го попитаха дали знае как се чувства човек, когато загуби депозита си за изборите.

Бойнтън наистина се бе постарал и въпреки че доста от нещата бяха блудкави, имаше и такива — като кадрите с оригването, — които накараха аудиторията да се смее.

След малко смени касетата.

— А сега ще видите най-големия триумф на негова светлост.

Никой не знаеше какво е намислил да пусне Бойнтън. Екранът за миг остана черен...

След това се появи любовното гнездо на Минет Лефльор. Минет беше на леглото с наведена глава и вдигнат нагоре задник и скимтеше или от престорена радост, или от престорена болка, а зад нея, съвсем гол, ако не се броят чорапите, придържани от жартиери, се трудеше съдия Лерой Люки.

Залата занемя и се чуваха само стоновете и пъшканията от видеото. Бойнтън изглеждаше така, сякаш някой го бе замразил във фризер. Той изгледа, без да мигне, целия акт.

— Осветление! — изкрещя след малко. Беше объркан, не можеше да намери никакво обяснение. Никой не запали лампите.

Когато Люки нададе бойния вик на оргазма си, Бойнтън най-накрая си спомни за копчето за изключване и залата потъна в мрак, който замръзналите пламъци на свещите по масите правеха призрачен.

Застиналостта на този момент бе нарушена от Лерой Люки, който като носорог се втурна между масите към Джон Бровак — безпогрешен в преценката си за виновника.

— Ще те убия, скапан кучи син! — изрева Люки. Към него се протегнаха ръце и забавиха движението му. Бровак седеше невъзмутимо и най-спокойно запали изгасналата си пура.

Някой светна лампите и Лерой промени посоката — втурна се към стълбите навън и към крайслера си. Завари Уентуърт Чанс да повръща върху предния капак. Стажантът бе пропуснал представлението.

11

ПРИЗРАЧНИ ПИСМА ОТ НЕБЕТО

26 февруари

Скъпи Макартър, Бровак и Сейдж,

Откакто батериите на транзистора ми се изтощиха, няма как да разбера какво е времето у дома, да не говорим за климата, който ме очаква при краткото завръщане, което възнамерявам да предприема без военна духовна музика, моля. Смятам да се промъкна тайно дотам и да се върна обратно, като избягна всякакви ловци на елени.

Целта: Ще опитам да получа аудиенция при Карълайн.

Тя ми писа! Направила го е без знанието, съгласието и въпреки съвета на нейната адвокатка — което със сигурност означава, че се измъква, някак си объркана и с тъга, от налудничавото влияние на побърканата харпия Абигейл Хичинс. Тонът в писмото на Карълайн беше строг, като този, с който човек би могъл да се оплаче на управата на някой парк, че по алеите се изхвърлят опасни хербициди, и, макар определено да заявява, че няма шанс за помирение, какво друго би могла да има предвид, освен това? Защо иначе би писала през главата на Абигейл?

Окуражен съм да смятам, че ще ме изслуша някак си. „Остава да изясним някои неща“ — пише тя.

Може би има предвид как ще си поделим снимките от сватбения албум. Или — каква черна мисъл — това е заговор между нея и адвокатката ѝ, за да ме подмамят да се върна в Канада, с цел да ми връчат призовката. Не, не мога да допусна подобно нещо за Карълайн.

Ето какво ще направим — аз ще се върна за рождения ѝ ден, който е на 13 март, а вие ще запазите

онази маса до камината в ресторанта на Антоан, където в събота обикновено свири камерно трио. Не ме интересува какво ще измислите, за да я заведете там — тя ще има рожден ден, Огъстина може да я покани да вечерят и да си поприказват като жени.

— За кого е другият стол? — попита Карълайн, с тъга в гласа.

— За някой, който те обича — отвърна Огъстина.

Карълайн я изгледа озадачено, но след миг обърна смарагдовозелените си очи към загорелия от слънцето Адонис, който се приближаваше към масата им.

— Брайън! — възкликна тя и в очите ѝ заблестяха сълзи.

— Карълайн — каза той, с треперещ от напирещите чувства глас.

После ще ни дръпне една лекция за това, какви магарета сме и дискретно ще се оттегли под звуците на моцартовото алегрето.

Погрижете се да имат добро, изстудено шардоне — знаете какво обича Карълайн. Да запазят най-хубавото шампанско и най-вкусните деликатеси.

Една-единствена, изящна роза на масата.

Така ще вкараме в капана и ще уловим неуловимата.

След това, вече с овладени чувства, ще се обърна към този съд от една съдебна заседателка с намръщено и неумолимо лице, което би докарало до сълзи и самия Луцифер. Тъй като си давам сметка, че няма да помогна на клиента си, ако хвърля и милиграм вина другаде, освен върху себе си, аз ще се извиня искрено за онзи момент на слабост с недобрата поетеса, която нито искам да видя, нито да чуя повече, и към която на времето не изпитвах никакви чувства, освен някакво юношеско сексуално любопитство.

По-късно днес ще отида до града с развеселено сърце и ще изпратя по пощата този таен план, а в деня на пристигането си ще ви се обадя по телефона от летището в Сан Хосе. Телефонната система в Пуерто Просперо е била

извадена от строя при едно земетресение и един Бог знае кога отново ще функционира.

Поради някаква причина, след като получих писмото на Карълайн, творческият ми пламък се разгоря с невъобразима сила и от гората сега изскачат пълчища заподозрени. Но вече не ми достигат трупове. Стига безсмъртна проза — трябва да се отдам на сладката агония на убийствата. Ликвидирането на още една-две безпомощни жертви. Властта, силата!

Боя се обаче, че изгубих от погледа си главния герой. Е, не съвсем. Той се е размножил като амеба — всяка разновидност на моя обичан някога помероически герой се впуска в неговото или нейното собствено търсене на свещения граал. Мистър Уиджън, знаей, не одобрява такива работи. Мистър Уиджън, „Изкуството на кримката“, ме гледа подигравателно, застанал между асовете на литературната стилистика и ме поучава, че в добре замисления криминален роман не може да има повече от един герой.

Като някакъв шизофреник, аз възразявам на мистър Уиджън. Предлагам комитет от главни герои.

Междувременно, поради някаква окултна причина, романът ми напредва без автор — като състезателен кон, загубил ездача си. Вече не съм сигурен откъде се взе тази история и, по-тревожно, не знам как ще свърши. Сякаш всеки ден някакъв творещ демон влиза в кожата ми, огъва пръстите ми над пишещата машина и тъче този неравен, небалансиран сюжет. Аз съм довереникът на този демон, неговият писар и преписвач.

След като всички герои и заподозрени са на сцената, продължавам с това, което Уиджън нарича „развиване на темата“. Трябва да се изяснят мотивите, да се проведат разследвания, да се открият улики. Следите трябва да изсъхнат, да се направят разкрития. Демонът трябва да доведе нови хора пред жертвения ми олтар.

Но, стига толкова — един друг демон в момента ме яде и иска да направя това, което иска той. Или може би

това е моят стомах? Май днес забравих да ям.

Едгар Алън По

1 март

Скъпа Чарити Слоу,

Трябва да призная, че писмото ти ме изненада. Изумен съм от факта, че си положила такива усилия, за да ми изпратиш подобен изящен епос, но макар и да оценявам стихотворенията и малките рисунки, боя се, че ще трябва да бъда малко рязък и пряк в отговора си.

Безпокоя се, че някой от кантората е съобщил къде се намирам и бих искал да разбера кой. Дадох съвсем ясни указания. Не специално по твой адрес, Чарити, а отнасящи се за целия свят, защото наистина имам нужда да остана сам, докато пиша този роман, за който, струва ми се, споменах пред теб.

Въпреки че наистина съм очарован от загрижеността ти за мен, мисля, че не е разумно да идваш тук. Наистина е много опасно и аз самият не смея често да излизам от къщата заради терциопелосът, който пълзи в тревата край пътната ми врата. По-известна с популярното тук име „връх на копие“, тази роднина на гърмящата змия, за разлика от другите, недържащи до такава степен на човешко присъствие свои отровни посестрими, които изобилстват в Коста Рика, предпочита да се навърта около къщите на хората все пак скорпионите и тарантулите предпочитат да стоят вътре.

Най-лоши, обаче, са малките паячета. Човек не ги вижда, докато не стане твърде късно, когато вече е парализиран от отровното им ухапване. Огнените мравки, бръмбарите убийци и прилепите вампири... е, човек тук просто живее с природата и се моли.

В писмото си споменавах две неща, на които, струва ми се, трябва да обърна внимание.

Боя се, че не виждам никакви „неоредени“цитат, неуредени, Чарити, пише се с „у“ сърдечни проблеми. Съгласен съм, че някаква терапия може би ще е полезна, но ми се струва, че трябва да потърсиш по-традиционна помощ от лечебните сеанси или както там ги наричаш, на които се подлагаш в Центъра за осъзнаване на Новата ера. Не мисля, че изпадането в транс или връщането към миналия живот е пътят, по който трябва да поемеш. Освен Това този път те довежда прекалено близо до кантората ми, за да се чувствам удобно.

Другото — не си спомням някога да съм стигал до декларирано заключение, че те обичам. Човек наистина казва много неща, когато е в състояние на помрачен разум, но не мисля, че някога съм бил чак толкова отнесен. Наистина съжалявам, че си споменала това в писмото си до Карълайн.

Всъщност, съжалявам, че изобщо си й писала.

Смятам, че ще е по-мъдро, ако не кореспондираме.

Искрено твой, Брайън Померой

1 март

Скъпи заподозрени,

Това е послепис към писмото ми от петък, което не успях да изпратя, защото скоро след като влязох в пощата, изпаднах в състояние на кататоничен ступор. На мое име беше изпратен голям товар, сякаш натопен в някакъв растителен парфюм.

Наистина искам да знам кой от вас е пропялата жълта птичка. Не съм оставил тукашния си адрес на никого, освен на вас четиримата, плюс Карълайн. Въпреки това някой, някак — и, подозирам, не толкова невинно — го е прошепнал на Чарити Слоу, която ми изпрати писмо, дълго, колкото събраните съчинения на Ръдиард Киплинг,

украсено с илюстрации на цветя, целуващи устни и възхитителни танцуващи феи.

И съдържащо заплахата да пристигне в Коста Рика, за да е до мен в този час на отчаяние, когато съм прогонен от дома си от жена ми, която очаква развод.

Стоп. И как е разбрала това?

Простете, че ви заподозрях. Не заслужавате това, приятели.

Разбира се — направила го е самата вещица от ада, нали? Кой друг би могъл да се обади ей така на Чарити Слоу в нейния храм или където там живее, за да я разпита за акта на прелюбодеяние и другите отбрани прегрешения на обвиняемия Померой? Без съмнение тя е съобщила, че споменатият обвиняем е напуснал жена си и е избягал в Коста Рика, вехнещ по истинската си любима и без съмнение, тя е вдъхновила писмото на Чарити Слоу.

Бог да ми е на помощ, ако вземе да дойде тук.

Но има и по-лошо — тази объркана жертва на машинациите на Абигейл е написала писмо и на Карълайн.

Аз съм онемял от отчаяние. Заловен съм в изричане на брадата лъжа, защото невярно осведомих Карълайн, че изневярата ми се състои от една-единствена нощ в Нот Лейк. Нещо повече и това е гвоздеят — в писмото аз съм обвинен, че съм заявил на Чарити, че я обичам. Не помня подобно нещо, макар че не е изключено и да съм загубил ума си в някой критичен момент. Може би си е помислила, че казвам „обичам те“, когато съм казвал „обичам това“. Както и да е, тя учтиво предлага на Карълайн да ѝ предаде съпруга си. „Помолих я да не ни лишава от щастието на любовта — пише Чарити, — защото знам, че не е безсърдечна жена.“

Това е дело на Абигейл Хичинс. Моля, фирмата да се смята за уведомена, че я наемам, за да предприеме нужните действия. Ще искам обезщетение за нанесени морални щети и ще настоявам мисис Хичинс да бъде депортирана в родната си Трансилвания, за да заживее отново сред останалите вампири.

Брайън

P.S. Изоставям всякакви планове за завръщане. Няма да се справя.

ИЗНЕНАДА С ЛИМОНКА

Уентуърт Чанс се труди в библиотеката и през двата почивни дни, но със съсипваща нервите липса на концентрация. Бровак го нямаше никъде. Бровак, който трябваше да е там, за да му даде съвет, Бровак, който му бе обещал: „Нищо няма да ти се случи, момче“, ако вземе за малко назаем онази касета от Минет Лефлър. При това уверение Уентуърт му даде една от лентите, които бе видял в „гнездото“ на Минет, чиято скрита видеокамера бе запечатала и някои други по първа ръка граждани, изпаднали в различна степен на превъзнасяне.

Минет Лефлър имаше наистина *много* добра защита.

В понеделник сутринта, 1 март, ден сто и втори от процеса срещу Уотсън и двайсетте, Уентуърт влезе забързано в зала 54, за да поговори с Джон Бровак. Видя сержант Къдлип, очакващ да заеме свидетелската банка. Погледите им се срещнаха и Къдлип го обля с огън и жупел. Уентуърт почувства как вълни от ужас обземат разтуптяното му сърце.

Къдлип знаеше. Как е научил? Бе разбрал, че касетата е взета от Минет Лефлър. Щеше да я притисне и да вземе от нея показания, уличаващи Уентуърт Чанс. Нейно кралско величество срещу Чанс, заговор с цел нарушаване на обществения морал.

Само че пред него на масата на защитата седеше Джон Бровак и му намигаше, обвит във възхищението на колегите му защитници. Клатеше глава и се чудеше:

— Не мога да разбера как Бойнтън се е докопал до онази ужасна, отвратителна касета.

И Джак Бойнтън — остров от страдания сред морето на превъзходната кариера.

— Ужасно нещо — каза му Бровак. — Би трябвало да ти се гади от тази работа.

— Гаден боклук! — просъска Бойнтън. — Ти си сменил касетите.

— Дай ме под съд.

Бровак демонстрираше удивително малко следи от разпуснатия безкраен уикенд.

След „Тропикана“ онзи петък, бе тръгнал от бар на бар и не бе отишъл да спи дори след изгрева на слънцето. Вместо това махна на едно такси и по обяд вече летеше с главоломна скорост по стръмните писти в горния край на планината Уислър и крещеше като луд от възторг. След връщането си във Ванкувър, продължи да пие до два часа сутринта, когато рухна изнемощял. Ако човек наистина иска да се весели, от наркотиците трябва да избере алкохола.

Въпреки необузданото поглъщане на това вещество, сутринта се бе издигнал над понеделнишката болка и бе пристигнал в зала 54 само с няколко минути закъснение. „Чудовището“ все още не бе започнало и сега — двавет минути по-късно — всички продължаваха да чакат. Предполагаше се, че в кабинета на върховния съдия на Британска Колумбия — бащата на Макс, — се провежда бурно съвещание.

Съдебната зала беше пълна с кикотеща се нервна енергия. Служителите бяха чули клюката, разбира се.

Ами пресата? Бровак видя, че е пълно с журналисти. Все пак, още нищо не бе излязло черно на бяло.

— Времето си тече, службата също, а, сержант? — подхвърли Бровак на Къдлип. Полицаят сякаш му взе мярката за инвалидна количка.

Бровак искаше да му зададе някои въпроси относно неприятните неща, които Артър Бестърман е знаел за него, затова, въпреки че копнееше да види края на Люки, беше раздвоен по въпроса дали иска процесът да продължи или не. При дело със съдебни заседатели винаги имаше шанс да бъде призован друг съдия, след като титулярът, така да се каже, бе смачкан от камион.

Най-накрая повикаха навън служителката и тя поговори известно време с някого. Върна се и извика:

— Нейно величество срещу Уотсън и двавет съучастници, председател съдия Куентин Ръсел.

Бровак почувства как го облива приятна топлина. Добрият стар Куентин, опростителят, бившият защитник на гангстерите. Спомни си, че го бе видял в петък на празненството. Измъкна се с Огъстина. Надяваше се да са прекарвали приятно.

Съдията зае мястото си и кимна на страните.

— Господа, със съжаление трябва да обявя, че съдия Люки няма да може да бъде с вас днес. Неочаквано се е разболял и лекарите му ни уверяват, че ще трябва да остане на легло доста време. В резултат на това, след известни размишления, съм склонен да обявя настоящия процес за провален. Разбира се, ще говоря и със страните. Мисля, че е малко вероятно аз или някой друг колега с опита на Люки, да успее да се ориентира правилно за толкова кратко време... Мистър Бровак?

Бровак стана.

— Ваша светлост, моля да ме включите в бройката на онези, които се молят за скорошното оздравяване на съдия Люки.

Куентин Ръсел се усмихна, малко по-широко, отколкото би трябвало.

— Благодаря, съветнико.

— Все пак, преди да бъде отложен процесът, моля да завърша с кръстосания разпит на свидетеля, който прекъснахме в петък.

Ръсел го изглежда озадачено.

— Защо?

— Става дума за неща, току-що станали известни, ваша светлост.

Може би свързани с убийството на Бестърман. Бровак затършува из папките си и видя как Къдлип разговаря разтревожено с Джек Бойнтън.

— Това ми се струва странно искане, мистър Бровак, но... — заговори Ръсел.

— Извинете, ваша светлост — прекъсна го Бойнтън, — струва ми се, че ще спестим много време и неприятности, ако просто оставим нещата такива, каквито са.

— Един момент — намеси се Бровак.

Но Бойнтън продължи:

— Короната не възнамерява да поддържа обвиненията срещу никой от обвиняемите. Давам инструкция на секретариата да спре процедурите.

След миг, Бровак попита:

— Защо се разбързахте така?

— Няма какво да направим, мистър Бровак, нали? — обади се Ръсел. — Короната оттегля обвиненията.

— Да — каза Бровак. — Точно така.

Той погледна замислено Къдлип и Бойнтън, а в това време служителката обяви официалното закриване на заседанието. Съдията се оттегли.

Момент тишина. Никой не помръдна.

Уотсън се наведе към Бровак.

— Това значи ли, че спечелихме?

— Да, спечелихме.

Уотсън и двайсетте съучастници скочиха на крака с радостни възгласи и Бровак се намери заровен в прегръщащи го ръце.

Уотсън Дванайсетте пръста влезе в кабинета на Бровак около час след това, за да го покани на увеселението в чест на победата на следващата вечер. Носеше тежка чанта.

Бровак го въведе в кабинета си и заключи вратата.

— Сега ти нося петдесет — обяви Уотсън и започна да вади пачките банкноти, пристегнати с гумени ленти. — В момента текат някои операции, свързани с разходи. Няма да те преметна.

— Каква мисъл.

— Трябва да вложи нови средства. Готвя голям удар и са ми нужни пари.

— Какво ще кажеш за вилата в Коста Рика, вместо останалите петдесет? — попита Бровак, без да преброи дори пачките.

Уотсън се замисли.

— Добре. Дай ми един месец.

— Защо цял месец?

Уотсън сви рамене.

— Трябва да отида при някой адвокат там и да подпиша документите.

— Няма защо да биеш път. Съдружникът ми е във вилата.

— Брайън... нямам му доверие.

Изведнъж Бровак се ядоса.

— Няма да мине! Казвам ти, че няма да мине и толкова!

Настъпи тишина.

— Добре, добре. Има и други начини. Ще ти се обадя довечера. Довиждане.

Той излезе с празната чанта.

Уотсън Дванайсетте пръста запази цялото задно помещение на ресторанта на Арчи за вторник вечерта. Намираше се на Кингсуей и собственикът му беше от редовните клиенти на Уотсън. Бровак успя да убеди Уентуърт Чанс да го придружи почти без съпротива — иначе го очакваше фасул с препечени филийки по време на победния пир, но той мислеше само да хапне и да тръгва — трябваше да учи за изпитите следващия месец.

Същия следобед Уентуърт имаше клиент извън града — човек, отровил кучето на съседа си, защото вдигало много шум и пътят от Порт Муди до ресторанта на Арчи никак не бе лек за велосипед. Когато влезе, от задното помещение се разнасяше гръмогласен смях. Предната зала също беше пълна с хора. Огледа се и позна двама мъже, седнали на маса за трима. Беше ги виждал на процеса на Бровак — ченгета от отдела на Къдлип, занимаващи се с наркотици. Не го погледнаха и той влезе в задното помещение.

Пристигаше тъкмо за ордьовъра. Понечи да седне в далечния ъгъл, но Бровак му махна и му направи почетно място до себе си, в средата на една дълга маса. Стажантът си поръча голямо уиски и започна да наблюдава как неговият герой води заседанието.

Бровак стана с чашата си, очевидно допълвана няколко пъти и заговори:

— Дами и господа, за кралицата.

— За кралицата — отговориха хорово останалите.

— Нека царува, докато прогнозата не предвиди сняг. — Вдигна чашата си отново. — И за победените врагове, които се сражаваха храбро и дръзко, за тези стожери на институцията на закона, без които нямаше да мога да си изкарвам прехраната. Благодаря също така на моя режисьор, на останалите звезди, на екипа и осветителите и, разбира се, на прекрасните хора от родния ми град Търтълфорд в Саскечуан. — Направи пауза, за да си поеме дъх и продължи: — Пия и за борците за независимост от моята древна прародина Словения, да не споменавам Словакия, Салвония и Слобовия, за интернационалното братство на чоплеците носа си.

Бровак продължи да вдига наздравици, докато Уотсън не тикна в ръцете му бутилка шампанско, опакована в кутия за подарък. Той го

отвори с гръм и тапата се удари в прозореца зад гърба му. След това напълни чашите около себе си, надигна бутилката и я пресуши.

— Пия за... за... — Погледна надолу към Уентуърт и му се усмихна братски. — За Уентуърт Чанс, моят най-важен човек, който откри огромна дупка в обвиненията срещу нас. Огромна, мокра дупка.

Не ме издавай, примоли се Уентуърт мислено.

В този момент се приближи келнерът и пхна в ръцете на Бровак друга кутия, опакована като подарък, този път твърде малка и квадратна, за да побере бутилка.

— Поздрави от един господин, ей там. — Посочи вратата към съседното помещение.

Бровак свали панделката.

Уентуърт — както си спомни по-късно — се изпълни с чувство за надвиснала опасност. Не можеше да си обясни защо и му се струваше глупаво да предупреди Бровак.

— Джон, по-добре провери от кого е.

Но Бровак вече разкъсваше здравия картон под хартията. Докато го правеше, и двамата с Уентуърт забелязаха, че вътре има ръчна граната. И двамата забелязаха, че при отварянето се е измъкнал предпазният щифт, прикрепен с лепенка за капака.

— Лягай всички! — изрева Уентуърт с цяло гърло.

В последвалия хаос от тела и ръце, Бровак сякаш изтрезня за миг и извади гранатата от кутията. С другата си ръка грабна бутилката от шампанско и я запрати към прозореца. Секунда след това през същата дупка полетя и подаръкът от почитателя — великолепно попадение. Гранатата мина през прозореца, помете някаква фалшива гръцка статуетка във на терасата и избухна при удара в дънера на едно дърво.

В залата нахлу огън и счупено стъкло. Последва пълна тишина, при което издрънча още някакво парче.

Уентуърт погледна изпод масата. Бровак стоеше прав и хладния ветреца през прозореца леко развяваше перчема му.

Полицията дойде след минута — отдел „Убийства“, специалисти по взривни устройства, криминалисти. Оградиха всичко с ленти, започнаха да снимат, да снемат отпечатащи, да записват имена. Един от

тях откри, че казанчето в дамската тоалетна не работи, защото беше запушено с малки торбички кокаин, марихуана и капсули амфетамини.

За последното заподозряха бившето гадже на Уотсън, Роузи Финч, защото един келнер я видял да излиза от тоалетната, малко преди да избухне бомбата. Все пак бяха влизали и други, така че въпросът беше изоставен.

Дойдоха и няколко линейки, но от медицинска помощ се нуждаеха само двама души — ръката на единия бе лошо срязана от парче стъкло и трябваше да се зашие, а другият бе взел прекалено голяма доза и говореше несвързано. Останалите имаха само дребни драскотини. Уентуърт Чанс въобще не беше пострадал, но имаше чувството, че е изпаднал в някакво трансцедентално състояние.

Двете ченгета, които бе видял при идването си, бяха изчезнали.

Келнерът, подал кутията на Уотсън, описа дарителя като мъж с кестенява коса на средна възраст — така мислел, но не бил много сигурен, — със сивееща брада и мустаци.

— Това е за мистър Бровак — казал той. — За всичко, което е направил.

Мушнал сто долара в ръката му и изчезнал.

— Някой — уведоми Бровак инспектор Норкуист, — се опитва да очисти големите адвокати на Ванкувър.

13

ЕКЗЕКУТОРА

На следващия ден фирмата позволи на полицаите да поровят из скришните места в кабинетите, но преди работно време. Освен това инспектор Норкуист искаше да прегледа делата на Бровак, за да потърси улики срещу някой, който би могъл напоследък да му е вдигнал мерника, но Бровак отсече:

— Няма да стане, Кокал, стари приятелю.

Норкуист остави двама души в приемната да следят за убийци и доставчици на бомби. След това с Бровак отидоха при Макс, Огъстина и Уентуърт, които ги очакваха на съвещателната маса в библиотеката.

Бровак седна до стажанта и го прегърна възторжено.

— Навременното предупреждение на Уентуърт ми помогна да не губя никакво време, а веднага да се заема със спасяването на десетина живота. Един ден ще трябва сериозно да се замислим за повишението му.

Макс отбеляза, че Бровак тази сутрин изглежда удивително весел за човек, чиято глава едва не е била отнесена от бомба.

Бровак отвърна, че съществената дума била „едва“. Затова бил удивително весел.

— Кой иска да те убие? — попита флегматичният Норкуист.

— Люки — отсече Бровак.

— Дръж се сериозно — каза Огъстина.

— Мистър Лерой Люки, бъдещ бивш съдия. Призови го за разпит, Кокал.

— Нямам намерение да правя това.

Предната нощ Бровак бе попитал келнера:

— Да не би онзи човек да беше около метър и седемдесет, червендалест, с подпухнало лице и дебел в средната част?

Малко по-нисък, според келнера, без да е сигурен. След това се замисли и се съгласи, че изглеждал горе-долу така. Във всеки случай, среден на ръст. Дебел, наистина, но можело да се дължи и на

подплънки, защото май брадата и мустаците му били фалшиви. Също и косата. Висок, писклив фалцет, но не било изключено и да се е напругал умишлено. Бил с очила, като се замислил. За шлифера бил сигурен. Кафеникав или сив, но не съвсем бял. Всъщност, видял го само за секунда.

Твърде много се е съсредоточил върху стодоларовата банкнота, реши Бровак.

— Хвани съдията, Кокал — каза той гласно.

— Джон — обади се Макс, — не, че вярвам на нелепата история, която разказваш, но, все пак, как според теб Люки е разбрал, че си в заведението на Арчи?

— Някой сигурно му е казал. Не знам. С Къдлип са първи приятелчета, а в другата зала е имало двама от неговите хора. Уентуърт ги е видял.

Уентуърт кимна. Все още лицето му изглеждаше пепеляво — миналата нощ не бе мигнал.

— Проверих ги — отвърна Норкуист. — Излезли са известно време преди да дойде бомбаджията.

— А какво изобщо са правели там?

Норкуист сви рамене.

— Те са от отдела за борба с наркотиците. Онзи ресторант е бил пълен с техни клиенти.

— А кой — попита Бровак — им е поверил тази жизненоважна задача?

— Сержант Къдлип.

— Къдлип — възкликна Бровак и се плесна по челото с длан. — Хвани *него*.

Да, разбира се, помисли си Бровак. Жертва на синдрома на професионалната депресия. Шест години се поти върху най-големия случай в живота си и накрая — нищо. А след кръстосания разпит в петък се бе превърнал в посмешище на всички.

Покойният Артър Бестърман също го бе нарочил за нещо.

— Защо Къдлип? — попита Норкуист.

Бровак не отговори, а се обърна към Уентуърт:

— Напомни ми после, искам да ти поръчам нещо.

— Имаш ли някакви реалистични идеи, Бровак? — настоя Норкуист.

— Казах ти кои са според мен основните заподозрени. Освен тях, всички други са ми приятели.

— Струва ми се, че трябва да се запитаме дали тези покушения срещу адвокати са свързани помежду си — каза Норкуист. — Бестърман, Бровак... вашия съдружник Померой... Той все още се крие... къде беше... в Коста Рика? Получихме молба за сведения от тамошната полиция.

— Защо, по дяволите?

— За потвърждаване на самоличността. Изглежда се е настанил в къщата на Уотсън Дванайсетте пръста.

— Това не е известно на широката публика.

Норкуист кимна.

— Ще си мълча. Хайде, чака ме работа. Ще ви се обадя, ако има нещо. — Той стана и излезе.

— Боже! — възкликна Макс. — Май ще е по-добре да скрием и Джон.

— Няма начин. Не отивам никъде, докато не разбера кой се опитва да ме убие. Да не мислите, че ченгетата ще го хванат? Те ще пазят своите, това е ясно. Люки и Къдлип, казвам ви. Напълно способни са на подобен ход.

— Джон, побъркваш се.

Бровак се изсмя подигравателно на наивността им и взе куфарчето си. Отвътре извади папките с оплакванията пред полицейската дисциплинарна комисия.

— Хлапе, ето каква е задачата ти. Искam да разбереш всичко около това нещо.

Уентуърт се втренчи в бележката, в която ставаше дума за оплакването на Бестърман от сержант Къдлип.

— Дисциплинарната комисия — кимна Бровак. — Бестърман се е канел да направи официално оплакване срещу Къдлип или от свое име, или от името на някой клиент. Затова Къдлип го е убил. О... между другото...

Той извади от куфарчето си и папките, които му бе дал Уотсън, махна едно от ластичетата и разпери парите като ветрило върху масата.

— Награда за специално постижение от моя клиент с дванайсетте пръста. Петдесет хиляди и имението в Централна

Америка за добавка. — Бровак седна на стола с ръце зад тила си. — Това е другата причина да съм неочаквано радостен.

Никой не проговори в продължение на няколко секунди.

— Слушай, за повишението — обади се Уентуърт.

Макс го предупреди:

— Уентуърт, алчността не е търсено от нас качество у хората, които може би се стремят към постоянна работа в нашата фирма.

Това беше първият намек, който чуваше, че има вероятност да го оставят във фирмата. Все още имаше надежда.

— Мога ли да ги пипна? — попипа той с обич гърба на една от по-малките банкноти — петдесетачка. — Боже, досега не съм виждал такава.

— С тези пари ще можеш да отидеш на почивка за известно време, Джон — отбеляза Макс.

— Джон Бровак никога не бяга от враговете си.

— Възползвай се, дявол да го вземе. За следващите три месеца не си поемал никакви сериозни ангажименти. За дреболиите ще се погрижи хлапето.

Бровак погледна през прозореца. Денят беше удивително студен. Планините насреща имаха снежни шапки. Говореше се, че на Уислър имало два метра и половина сняг.

— А може би съм си заслужил малка почивка. — Реши да отиде в Сноу Вели. Аспен. Където снежните зайчета подскачат.

Преди да отиде в съда този следобед, Уентуърт щеше да се побърка от притеснение. Обвинителят бе присъствал на събирането в „Тропикана“ и бе добре запознат с „много добрата“ защита на Минет Лефльор.

Уентуърт въведе Минет в залата, каза ѝ да не се признава за виновна и поведе обвинителя и съдията който също бе присъствал на празненството в тържествен менует около смущаващия, невъзможен за споменаване факт, че не само един уважаван съдия, но и други достойни граждани са се представяли като кинозвезди в поредицата реалистични филми на Минет.

Призна всички факти около клиентката си, а после възрази, че плаващият ѝ дом не е свързан със сушата и се намира в канадски

териториални води, но не и на територията на град Ванкувър, както се твърди, така че един много съществен момент от обвинението остава непотвърден. Съдията се направи, че разсъждава върху юридическия казус, а след това остави искането на обвинителя без последствия.

Минет млясна на адвоката си една гореща целувка и му съобщи, че може да отиде при нея, за да се позабавлява безплатно. Уентуърт се изчерви и отклони поканата, след което си тръгна. За щастие, когато един симпатичен възрастен човек го спря на вратата, ерекцията му бе започнала да се успокоява.

— Добра работа, млади момко.

— Благодаря — отвърна Уентуърт.

— Раф — каза онзи. — Името ми е Джо Раф.

Уентуърт извади ръката си от джоба и стисна лапата на Раф. Беше го виждал в съда и реши, че е някой от служебните адвокати.

— Работите при „Померой, Макартър“ струва ми се?

— Карам стажа си при тях и се уча.

— Едва ли човек може да попадне на по-добро място.

— А вие сте от...

— От „Раф и компания“. Аз съм Раф, аз съм и компанията. Е, трябва да вървя. — Той се засмя и се отдалечи.

Изпълнен със задоволство от похвалата на практикуващия колега, Уентуърт подкара велосипеда си към дисциплинарната комисия на полицията, за да изпълни поръчката на Бровак.

Жената в приемната веднага разпозна почерка си на бележката. Наистина Бестърман бе искал празен формуляр за оплакване, но тя не помнеше срещу кого, нито пък дали е казал нещо особено.

След това се качи отново на велосипеда си и се върна в Гастаун, като мина покрай отрепките около паметника на площад „Виктория“ и се промъкна между пияниците и празните бутилки в Пиджън парк. Тук, на няколко пресечки от кантората на Померой и Макартър, някога се намиреше офисът на Артър Бестърман. Съдията бе наредил всички документи на убития да бъдат освободени и предадени на младия адвокат, който бе купил практиката му. Уентуърт го познаваше от няколко срещи в съда.

— Да, по пощата наистина дойде празен формуляр за оплакване — каза адвокатът. — Да пукна, ако знам обаче към кое дело да го приложам. Ерика някоя си... Ерика Андерсън, секретарката на

Бестърман... не знам къде е сега... е имала своя собствена система. Искаш ли да прегледаш старите папки?

Само една от тях привлече вниманието на Уентуърт. Беше надписана „Розалинд Финч“. Небезизвестно име. Розалинд беше една от „двайсетте други“, една от четирите обвинени заедно с Уотсън жени. Бившата му приятелка.

Вътре имаше само копие от присъдата и формуляри с искане за служебен защитник. Очевидно Артър Бестърман бе определен да поеме защитата на Розалинд Финч малко преди да умре миналия юли. Една бележка, залепена от вътрешната страна на предната корица, даваше да се разбере, че е загубил клиентката си не поради смъртта си, а поради някаква друга, неизвестна причина.

Бележката гласеше: „Папката да се приключи, да се предяви сметката на «Обществото за правни услуги». Да се провери Къдлип.“

Да се провери Къдлип?

Проверил ли го е?

Когато „Чудовището“ бе открито миналия септември, Роузи Финч бе получила за защитник не полунекомпетентния Бестърман, а Уейн Буруда — всепризнат за най-лошия адвокат в цялото Западно полукълбо. Но защо Бестърман бе оставил клиентката си малко преди да умре?

Уентуърт се обади в „Обществото за правна помощ“.

— Получено е искане от Артър Бестърман за оттегляне от делото.

Само това личеше по документите.

Секретарката му, Ерика Андерсън, вече не живееше на стария си адрес и бе сменила телефонния си номер.

По-късно през деня, Уентуърт придружи Бровак до летището. Беше се отпуснал до него на седалката в мерцедеса му. Тази хубава кола му харесваше и докато се возеше, през главата му минаваха следните мисли: „Отивам до летището с Дон и след това някой ще трябва да прибере мерцедеса в гаража. Изглежда това ще съм аз, Уентуърт Чанс“.

Бровак пушеше хаванска пура и между дърпанятията разсъждаваше: „Сега си спомних. Бестърман се появи няколко пъти в съда от името на Роузи Финч. Щеше да спечели много пари, по хилядарка на ден, задето лъска дъното на панталоните си. Значи трябва

да е разбрал, че Къдлип готви нещо и затова се е отказал от делото. Може и Роузи да му е казала нещо, което не е имал право да разгласява.“

Минаха покрай оградените с жив плет къщи в Шонеси, а след това по Гранвил стрийт. Чистачките не спираха да се борят с неспиращия напоителен дъждец. По клоните на дърветата вече се виждаха пъпки — пролетта тихомълком идваше.

— Уотсън е плащал за адвокатата й до миналото лято, защото са живеели заедно. Тя е започнала да прави мили очи на един от клиентите му, той се е ядосал и я е изпратил да си търси служебен защитник. Роузи Финч... може би трябва да й се обадиш... да поговориш с нея. — Бровак изтърси пепелта в пепелника.

— Къде да я открия? А... имаш ли нещо против да поотворя прозореца?

— Говори с Буруда. Би трябвало да знае къде е клиентката му. — Бровак примижа сред облака дим и се замисли. — Може би Роузи Финч е казала на Бестърман нещо за Къдлип, което ченгето не е искало да излиза наяве и затова му е видяло сметката. Може би Къдлип си мисли, че аз знам за какво става дума. И затова да се е опитал да ме очисти.

Леко замаян, Уентуърт свали малко стъклото и пое чист въздух.

— Къде отиваш, Джон?

— Да си търся щастието. Реших да бъда честен и да освободя системата от присъствието си за известно време. Ще намеря някоя сладурана, в която да се влюбя. Междувременно искам да отидеш да живееш у дома, така че да си ми подръка, ако се наложи да ми съобщиш нещо.

Уентуърт се замисли — топла вана, камина, изглед към залива и Пойнт Грей. Но след това му хрумна друго — чакай малко.

— Джон, не смятам, че къщата ти е безопасно място.

— Той няма да тръгне да се занимава с някакво си дребно стажантче. Къдлип иска моята кожа.

Когато колата премина моста към острова и продължи нататък към летището, Бровак отвори жабката и каза:

— Всички документи са тук. Колата е твоя, докато се върна.

— Сериозно ли?

— Пофукай се малко с нея. Ще си хванеш някоя мацка.

Мацка. В основни линии познанията на Уентуърт по въпроса се изчерпваха с няколко часа гледане с изцъклени очи на видеокасетите на Минет. Зачуди се какво ли би било да си хване мацка.

На следващата сутрин вестник „Ванкувър Сън“ помести факсимиле на бележката, която редакцията бе получила предишния ден. Беше предупреждение, написано с изрязани от заглавия на вестници букви.

„Покровители на престъпността — гласеше то, — пазете се от меча на справедливостта. Божият езекутор ви е отредил *смърт*.“ Отдолу се четеше името на Бестърман, отбелязано с червен маркер.

Следваха Померой и Бровак, без никакъв белег.

Виждаше се и изрязан от страницата цитат от Библията, трийсети стих, седма глава от Евангелието на Лука: „А фарисеите и законниците отхвърлиха волята Божия спрямо себе си“.

Най-долу се мъдреше това, което би трябвало да е подпис: „Езекутора“.

УХАЖВАЩИЯТ СЪДИЯ

На следващия ден инспектор Норкуист дойде в кантората с ксерокопие на писмото от Екзекутора.

— Трудна работа — обясни той. — Всички букви са лепени една по една, с изключение на предлозите, които са изрязани целите. Успяхме да определим датите на вестниците по отпечатаното от другата страна. Вестник „Сън“ от миналия вторник и съботата преди това. Използвал е лепило, което се продава на всяка крачка. Бяла хартия, която също е нещо обичайно. Цитатът от Библията е интересно хрумване. Но е от масово издание. Отпечатани са милиони такива.

Норкуист им показва и ксерокопие на плика. Една марка с пощенско клеймо. Беше адресиран до „Главния редактор, «Ванкувър Сън», Гранвил стрийт № 2250, Ванкувър.“ Изписани на ръка печатни букви, без адреса на подателя.

— Обикновен син химикал като тези, които се хвърлят, след като свършат. В момента е в лабораторията. Понякога успяват да свалят отпечатъци от пръсти, но никак не е сигурно.

— А гранатата? — попита Макс.

Норкуист обясни, че според експертите ставало дума за обикновена осколочна граната, на въоръжение както в САЩ, така и в Канада.

— А как този „екзекутор“ се е сдобил с нея?

— Нямам представа — отвърна Норкуист.

— Екзекутор — промърмори Огъстина. — Означава изпълнител на съдебно решение или завещание. Означава и палач.

Макс си спомни ръмженето на Роджър Търнбул: „Мисля, че адвокатите налагат някаква своя, така наречена, правда, не Божията“.

— Кокал, можеш ли да разбереш какво е правил Търнбул вторник вечерта?

Норкуист кимна и си записа.

— Това писмо променя нещата до известна степен. Може да е за заблуда. *Надявам се* да е така. А може да става дума и за психопат.

След като Норкуист си тръгна, се обади Бровак от Аспен. Историята за писмото на Екзекутора бе стигнала и дотам.

— Къдлип е, независимо от всичко — каза той. — Това писмо е прах в очите и вероятно го е изпратил той.

— Ти как я караш? — попита го Огъстина.

— Страхотно.

— Как е снегът?

— Чист и евтин, но се чувствам изолиран. Ще се върна след няколко седмици, за да реша този проблем.

Въпреки че полицията и обществеността бяха на мнение, че писмото от Екзекутора е измама, вестниците енергично прокарваха идеята, че може би става дума за психопат, борец за по-справедливо общество, за предпочитане без адвокати по криминални дела. Главният прокурор реши да не рискува и нареди на инспектор Норкуист да оглави Координирания отряд за борба с престъпността — група от представители на различни правоохранителни институции в градски и национален мащаб.

Освен това бяха взети мерки за подобряване на охраната на съдилищата и особено за сигурността на няколко адвокати, защитаващи нашумели престъпници. Настъпи хаос от отложени и провалени съдебни заседания.

Междувременно Юридическото общество на Британска Колумбия обяви награда от сто хиляди долара за информация, която ще доведе до залавянето на Екзекутора.

Все пак средният гражданин изглежда не се безпокоеше особено от това, че евентуално ще загуби няколко адвокатчета, а дори се чуваха и гласове в подкрепа на каузата на Екзекутора.

Тъй като наследникът на Бестърман в делото срещу Милсъм се страхуваше, че може да постигне успех пред Върховния съд на Канада, се отказа от защитата му. Никой не оспорваше провеждането на новия процес, защото Милсъм не се бе явил при обжалването, но макар и все още да нямаше следа от него, правото му на защита пред най-висшата съдебна инстанция не би могло да бъде пренебрегнато.

Това безпокоеше Макс. Щеше да се наложи да призове съда да принуди някой нещастен адвокат все пак да поеме защитата.

Тъй като Померой и Бровак ги нямаше, останалите бяха много натоварени и нерядко лампите в кантората светеха до късно вечер.

Няколко дни след опита за покушение над Бровак и другите празнуващи, съдия Куентин Ръсел се обади на Огъстина. Прекалено ангажирана с последните събития, тя се оказа неподготвена за това обаждане и след това се наруга за нетърпеливия, нервен отговор на безпокойството му. Той беше мил, но ѝ се стори ужасно далечен. Обеща да позвъни пак.

Изнизаха се още дни и Огъстина започна да се безпокои, че може би не е издържала основния тест, на който съдията подлагаше кандидатките за прелъстяване.

Бе ѝ се сторил толкова... заинтригуван. Какво се бе случило? Някой го е излъгал, че тя има херпес?

Бяха се измъкнали — не много тайно — от празненството на Лерой Люки, скоро след избухването на хаоса. Ръсел не си правеше труд да прикрива неприязънта си към колегата съдия и сметна епизода за убийствено смешен. После се смяха на чаша кафе във фойето на малък хотел в центъра преустроен висок жилищен блок, който по една случайност — както спомена той мимоходом — бил *негов*.

Софи Маркс я бе предупредила да държи краката си кръстосани. Това бе казано, защото съдия Куентин Ръсел имаше славата на това, което в съблекалните в училище момчетата наричаха „голям сваляч“, а момичетата — „безскрупулен женкар“.

Но Огъстина, под чиято броня от предпазливост туптеше романтично сърце, беше склонна да приеме известна доза старовремско ухажване и ѝ бе приятно — влажните очи, ласкавият език, бързата му реакция със запалката, когато тя извадеше цигара.

Не я обиди, като я попита дали би искала да се качи в някой от апартаментите на хотела му, нито пък в спалнята му в голямата къща Сауландс където, както отново спомена мимоходом, имал конюшня с коне. Не направи и най-бегъл опит — никакви докосвания на ръце, никакви целувки за лека нощ.

Как тогава бе спечелил репутацията си на сваляч?

Най-безсрамно, Огъстина се обади на старата си приятелка от училище Олив Климчук. Преди няколко години тя и Ръсел бяха прекарвали, както сама се изразяваше, месец-два в небрачно креватно съжителство.

— Радвай се, докато продължава, скъпа. Защото няма да продължи дълго. Но е такъв джентълмен! Когато ме заряза, ми изпрати двайсет и четири рози и писмо.

Цинично. Но, разбира се, с Олив бе невъзможно да се живее — факт, който грижовният ѝ съпруг, дерматолог, несъмнено щеше скоро да научи.

Огъстина настоя да чуе още.

— Хубав е.

— Виждам и сама.

Неловко мълчание.

— Не мисля, че трябва да тичаш след него, скъпа.

— Не тичам след никого. Защо го казваш?

Олив ѝ предложи да поговорят на четири очи, когато се срещнат следващия път и промени темата — в момента защитаваеше трима, обвинени в отвличане на деца, които продавали на бездетни двойки. Говореше, сякаш нямаше намерение да спре, а Огъстина я слушаше с половин ухо и се чудеше защо ли е толкова ядосана на Ръсел. Ревност, какво друго?

Обади се и на друга приятелка, за да попита за него. Някъде в тъмното му минало имало и съпруга. Носели се слухове — бил хванат в изневяра или нещо такова.

В петък Ръсел най-накрая ѝ се обади отново, извини се за краткия срок и я попита дали би искала да отиде с него на сватба — дъщерята на един от бившите му клиенти се омъжвала.

Огъстина се изпълни с негодувание — малко. Предупреждаваше я само ден по рано за сватба. Ами ако е предвидила нещо за неделя? Не беше, но не там е въпросът.

Тя не отговори веднага и Ръсел каза:

— Имаше причини да не мога да те поканя по-рано.

Взе я с лимузина с шофьор, някой си мистър Гудуинкъл, висок, добре поддържан човек на около четирийсет и пет — бели ръкавици, костюм на райета. Когато Ръсел го представи, той изсумтя.

— Със съдия Ръсел съм от петнайсет години — обяви той, сякаш претендираше за първенство. Висок, заядлив глас. Отвори им вратите на колата и потеглиха.

— След време ти влиза под кожата — обясни Ръсел. — Без него бих се чувствал като сакат. Шофьор, иконом, барман и какво ли още не. Прави и фантастичен масаж. Живее при мен. — След това побърза да добави: — Има отделна къща отзад.

Трябва да е обратен, помисли си Огъстина. Толкова да се грижи за шефа си?!

Ръсел ѝ обясни, че освен шофьора има камериерка, градинар и момче за конете. Камериерката освен другото и готвела от време на време, макар че Ръсел също бил любител на вкусните ястия. Би ли предположила друго.

— Съжалявам, че те предупредих толкова късно — каза той. — Трябваше... хм... да поговоря с жената, с която се срещах.

Аха, помисли си Огъстина. Другата жена.

— Модна дизайнерка. Екзотична, много чаровна, но нещата не вървяха. Нямахме как да ти се обадя, преди да съм сигурен, че пътят е свободен.

Скъсал е с приятелката си заради мен, каза си Огъстина.

— А чия сватба ще празнуваме? — попита тя.

— На Лили д'Англио. Най-малката дъщеря на единствения и неповторим Тони.

— Гангстерът? Но ти си *съдия*!

— Не бих пренебрегнал хората, които са ми помогнали. Тони е свестен човек.

В залата на италианската общност ѝ се стори, че на Куентин Ръсел му е приятно да я представя на присъстващите, да се показва с нея. Явно това нямаше да е потайна връзка, нямаше да се крият зад палмите в заведенията. Лекото докосване на гърдите ѝ до неговите на дансинга, пръстите ѝ, нежно уловени в дясната му ръка, безтегловната длан на кръста ѝ, съвършеното движение на краката му в синхрон с нейните. Приятен разговор на масата. Беше познавач на гравюрите от осемнайсети век и имаше малка колекция, която много обичаше.

Огъстина забеляза, че всички присъстващи гледат Ръсел със страхопочитание. Присъстваха някои неясни личности от италианската колония, наред с типични представители на мафията. Ръсел си бе

спечелил име, защитавайки големите босове, но винаги умело и с талант, така че съдиите го уважаваха. Това, наред с факта, че беше отявлен консерватор, му бе помогнало преди три години, на четирийсет и три, да се издигне до Върховния съд на Британска Колумбия.

— Много ли бивши клиенти имаш тук? — попита тя, когато почиваха след поредния танц и отпиваха шампанско.

— Доста. Марвин Боклука, например, който осигуряваше договорите преди време. Едва не го вкараха в затвора за убийство. — Ръсел се огледа. — Или пък Големия Харолд, който държи лотариите, все още струва ми се, в целия Ийст Енд. Чарли Топуза — неговия бияч. И Тони, разбира се.

Тони д'Англио беше жилест дребен човек, прехвърлил шейсетте, чиято уста не млъкваше — викаше, говореше, ръмжеше. Някак си не се връзваше с представата на Огъстина, създадена от Марлон Брандо.

— Сега Еди Коен се занимава с бизнеса на Тони — продължи Ръсел. — Преди години работеше в кантората ми.

В гласа му Огъстина не забеляза никакви признаци на симпатия към Еди Коен. Той също присъстваше — змия с притворени гущерови очи и кожни гънки на врата. Говореше се, че е станал твърде близък с клиентите си. В началото дръпна Ръсел настрана и ѝ се стори, че разговорът им е странно дълъг и сериозен. Не попита, Ръсел не ѝ обясни.

Побърза да запали следващата ѝ цигара.

— Любопитно ми е, защо стана съдия?

— Защото и без това имам някой и друг долар ли?

— Да.

— Парите ме отегчават, Огъстина. Прости ми, знам че звучи банално, но правото за мен е страст.

Стори ѝ се смутен. Тя се усмихна.

— Можеш ли да пазиш тайна? — попита я той.

— Правя го през цялото време.

— Струва ми се, че съм сред първите кандидати за Върховния съд на Канада.

— Желает ли го?

— Това е мечта, нали? Амбицията на всеки правист, който се интересува от работата си. Боя се, че разговаряш с един много

амбициозен човек. Но амбициите ми не са безпочвени. Знам какво мога да правя.

— Сигурно си много добър. — Каза го сериозно.

Ами онзи развод в миналото, за който някой й бе споменал? Нямаше ли да предизвика сътресения по пътя му нагоре? Зачуди се дали е имало скандали. Дали мандарините от Отава биха избрали сред деветте най-висши съдии човек, който е извършил, както предполагаше тя, голямото морално престъпление — прелюбодеянието?

Ами проваленият му брак, продължаваше да се чуди. Има ли деца? Ако има, защо никога не говори за тях?

— Бащата на един от съдружниците ти също е кандидат. Макс Мак Втори.

— Знам.

— Бриляnten юрист.

— Струва ми се, че е малко безсърдечен.

— Намекът е, че аз не съм, благодаря ти.

Приблужи се Тони д'Англио с юридическата си акула Еди Коен и прекъсна разговора им. След като изчака Ръсел да направи традиционните коментари за красотата на булката, д'Англио каза:

— Винаги съм те смятал за добро момче, съдия. Как стана така, че даде на Хендерсън и Макой такива присъди? — Това бяха двама от неговите хора.

— Защото са продали не каквото трябва на тайно ченге.

Д'Англио го потупа по гърба и се обърна към Огъстина:

— Спасявал ме е от неприятности години наред, а сега изведнъж се превърна в праведник. Чудя се какво ли ще стане с тази страна, появил се е честен съдия. И на адвокатите не можеш да се довериш вече. — Той прегърна Еди през раменете. — Безпокоя се даже за Еди... И той има честна жилка някъде в себе си.

— Старая се да не допускам да ме потиска — обади се Еди.

— Коя е тази красавица, съдия? Очарователна е — отбеляза д'Англио.

Ръсел ги запозна.

— Сейдж — промърмори той. — Работите с онзи сладкодумник, който едва не си го изпроси. Бровак. Бива си го. Arrivederci.

И се отдалечи с протежето си.

Ръсел и Огъстина излязоха навън, в лунната нощ, доста след дванайсет. Беше пийнала, готова да рискува, но Ръсел я изпрати до дома ѝ с лимузината, след като събуди Гудуинкъл, който на свой редее изчерви, задето го хващат заспал зад волана и си тръгна. Останаха само миг пред входа на жилищния блок целуна я безупречно, със сухи устни и си тръгна.

Двама зрели възрастни хора се радват на компанията си. Никакви очаквания за бъдещето, разбира се.

Огъстина реши, че е готова да му прости лошата слава. Дори и да е майстор сваляч, очевидно бе спечелил победите си честно, в галантни жизнерадостни битки. Беше твърде привлекателен, за да го опише с думи.

Кога щеше да направи първия си ход?

Следващата неделя я заведе на опера — „Отело“. Облече си тоалета за хиляда долара, който бе купила миналата година в Сан Франциско и изглеждаше — трябваше да признае — ослепително.

Той се съгласи.

— Изглеждаш великолепно — каза ѝ на прага.

Тя се опита да възрази, но развали ефекта с нервния си... не смях, а по-скоро ужасно кикотене. С изчервено лице — чувстваше се като Илайза Дулитъл, тръгнала с професор Хигинс на бала, — улови ръката му и той я поведе към лимузината. Джеймс Гудуинкъл стоеше като дворецов страж край отворената врата. Не я удостои с поглед.

В театъра „Кралица Елизабет“ — ложи. През повечето време Ръсел гледа нея, вместо съблазнителната Дездемона. По-късно, когато седнаха да изпият по питие, той заприлича на покосен от малария — дори разля малко вино върху покривката. Стори ѝ се, че е успяла да омагьоса този съдия. Истинско удоволствие.

Пред входната ѝ врата отново я целуна и въпреки че този път беше по устните, веднага се обърна и тръгна към големия си черен кадилак. Сдържаността му започна да я безпокои. За този човек се говореше, че в ума му се върти само едно. Много добре помнеше хвалбите на Олив Климчук, че я е мушнал между завивките още при първата среща. Но... може би поведението му беше някакъв сигнал? Може би означаваше, че тя е нещо по-специално. Толкова, че си заслужаваше да чака.

Имаше нещо мистериозно около Ръсел, което не ѝ даваше спокойствие. Трябваше да поговори с приятелката си Олив, колкото е възможно по-скоро — дали тя знаеше някаква тайна?

15

ТАЙНСТВЕН ГОСТ

Почти напълно еднаквите две и половинагодишни еднояйчни близнаци на Макс Макартър изскочиха през вратата още в мига, когато той се изкачи на най-горното стъпало. Прегърна ги. Дароу веднага свали очилата му, а Кларънс в същия момент бръкна с пръст в незащитеното му око.

— Татко не може да вижда без тях...

Твърде късно. Дароу реши да изпробва силата на ръцете си и огъна металната рамка. Кларънс сграбчи кичур оредяваща коса и го дръпна.

— Оу! — извика Макс и занесе децата в кухнята, която ухаеше на агнешко печено.

— Слава Богу — каза Рут, когато го видя. — Нощната смяна се завърна. Започвах да се безпокоя.

Рут беше интелигентна жена — психоложка. Човек би си помислил, че ще прояви достатъчно разум, за да наеме домашна помощничка, но тя не искаше и да чуе. Единственият друг човек, на когото някога бе поверявала обожаваните си, свършени деца, беше не по-малко обожаваната ѝ дъщеря Жаклин, зачената при изнасилването ѝ на седемнайсетгодишна възраст. Сега Рут готвеше докторат в Принстън, на стипендия.

Макс вдигна едното от децата на конче и след миг почувства мокрота.

— Струва ми се, че Дароу ме подмокри — каза той.

— Не, скъпи — възрази Рут, след като огледа момчетата внимателно. — Това е Кларънс.

След вечеря Макс им почете малко от една книжка с приказки и ги сложиха да спят. Рут бе запалила камината, така че двамата се излегнаха на козяка пред нея.

— Днес се отби Карълайн Померой — каза тя.

— Какво? Идвала е тук? Така изведнъж? — От доста време Карълайн се бе обградила със стена от огорчение и не отговаряше на обажданията.

— Проведохме голям разговор. Докарахме го малко до плач.

— За какво?

— Брайън я е излъгал. Писал ѝ е, че историята с онази жена била само за една нощ в Нот Лейк. Оказало се, че продължава четири месеца във Ванкувър.

— О, Боже! Никога не го е бивало да лъже.

— Пише ѝ писма. В нито едно от тях не казва, че я обича. Какво става с него? Бои се да не се изложи? Не иска да го направи, за да не ѝ вдига акциите ли? Имам предвид... Ами те винаги са се състезавали помежду си. Като параноици. Брайън вечно се оплаква, че Абигейл Хичинс иска да го ликвидира. Не виждам какво я свързва с Карълайн. Толкова са близки!

— Какво каза Карълайн?

— Беше обезпокоена, че името на Брайън се споменава в бележката на Екзекутора. Казах ѝ да не се притеснява. Той е на хиляди мили оттук. Освен това е получила писмо от онази абсурдна жена Чарити Слоу. Споделя с нея всичко. Исква от Карълайн да благослови любовта им.

— О, не!

— Тя е побъркана. Искам да кажа... Брайън не би могъл да вземе пилешкия ѝ ум насериозно.

Тази вечер Карълайн прекара в размишления за любовта и опрощението. Мислеше за всичките тези въпроси, които ѝ бе задала Рут Уоробек-Макартър — въпроси, които обикновено задават психолозите, когато искат да измъкнат нещо от теб, когато искат да се *разкриеш*.

Колко глупаво се бе почувствала пред Рут — баналности в гостната.

В деня, когато едва не застреляха Брайън, гинекологът ѝ бе потвърдил, че не може да има деца. Това бе причината да плаче, макар и да не сподели с Рут. Някак си не бе в състояние да го направи. Не бе

споменала за стерилитета си на никого, освен на Абигейл Хичинс — друг лигав разговор.

Все пак трябваше да признае, че следобедът бе минал добре. След дъжда поигра с близнаците — толкова сладки и невинни, все още незапознати с шегите на живота.

Рут някак си я накара да се разсмее на писмото на Чарити Слоу. Не беше се забавлявала така точно три месеца — като напомнима с някакъв наркотик, докато разнищваха онази глупачка.

Излезе навън, за да се консултира с Хаулънд — тази мъдра птица можеше да ѝ разкаже за любовта, защото сама се намираше в лапите ѝ.

Преди известно време Карълайн бе излязла навън призори и го бе заварила да ухажва себеподобно същество — младо и срамежливо, — но изглежда не бе в състояние да го подмами да излезе от гората зад къщата.

Тази вечер Хаулънд продължаваше да се опитва — бухаше и свиреше, — ала неговата Жулиета продължаваше да стои на своя балкон сред клоните на бора.

— Абигейл твърди, че трябва да имам женска гордост. Че трябва да се отърва от него.

— Х-у-у-у — отвърна Хаулънд.

— Става дума за онзи тип, който се навърташе тук преди време. Абигейл иска да го махна. Настоява непрекъснато, твърди, че съм безгръбначна.

Хаулънд нададе продължителен писък, почисти перата си и продължи да гледа с широко отворени очи.

— Да кажа ли на Абигейл да зареже проклетия развод с онова копеле или не?

Хаулънд скептично помръдна едната си вежда. Женската отлетя. Бухалът се втурна да я гони, но скоро се отказа и се върна натъжен.

— Ще се върне — каза Карълайн. Спря се, преди да добави: „Винаги се връщат“. Не. Няма никакъв начин!

14 март

Скъпа кантора,

Назъбен кинжал от отразена лунна светлина ме пронизва, докато полумесецът намръщено се кани да се скрие. На поляната нервно блещукат светулки. Пиша на светлината на свещи, защото Пуерто Просперо е останал без гориво за газените ми лампи. Добавете към списъка ножчета за бръснене, аспирин, каквито и да било батерии, да не говорим за кристални чаши или дамски чанти. О, да — също и индиго, а това ме изпълва със страх, защото нямам втори екземпляр на последните си седем глави.

Нощта е изпълнена с грачене, виене, стонове, метално стържене на щурци и непрекъснато капане — сякаш падат гигантски сълзи този звук произвежда една малка жаба пред вратата на кухнята. Тя ми казва, че не съм сам в тъгата си.

Искам да знам само доколко отчаяно е състоянието на брака ми.

Телефоните в Пуерто Просперо все още не работят и изпращам това пространно послание, защото изпитвам страх кантората да не е погълната от някакъв особено висок прилив на Северния Пасифик. Аз ли съм последният оцелял практикуващ финото изкуство на писането на писма?

Как върви съдебният ми иск срещу Абигейл Хичинс затова, че разрушава семейството ми? Защо долавям далечния мирис на крака, които се влачат? Нима не помним всички ние, още от студентската скамейка, човешкия закон, според който крадците на любов подлежат на наказание за нанесени щети? Искам от вас да я осъдите да даде всичко което има, включително малките си боядисани в червено нокти и силиконовите подплънки.

Утешавам се — ех, какво са моите страдания в сравнение със страданията на планетата? Озоновият слой изтънява, ледниците се топят, горите изгарят, пустините се разширяват, слоновете и китовите изчезват. Колко дребни са тревогите на едно-единствено човешко същество, сред толкова много милиарди други? Ето така се утешавам. С мисълта, че светът и без това умира.

И докато седя така и се мъча да успокоя тревогата си с разсъждения за екоцида, която извършва една глупава планета, чувам боботенето на хеликоптер. Още тропически сняг от рафинериите на Меделин — още една зараза за Америка. През полуостров Оса, точно пред пътната ми врата.

Тази пътна врата, която преди малко бе засенчена от достойната фигура на местния капитан от La Guardia Civil, някой си Франциско Сиера. Обясни ми, че идва, за да провери статута ми всички чужденци периодично се подлагат на проверка от емиграционните власти.

Направих му кафе. Той ме попита какво ме е довело в Коста Рика. Насочих вниманието му към масата с пишещата машина, моливите и справочниците, а после му обясних, че пиша роман. Той плесна радостно с ръце и ме попита дали съм чел Ф. Д. Джеймс.

Излиза, че Франциско — сега си говорим на „ти“ — е не само запален любител на криминалния жанр, но и сериозен познавач на Ф. Д. Джеймс, което ме кара да се чувствам неудобно.

Той знаеше не само, че съм отседнал в къщата на известен търговец на наркотици, но и че в момента той е подсъдим в Канада и че съм свързан с фирмата, която е поела защитата му. Стреснах се. Как е научил всичко това? Много просто. След като съм се настанил във вилата на Уотсън Дванайсетте пръста, е поискал справка от канадската полиция.

Изпихме по някоя и друга бира и поговорихме за романите на Сейърс, Сименон и Стаут. Говори английски чудесно — научил е езика, за да може да чете събраните съчинения на Конан Дойл в оригинал. Той просто обожава британските салонни детективи — Еркюл Поаро е неговият герой. Дори прилича на него — възпълен, нисък, с подвижни очи и добре оформен мустак. Трябва да кажа, че Франциско разговаряше въодушевено. Аз също — струва ми се, че просто копнеех да побъбря с някого. След още по една бира заговорихме за всичко останало. Той ми

разказа за жена си и трите си деца. Аз му разказах за Карълайн.

Франциско също е станал жертва на огромна несправедливост. Преди време бил старши следовател в Сан Хосе — докато не направил грешката да обвини висш политик, сътрудник на министъра на сигурността, в корупция. Не успял да се пребори с него и преди няколко години го изпратили в най-затънтеното ъгълче на Коста Рика — Пуерто Просперо.

Реши да остане с мен още малко, за вечерното ми свещено тайнство, когато отдавам почит на залязващото слънце — пламналото небе и облаците, приличащи на дебели тикви, тициановочервени. Изчаках да се скрие и последният лъч. Безшумното смрачаване. Никакъв зелен отблясък, Франциско Сиера също не видя такова нещо и някак си това още повече ни сближи.

Що се отнася до романа ми, призрачният писател вътре в мен продължава да управлява всичко. Често се чувствам като паяк, заплетен в собствената си паяжина, който се бори да се освободи, но в края на краищата капитулира пред демона, който управлява пръстите на писаря си върху клавиатурата на пишещата машина.

Или може би това невротично поведение е нещо като прекомерното ядене — начин да се борим със стреса? Тенджерата прекипява и аз се давя в бълбукаща яхния от неистини и фокуси, от подкупно свинско и заподозрени, специално угоени за случая. Кой го е направил? Кой знае? Сигнал съм някъде до първата трета на сюжета си, а убиецът не само е на свобода, но е и неизвестен. Дори за писателя. Тъкмо решавам да се спра на някой от заподозрените и веднага някъде от буренясалото подножие на въображението ми изплува друг, с не по-малко претенции за главната роля.

„Знайте къде отивате — предупреждава Уиджън. — Никой автор на криминални романи не може да прекоси тъмните води на убийството с успех, ако предварително не е наясно къде трябва да слезе от кораба.“ Авторът крои

планове, чертае схеми, изгражда скелета, по който да окачи плътта злокобната метафора е на самия Уиджън.

Когато става дума за въпросите на плътта, мистър Уиджън не е така арогантно словоохотлив и не би могъл да ми помогне в тази сфера, но се боя, че и моята работа е безплодна, безполова, изоставена от нимфите на Ерос. Как бих могъл да очаквам, че ще напиша перверзен хит за разкъсани корсети и така нататък, когато липсва дори здравословната доза периферен секс? Няма извиващи се тела, няма пъшкане и стонове. Няма въздишащи гърди, пулсиращи слабини, нито пък втвърдени членове, търсеци тъмното, мокро, сладко убежище на интимната връзка. Няма и копнеещи сърца, дори не и съзлививи сбогувания на летището в Казабланка. Няма и капчица кръв от собственото ранено, ридаещо сърце на автора.

Изведнъж се почувствах отчаян. Луната се удави в океана. Трябва да си лягам.

Защо не пишете?

Ваш, с тревога, Брайън

14 март

Скъпа Карълайн,

Няколко пъти опитвам — безуспешно — да изразя с думи върху белия лист болката, причинена ми от писмото, което ти е изпратила обърканата мисис Слоу по молба, бъди уверена в това, на някоя си Абигейл Хичинс. Кошчето за боклук се препълни от смачканите ми опити да изясня нещата по убедителен и категоричен начин, без при това да се долавя горчивината и безпомощния гняв, който изпитвам към твоята адвокатка, за това, че измисли още един начин да разкъса окончателно и без това парцаливата тъкан на нашия брак.

Попитай я дали тя е накарала Чарити Слоу да ти напише това ужасно писмо. Ще те излъже, разбира се, но

може би ще забележиш как лицето ѝ трепва от чувството за вина. Или се заблуждавам? Вината е висше чувство, непознато за подлизурките.

Все още ли си омагьосана от тази мъжкарана?

Може би вече — въоръжена, както предполагам, с Пълния списък на злодеянията на Померой, изготвен от Чарити — си добавила към основанията да ме ненавиждаш и точката „презрян лъжец“. Добре, признавам, че излъгах за продължителността на връзката ми с тази жена. Лъжата беше благородна и целта ѝ беше да намали болката ти. Истината е, че тази неромантична и в основата си плътска връзка, продължи точно четири месеца. Истината е, че няколкото епизода с Чарити са единствената ми изневяра в брака.

Също така е истина — МОЛЯ ТЕ, ДА МИ ПОВЯРВАШ, — че не съм и не съм бил влюбен в Чарити Слоу. Не съм ѝ казвал такова нещо. Може и да съм се подхлъзнат, Карълайн, но не съм паднал в заешката дупка на Алиса.

Както и да е, на рождения ти ден отидох в града и от един златотърсач купих къс чисто злато, който ти изпращам заедно с това писмо по един симпатичен турист от Едмънтън. Надявам се да си прекарала добре.

Твой, каещ се Брайън

P.S. Сега в списъка си имам малък отшелник, люспест листохвъргач, тригребенеста камбанка и дебелоклюнеста еуфония. С тези птици, съжалявам, че трябва да те уведомя, получавам преднина от пет точки пред теб, но, повярвай ми, не се хваля с тези глупави числа.

Безименни засега са птиците от пишещата машина — малки червеношийки, които са се научили да имитират тракането на клавишите. И онази все още неидентифицирана нощна птица, която повтаря името ти.

Как е Хаулънд?

С очарованието на червеношийките и възвисеността на чучулигите:

Твоят надявам се съпруг

НИМФА И САТИР

Огъстина покани Куентин Ръсел на вечеря в събота, след завръщането му от някакво дело в провинцията. Той ѝ предложи да дойде да я вземе, но тя настоя да отиде до къщата му — всъщност замък — с тригодишното си камаро. В стремежа си да не отиде по-рано, закъсня.

Сивата къща с много стрехи беше оградена с висок подстриган жив плет и се простираше сред най-малко акър морава и градина с рози. Отзад къща за прислугата, гараж с три клетки — пълен, предположи тя. И... Куентин Ръсел се появи още преди да спре зад лимузината му. Джеймс Гудуинкъл изтича след него като разтревожена квачка и свенливо отклони поглед, когато полата ѝ се вдигна нагоре, при слизането.

След Ръсел излезе и едра негърка, която държеше палтото му.

— Какъв човек! — каза тя. — Някой ден ще си забрави и главата.

— Това е мисис Колинс — представи я Ръсел.

Камериерката изгледа приятелката му от горе до долу. С неодобрение, реши Огъстина. Късата пола, неприличното показване на бедрата. И намигна:

— Може би ще си *изгуби* главата.

В ресторанта Ръсел не показва никакво неудобство, че е неин гост. Гледаше я, докато тя поръчваше и, едва когато произнесе един от ордьоврите неправилно, се намеси и каза няколко думи на келнера на чист френски, след което ѝ се извини, че го направи. По време на вечерята, разговаряха за това, което занимаваше напоследък толкова много техни колеги — за Екзекутора.

— Какво смятат колегите ти в кантората? — попита той.

— Кой знае? Някаква перверзна шега, може би. Но всеки има любим заподозрян. Макс предпочита Роджър Търнбул, „Белия ангел“. Бровак твърди, че е или Лерой Люки, или сержант Евърит Къдлип.

Очакваше Ръсел да се разсмее, но той само поклати глава и каза:

— Къдлип. Затънал е в корупция. Дебнат го открай време. Може би Бровак е надушил нещо.

— Не говориш сериозно.

Той се замисли и след малко заговори:

— Огъстина, искам да поговоря с теб за това. Имам нужда да го направя, наистина... Досега нямаше как. Свързано е със смъртта на Артър Бестърман и, предполагам, с опита за покушение над Бровак.

— Да не се каниш да направиш самопризнания? Знаех, че си ти през цялото време.

Той се усмихна, но изглеждаше объркан.

— Артър Бестърман, който не беше сред най-талантливите адвокати, често се консултираше с мен. За объркани казуси, с които не можеше да се справи сам. Нямах нищо против да му помагам, той не беше лош човек. Дори след като станах съдия продължи да ми се обажда или направо да идва в кабинета ми. Добре, запозната си с онова проточило се дело срещу търговеца на наркотици, с което се занимаваше Бровак. Най-големият удар на Къдлип.

— Да. „Чудовището“.

— До смъртта си миналия юли, Бестърман бе защитник на една от обвиняемите жени.

— Да, знам. На Розалинд Финч. Бившата любовница на Уотсън.

— Тя е казала на Бестърман нещо, което е трябвало да остане между тях. Все пак това не му попречи да го сподели с мен. Розалинд Финч е поискала от него да не казва нищо, освен ако... ако нещо се случи с нея.

— Боже мой! Какво му е казала?

— Искам да разбереш. Артър сподели това с мен, при условие, че няма да кажа на никого. Беше съвсем неуместно, като се има предвид, че беше длъжен да пази тайната на клиентката си. Розалинд Финч се е срещала с Къдлип. Той ѝ е предложил сто хиляди долара.

— Ченгетата са били готови да дадат толкова много, за да купят свидетел?

— Не са били техни пари, а на моя стар приятел Тони д'Англио. Искал е да унищожи Уотсън. Искал е да завземе територията му, кокаиновия пазар. Къдлип също е щял да получи добра награда, за да накара Роузи да се разприказва. Тя би била съвършеният свидетел на

обвинението. Нейните показания биха били абсолютна гаранция, че делото ще завърши с присъда.

— А тя откъде е знаела, че парите са на гангстерите?

— Къдлип й е казал. Той е бил доста близък с нея. Според Бестърман, Къдлип си е падал по Роузи.

— А защо тя е казала всичко това на Бестърман?

— Според него, тя просто е искала да знае и някой друг. За всеки случай, ако сделката пропадне или ако й се случи нещо. За застраховка. Бестърман побеснял и решил да подаде оплакване срещу Къдлип, но после размислил — бил длъжен да мълчи, заради клиентката си. Въпреки всичко е разговарял с Къдлип лично. Имало е скарване.

— Да не искаш да кажеш, че според теб Къдлип го е убил?

— Мога само да предполагам. Не е изключено след оправдаването на Милсъм да е видял своя шанс. Подозренията биха паднали другаде.

— А ръчната граната... Джон Бровак?

— Защо не? Да убиеш втори път е по-лесно. Имал е двоен мотив — да си отмъсти на адвоката, който го е направил за смях и е спечелил оправдателна присъда срещу Уотсън. Освен това със същия удар е щял да ликвидира и самия Уотсън, така че да заслужи парите на д'Англио. Така че... просто ми хрумна, че може би... не казвам, че го е направил Къдлип... но може би той е изпратил писмото до вестника. Никак не е трудно да се обвини за всичко някакъв си смахнат „Екзекутор“.

Доста стряскащи разсъждения, помисли си тя.

— Вярно ли е впечатлението ми, че искаш да проследиш нещата отблизо?

— Звучи грозно, но не искам да се замесвам в това. Неудобно е... Чакам назначение във Върховния съд. Ако има някакъв друг начин да помогна... Ако се намери писмото на Бестърман до дисциплинарната комисия... той ми каза, че го е продиктувал.

Наложи се да прекъснат разговора си, защото в ресторанта влезе колега адвокат, Мартин Уесъл, човек с не особено добра репутация наричаха го Невестулката. Придружаваше го нещо, което Огъстина би могла да определи единствено като евтина уличница — беше увиснала на ръката му, а лицето й буквално не се виждаше от грим. Може би

нямаше и двайсет. Уесъл беше поне на шейсет, едър и плешив, макар да се държеше сякаш не забелязваше, че всички знаят, че носи перука.

Келнерът им показва маса, за щастие в другия край на залата, но Уесъл видя Огъстина и Ръсел и тръгна към тях.

— Как е храната? — попита той.

— Здравей, Марти — поздрави го Ръсел хладно. — Еленовият медальон е много добър.

— А как е настроението? — Уесъл намигна. — Здравсти, Оги, как я кара съдружникът ти Бровак, след като едва не го хвърлиха във въздуха? На времето мислех, че професията ми е безопасна, но сега ми се ще да бях станал астролог.

— Струва ми се, че всички щяхме да се радваме, ако беше — усмивката на Огъстина би трябвало да му подсказва, че говори сериозно.

— Смяташ ли да определяш дата за делото „Дойл“, Оги, или ще се откажеш? Няма да претендирам за разноски.

— Ще определим дата за делото, след като отец Дойл отговори на още няколко въпроса. Струва ми се, че е призован за следващия вторник.

— Виж, тук има съдия. Хайде да призовем ресторанта да пази тишина и да решим делото още сега.

Огъстина и Ръсел се засмяха любезно.

— Надявам се скоро да се обадиш, съдия — подхвърли Уесъл и се върна на масата си.

— Какво беше това? — попита Огъстина. — „Надявам се скоро да се обадиш.“

— Длъжен съм да взема едно съдебно решение. Дело за просрочена ипотека. Уесъл представя някакъв скъперник. А ти какво общо имаш с него?

Тя му разказа за процеса срещу католическото училище и долния педераст, отец Дойл, неговия директор. Обясни му, че Уесъл протака решаването на въпроса от години.

Когато им донесоха кафето, Ръсел я попита дали не би искала да отиде с него у тях, за да разгледа колекцията му от гравюри.

Тя прихна.

— Твоите гравюри!

— На Тиеполо. Имам десет репродукции.

— На кого?

— Нимфа, дете сатир и кози. От испанския период на Тиеполо Стари.

— Нимфа със... — Огъстина не успя да се овладее и се наложи да избърше очите си със салфетка. — Боже мой! Май виното ми дойде много.

— Нали не смяташ, че е недостойно да те поканя? — каза го с престолено официална усмивка.

— Е... мога ли да кажа това? Имаш репутация на... — Ръсел направи болезнена гримаса. — Имам една приятелка... Олив Климчук...

— О, да. Милата Олив. Побъркваше ме.

Той отпи кафе и замълча. Огъстина се почувства объркана.

— Добре — въздъхна Ръсел след малко. — Огъстина, не крия факта, че съм статистическа рядкост... мъж, прехвърлил четирийсетте, неженен. Ключарства се по мой адрес, защото съм съдия. Всички смятат, че трябва да съм като светец... да съм над тези неща и да живея като монах. Дявол да го вземе, обичам жените. Струва ми се, че съм доста нормален в това отношение.

Ами съпругата и развода, помисли си Огъстина. Какво ще кажеш за това?

— Бих желала да видя гравюрите — кимна тя.

Пристигна сметката и Ръсел попита дали не би искала да я поделят.

Тя благодари, но категорично отказа. Искаше да плати сама, за да е сигурна, че свободата на избора ѝ няма да е повлияна от чувството, че дължи нещо. Тази свобода можеше да се окаже полезна по-късно вечерта, ако гравюрите не заемеха цялото им внимание и ако Ръсел се превърнеше в нещо като герой на маркиз дьо Сад.

Сервитьорът ги изпрати до вратата с хиляди любезности и те се запътиха към гардероба. Махнаха за довиждане на Мартин Уесъл, който почти през цялото време не сваля поглед от тях. Когато излязоха навън, Огъстина улови ръката на Ръсел и го поведе към колата си. Изведнъж почувства студената, безоблачна нощ.

— Не мога да ти опиша колко приятно ми е да съм с теб — отбеляза Ръсел, когато му отвори вратата, за да се качи.

— Благодаря. — За момент се почувства замаяна. Обърна се и го целуна леко по устните. *Вес*, както казват французите.

Докато шофираше към къщата му, се опита да се подготви вътрешно за предстоящото. Да става каквото ще.

Преди да правиш секс с кандидат за Върховния съд на Канада, уместно ли е, мадам Добри обноски, да се поинтересуваш от някои аспекти на медицинското му досие? Да попиташ дали някога не е имал проблеми от, да кажем, мъжко естество?

Разбира се, Огъстина Сейдж от време на време бе добивала плътски познания за противоположния пол от първа ръка. Няколко мъже. Всъщност, немалко. Може би дузина. Сега обаче не беше времето да плаща ужасната цена, а и винаги бе практикувала безопасен секс. Почти винаги. През повечето време. Не беше правила три или четири аборта. Само един.

Този път обаче, внимателно. Няма да се ангажира с нищо — само ще се възхищава на гравюрите му.

Стигнаха до къщата му почти в полунощ и прислугата дискретно бе изчезнала. Огъстина искаше да наднича, да търси, да изрови интересните призраци на миналото му, но се въздържа. Истинските дами не скитат из дворците на домакините си. В гостната, където я въведе, имаше голяма камина. Беше приятно обзаведена с ретро шик мебели — носталгия по стария свят, пестеливо и с вкус. Стаята изглеждаше някак самотна и донякъде нервното ѝ бърборене отекваше едва чуто, докато разглеждаше задължителните гравюри, окачени по стените. Всичко си беше на мястото — нимфа, сатир и кози.

Ръсел ѝ описа историята им доста интересно и след това сякаш изпадна в затруднение, защото не можеше да измисли какво повече да каже. Предположи, че може би иска да разгледа къщата, докато той запали огъня и приготви нещо за пиене. Бърлога, кабинет, солариум, кухня, колкото целия ѝ апартамент — и високата спирална стълба към спалните на втория етаж.

Настигна я в солариума и ѝ даде чаша някакъв много специален коняк, после разгледаха терена наоколо сребърни искрички по дърветата, двора отзад със затопления басейн пухкава бяла пара. После музиката на Дебюси, пращящият кедров огън и семейният албум с чудесните му родители, братята и сестрите и самият Куентин Ръсел като малък, облечен със скаутска униформа.

И — най-накрая — съпругата. Беше страхотна и някак си... достойна, от сой, така да се каже. Елегантна. Името ѝ беше Юнис. Юнис, с примамливата усмивка.

Когато погледна снимката, лицето на Ръсел заприлича на гумено.

— Бившата ти жена? — попита тя.

— Да — отвърна той. — Почина...

Огъстина остана мълчалива на канапето до него, стиснала албума. Почувства се глупаво, не знаеше какво да каже, очакваше той да продължи.

— Преди петнайсет години. — Погледът му се плъзна по албума и се насочи към Огъстина. Стори ѝ се, че очите му потъмняват, стават далечни.

— О, Боже! — каза тя и го улови за ръката. — Имахте ли деца?

— Не.

Последва дълга, тревожна пауза, след която Огъстина се опита да спаси положението с празни брътвежи за това, как времето лекува раните.

— Ще говорим някой друг път — каза той. — Не сега. Не е лесно.

— Разбирам.

Не си спомняше някога да се е чувствала по-неловко. Той също ѝ се стори объркан. Изпи коняка си на един дъх. Нова болезнена пауза.

— Искаш ли да разгледаш гравюрите ми още веднъж?

Тя прихна, освободи се от напрежението.

— Харесва ми това. Когато се смееш.

Нещо я обзе. Телесни механизми, които не се подчиняват на волята. Хвърли се към него. Обви врата му с ръце, разтвори устни, поемаше го с ноздрите си.

Ципове, копчета, нежно хапане на гърдите, топли, втвърдени зърна, пауза за обещанията, къдриви косми по тялото му, колана, сини боксърски гащета, красив, зачервен, къс и дебел пенис, ръката ѝ го обвива и го разтрива, неговата — топла и мека — се спуска надолу и открива мокротата ѝ.

После прошепва в ухото ѝ:

— Опериран съм. Не можеш да забременееш. Имам белег, който го доказва. Но имам и презервативи.

— Да вървят по дяволите — отговори тя.

РАЗКРИТИЕТО НА ЧАНС

В понеделник сутринта Макс Макартър завари Огъстина замечтано загледана през прозореца на кабинета си. Не беше нужно да я разпитва, за да разбере, че е прекарала почивните си дни добре.

— Куентин Ръсел?

— М-хмм. Струва ми се, че си пада по мен.

— Така ли? А среща ли взаимност?

— Горе-долу. Повече от горе-долу. — Тя се засмя на собствената си срамежливост. — Както и да е, искам да ти кажа нещо друго. Той има теория за Екзекутора. Строго секретно, става ли?

— Добре, слушам те.

Разказа му какво Ръсел бе чул от Артър Бестърман — за стоте хиляди долара, които Тони д'Англио бил готов да даде на информаторката на Къдлип, Розалинд Финч, за да унищожи Уотсън Дванайсетте пръста, за неизпратеното оплакване на Бестърман до полицейската дисциплинарна комисия.

Макс определи всичко това като страшно интересно. Роузи Финч, помисли си той, каква птичка! Била е любовница на Уотсън, след това я е разкарал. Мотив да зачурулика? Дали още работеше за Къдлип?

— Куентин не се разсмя, когато споменах, че според Бровак, Екзекутора е Къдлип — каза Огъстина. — Намекна, че няма да е зле да поровим малко по-сериозно в това.

— Би трябвало Ръсел да отиде при ченгетата с тази история.

— Не мисля, че ще го направи.

— Очевидно е, че ние не можем да го направим.

— Той не би се зарадвал, ако го направим.

Повикаха Уентуърт и го разпитаха.

— Прегледах папките на Бестърман — каза той. — Не открих никакво писмо до дисциплинарната комисия, само празен формуляр.

— Добре — каза Макс. — Тогава адвокатът на Роузи Финч, Буруда. Върнал ли се е от почивка?

— Ще го потърся. — Буруда бе заминал за Мауи, за да се съвземе след делото „Уотсън“. Трябваше да се върне в края на седмицата.

— Секретарката на Бестърман? — продължи Макс. — Може би на нея е продиктувал оплакването.

— Не мога да я открия.

— Опитай пак. Отмени делата си за днес, приятел, и яхни велосипеда.

— Имам мерцедес.

След две седмици зад волана на колата на Бровак, Уентуърт Чанс се чувстваше променен — впечатляващ млад мъж с огромен чар, член на групата на преуспяващите. Обичаше да лети през града и дългия вълнен шал, открит в гардероба на Бровак, да се развява след него, когато в по-топлите дни сваляше покрива. Пускаше си музика на чудесния касетофон, фучеше нагоре-надолу по улиците на Ванкувър и се опитваше да схване механизмите за привличане на котенцата, които според Бровак би трябвало винаги да мяukat около мъж с мерцедес.

Току-що — освен ако не беше техническа грешка — бяха повишили заплатата му на триста и петдесет долара на месец. Имаше не само кола, но и достатъчно пари, за да купува бензин. Разполагаше и с бърлога — чудесен изглед и топла вана. Къде, тогава, бяха момичетата?

Даде си сметка — най-напред трябваше да се запознае с някое. Човек не може просто да спре край автобусната спирка и да попита някоя жена дали не иска да я закара до службата. Или? Изобщо, как ги правят хората тези неща?

Уентуърт минаваше за особено хлапе в родния си град — интелектуално, с бухалските си очила — нещо като книжен плъх. Наричаха го зубрач. Беше преживял някои неща с циците на дъщерята на шефката на пощата никога не стигам докрай, но общо взето, да се запознае с непознатата жена му се струваше също толкова лесно, колкото и да заговори извънземен хуманоид.

Всяка вечер в девет, на края на дългата си работна смяна, Уентуърт изкарваше мерцедеса на Бровак от гаража, тръгваше по

Бобсън стрийт, нагоре по Дейви, по Четвърта, назад към Бродуей и се чудеше дали да не спре някъде, да влезе небрежно в някой бар и... и да рискува някой дивак да среже покрива на колата и да отмъкне радиокасетофона за хиляда долара.

Така че караше около час, връщаше се в къщата на Бровак към десет или единайсет, влизаше в горещата вана на задната веранда и гледаше надолу по склона на Холибърн към светлините на големия град — два милиона души, половината от които жени.

В делничните дни Уентуърт убиваше самотата си с непрекъснат труд. През седмицата след заминаването на Бровак, на ден средно му се събираше по дело и половина — съдът за малолетни, нарушения по пътищата, разпавии между съседи. Днес, след като отмени всичките си дела, щеше да работи като разузнавач.

Най-напред отиде до кантората на Буруда — дупка в стената в една стара сграда близо до китайския квартал. Вратата беше заключена — Буруда изглежда нямаше секретарка, — а една бележка го съветваше да провери в близкото кафене.

Уентуърт откри великия Буруда — със свеж тен — да се труди над кръстословицата в сутрешния вестник.

Попита го за местонахождението на Роузи Финч. Роузи, обясни Буруда, след процеса подхвърлила, че ще „отлети на юг“.

— Къде?

— Сийяр. Не съм чувал за това място — отвърна Буруда. — Може би в Тайланд? Във всеки случай някъде, където е топло и има много наркотици. Останах с впечатлението, че заминава на бизнес-обиколка с бившето си гадже.

— Уотсън.

— Да. Както и да е, тя вече се измъкна от града. Аз приключих делото и изпратих сметката. Сто и две хиляди долара хонорар, но това е малко при съдия като Лерой Люки, така че се наложи да отида до Хавай, за да се охладя.

— Роузи споменавала ли е нещо за Къдлип.

— Не.

Заминала някъде с Уотсън, за да урежда сделки с наркотици. Сийяр? Трябва да го потърси в атласа. Желая ти късмет, Уотсън, помисли си той. През цялото време на процеса Розалинд Финч е била гнилата ябълка в бъчвата. Била е готова да унищожи Уотсън заедно с

деветнайсет други, появявайки се като изненадващ свидетел в края. Ако все още работеше за Къдлип и Тони д'Англио, не беше изключено полицията да му устрои засада при завръщането му от далечен Сийяр.

Къдлип не би се обезпокоил особено от пропадането на делото. Уотсън винаги му е бил вързан в кърпа.

Уентуърт си направи труда да позвъни на всички Е. Андерсън, които откри в указателя, в неуспешните си опити да открие бившата секретарка на Артър Бестърман, Ерика Андерсън. Най-накрая, днес, отчаян се обади на няколко агенции за секретарки и отбеляза гол — името ѝ сега беше мисис Ерика Пенхолдър, наскоро омъжена, и временно заместваше своя колежка в някаква правна кантора.

Позвъни.

Ерика Пенхолдър не си спомняше Артър Бестърман някога да е писал оплакване срещу сержант Къдлип. Всъщност, няколко дни преди шефът ѝ да умре, тя била болна.

Но се съгласи да се срещнат в кантората на бившия си шеф. Тъкмо, когато поредното претърсване на папките на Бестърман щеше да се окаже безплодно, в едно от чекмеджетата на някогашното си бюро тя откри няколко касети с диктовки.

— Оставяше ги тук, за да ги транскрибирам — обясни тя.

Уентуърт помоли да му ги дадат, занесе ги в кантората и ги прослуша — маловажни писма до клиенти и прокурори. Най-накрая попадна на следното:

Писмо до полицейската дисциплинарна комисия.
Ерика, нахвърляй го в чернова, искам да го прегледам. Така... Уважаеми господа, относно сержант Евърит Къдлип. По-нататък... Моля, разгледайте тук приложения формуляр, касаещ жалба срещу гореспоменатия полицейски служител, във връзка с извършени от него действия, довели до... а-а-а... намеса в работата на правосъдието и... нарушаване на неприкосновеността на отношенията между адвокат и клиент.

Оплакването е във връзка с... набъркването на сержант Къдлип във... това го задраскай... във връзка с некоректните опити на въпросния служител да повлияе на

моя клиентка, Розалинд Финч, чиято защита поех служебно, обещавайки да ѝ плати сто хиляди долара и да я включи в програмата за защита на свидетелите, ако даде някои показания на процеса срещу Уотсън и двайсет съучастници. Мис Финч ме уведоми, че е готова да приеме това предложение, поради което се отказах от по-нататъшната ѝ защита.

Освен това клиентката ми ме уведоми, че сержант Къдлип е замесен в... определени действия, които могат да доведат до криминални обвинения... получаване на подкуп от престъпник... не, не, задраскай последното изречение. Ето какво... когато повдигнах този въпрос пред сержант Къдлип, той отговори, кавички... Ако прецакаш делото, ще смачкам главата ти на пихтия... затвори кавичките.

Напрегната пауза. Развълнуваният Уентуърт си помисли: „Ето го доказателството срещу Къдлип“.

Не... Ерика... остави това... струва ми се, че не мога да се позова на казаното от Розалинд... Нищо няма да излезе. Както и да е... изпрати сметката на онзи, който е блъснал човек и е избягал... Билингшафт или както там му беше името...

Уентуърт изслуша касетата докрай. Последната диктовка на Артър Бестърман. Нищо интересно.

Докато секретарката транскрибираше записа, Уентуърт започна да се безпокои за чутото от Уейн Буруда. Роузи заминала с Уотсън. Голяма сделка с наркотици.

Бровак не спомена ли нещо... че Уотсън се канел да отиде до Коста Рика, за да уреди документите за имота?

Сийяр.

Коста Рика. Разбира се.

Тревогата му започна да добива ясни очертания и да расте.

Макс и Огъстина бяха отишли да обядват в „О Сотерн“ и Уентуърт дотича запъхтян до масата им с транскрибираното, неизпратено писмо на Бестърман до дисциплинарната комисия.

Изчака да го прочетат.

— Олеле! — възкликна Макс. — Но не може да се представи в съда. Това са само думи и нямат доказателствена стойност.

Уентуърт сподели страховете си — Финч, предателката, е заминала с Уотсън за Коста Рика. Угояват го, преди да го заколят. Имаше опасност Померой да бъде набъркан в някаква гадост, може би във връзка с имота, който щеше да стане собственост на „Померой, Макартър“.

Върнаха се в кантората. Телефонистката в Коста Рика им съобщи, че всички телефонни линии до Пуерто Просперо все още са прекъснати.

— Хаулънд, това е Уентуърт — каза Карълайн.

Бухалът не обърна внимание на невзрачния стажант, а само зарови главата си още по-дълбоко в раменете.

— А това е жената на Хаулънд, Олга.

Женският бухал в сандъчето за мътене му намигна.

— Докато ме няма, за вас ще се грижи Уентуърт. Само няколко дни. Отивам да спасявам мраморните гмурци.

— Мраморни гмурци — обади се Уентуърт. — Звучи като нещо смахнато.

— Уентуърт, това са малко гмуркащи се птици, които наистина са застрашени. Хората непрекъснато разрушават гнездата им. Добре. Вие двамата поддържайте перата си в ред и бъдете добри родители за яйцата си. — Заведе Уентуърт в къщата и поръча: — Храни ги веднъж, вечерта. В хладилника има пилешки глави и заешка карантия.

Уентуърт направи погнусена гримаса.

Карълайн се засмя.

— Чувствам се добре. Започвам да действам. Това е като тоник.

— Не знам, мисис Померой... незаконна блокада... Могат да ви арестуват.

Докато събираше багажа си, Карълайн му показва златния къс от Брайън.

— Може да стане хубава халка — отбеляза тя. — Може би за
носа му... Каквито слагат на биковете.

МНИМИЯТ АДВОКАТ

Макс тръгна от съда с помръкнало сърце, след като загуби едно дело за пътно произшествие и тъкмо се упрекваше, че е допуснал склонния да дрънка глупости свой клиент да се качи на свидетелската банка, когато край изхода към улица „Кордова“ зърна Джо Раф — пристегнат с жилетката на костюма корем, куфарче в ръка, с вид на истински адвокат, при това скъп. Макс си спомни обещанието си да му даде консултация за едно от многобройните му смахнати дела, някакви претенции срещу съдия или нещо подобно.

Опита се да се измъкне незабелязано, но Раф го видя.

— О, Макс, момче, можеш ли да ми отделиш половин минута.

Тази половин минута, притесни се Макс, ще се превърне в мъчителен половин час — Джо можеше да дрънка с часове, ако му се отвори възможност, — но все пак нямаше как да му откаже. Забави крачка, за да му даде възможност да го настигне.

— Имам уговорка, Джо, но щом е само половин минута...

— Тази история с Екзекутора ме тревожи. Никой не е в безопасност, нали?

Макс се въздържа да обясни на Джо Раф, че самият той едва ли ще стане обект на гнева на Екзекутора.

Джо бръкна в куфарчето си и извади тесте документи.

— Подозирам, че съм настъпил някого прекалено силно — каза той не без гордост. — Мислех си, че докато опасен убиец се разхожда на свобода, властите ще се занимават с други неща.

Клетвена декларация и петиция, забеляза Макс. Главният прокурор на Британска Колумбия срещу Джоузеф Раф.

— Искат да ми забранят, цитирам: „да завежда каквито и да било дела в съдилищата на провинцията“. Нелепо, нали?

Клетвената декларация съдържахше оплакване от двайсет и трите заведени от Раф текущи в момента дела, до едно срещу съдии, правителствени служители и инспектори. Раф, твърдеше главният

прокурор, „задръства“ съдебната система с „ненужни, скандални, абсурдни и невероятни“ претенции.

— Мисля, че ще се заинтересуваш от това — каза Раф. — Защитник на гражданските права като теб...

Макс продължи да чете. Избягвай да се ангажираш с каквото и да било, каза си той.

— Абсолютно безобразие, нали? Да забраниш на един гражданин да се обръща към съда!

— Да — съгласи се Макс. — Струва ми се, че точно това е целта.

— Не можем да ги оставим да го направят, нали?

Макс не хареса множественото число, но борецът за граждански права в него го посъветва да направи изключение в този случай, независимо, че ставаше дума за досадния Джо Раф, с всичките му безумни дела.

— Ще се гледа следващата седмица. Разбира се, бих могъл да го поема и сам, но си помислих, че човек като теб ще се разгневи истински на това безобразие. Ти си борец за фундаменталните граждански права и...

Макс потисна стона си.

— Добре, Джо. Ела в кантората днес следобед. Ще видим с какво ще можем да помогнем.

— Знаех си, че мога да разчитам на теб.

Когато имаха прекалено много работа и нямаше как да поемат нов ангажимент, адвокатите от „Померой, Макартър“ прехвърляха задачите на по-свободните си колеги. Макс Макартър знаеше, че Огъстина Сейдж има пролука следващата седмица и застана до нея в стаята за почивка, където тя четеше вестник с последните ужаси за Екзекутора — „Ще удари ли отново?“

Прегърна я приятелски отзад.

Постигна обратен ефект — Огъстина изпищя.

— Боже, вземи валиум.

— Щях да умра! Никога не прави това!

Макс си наля кафе и заприказва неангажиращо:

— Горкия Джо Раф. Чу ли какво искат да направят с него?

— Ще го направят почетен доктор по право ли?

— Искат да му запушат устата. Да му забранят да влиза в съдилище.

— Добре. Е, трябва да тръгвам. Имам заседание днес следобед. Макс препречи пътя ѝ.

— Оги... просто нямам време да го поема.

— Днес трябва да се преборя с Мартин Уесъл. Ще съм в съда до три.

— Добре, ще го накарам да те почака. — Подаде ѝ документите на Раф. Тя не ги пое.

— Макс, знам че харесваш този надут шаран, защото непрекъснато ти прави четки, но за мен той е най-отегчителното човешко същество на планетата, така че две минути с него в съда, да не говорим за кабинета ми, ще ме побъркат окончателно. Не, няма да го поема.

— Слушай, само поговори с него. Този тип има пари... наследство или нещо подобно. Просто му кажи, че ще трябва да ти плати нормален хонорар. Аз не мога да го направя.

— Защо?

— Ами то е нещо като игра между нас... Все едно, че е истински адвокат. Ще се обиди, ако му поискам пари. Ти не го познаваш толкова добре.

— Слава Богу. — Тя скръсти ръце, без да вземе документите.

— Хартата на правата, параграф петнайсет, алинея първа „Всеки индивид има право на защита от закона, без разлика от...“ и така нататък. Това е дреболия. Разполагам с всички необходими справки, няма да се налага да търсиш нищо.

— Макс...

— Огъстина, моля те. Този тип е смахнат, но намеренията му са добри. И, дявол да го вземе, става дума за принципи.

Тя взе документите.

— Нямам много работа към края на деня, така че ще поговоря с него.

Огъстина влезе в кабинета си и прегледа нещата си за днес следобед. Щеше да иска съдебно решение, с което да прекрати безочливите опити на Мартин Уесъл да разобличи отец Дойл.

В два часа пристигна в добре охранявания бастион на съда и погледна таблото. С ужас забеляза, че трябва да се яви пред съдия Куентин Ръсел, когото, би могло да се каже, тя познаваше от твърде близо. Разбира се, Уесъл също ги бе видял в събота вечерта.

Не би било трудно да си представи каква шумотевица ще вдигне Уесъл. Сякаш го чуваше: „Ваша светлост, може би ще разгледате възможността да си направите самоотвод от това дело, тъй като през почивните дни сте били в интимни отношения с уважаваната ми колежка“.

Интимни, да, но също така деликатни и внимателни, мистър Уесъл, с шепот и нежности. Никой никога не бе правил любов с нея толкова внимателно.

Беше й приятно новото усещане, че е нещо повече от надуваема кукла в леглото на партньора си. Е, да, съдията би могъл да бъде малко по... страстен, но...

Незначително оплакване.

Освен това, той имаше кошмари. Почти цяла нощ се мятеше в леглото, стенеше и пъшкеше. По едно време я събуди с фразата: „Съжалявам, съжалявам“, но тя го прегърна и той престана. Под невъзмутимата външност може би се криеше някакъв ужасен спомен? Може би свързан с хубавата Юнис, загинала зад волана на колата си?

Вчера не се бе обадил. Това я обезпокои. Положението ставаше сериозно, трябваше да дръпне юздите.

Пет минути след това тя влезе в съдебната зала и видя, че Уесъл вече беше пристигнал.

— Да започваме — ухили й се той.

— Искаш да дадем ход? — Правилно ли чу? Уесъл беше царят на протакането. Правеше го успешно вече две години. Сега имаше идеален предлог да спечели още време.

— Защо не? Само защото между вас двамата има нещо? При всички случаи това е в моя полза. Той ще направи всичко възможно, за да ми угоди.

Уесъл я изглежда лукаво и това я обезпокои.

— Да не би да си го начукала, за да те подкрепи?

— Върви по дяволите!

Призоваха залата да пази тишина, съдия Куентин Ръсел влезе, погледна ги и въздъхна.

— Искам да знам дали някой от вас има нещо против аз да председателствам заседанието.

— Аз нямам възражения — обади се Уесъл.

— Мисля, че трябва да запишем в протокола, че се срещам с мис Сейдж извън съда.

— След като не сте разговаряли за това дело, нямам нищо против. Това е условието ми. Разбира се, основанийето ще е достатъчно за Апелативния съд.

Уесъл беше мошеник, но не и глупак. Огъстина се почувства разочарована.

— Да изслушаме и представителката на ищците.

Какво очакваше от нея? Тя въздъхна и каза:

— Ваша светлост, смятам, че трябва да отидем при друг съдия.

— О, да — кимна Уесъл. — Но, знаете ли, проверих в регистратурата за всеки случай, ако възникне нещо такова. Всички други съдии са заети. Този психопат, който убива нашите братя прависти, накара доста съдилища да сведат работата си до минимум.

— Ваша светлост — обади се Огъстина. — Мистър Уесъл отлага това изслушване три пъти за два месеца.

— Както обикновено, аз съм лошият. Добре, нека тогава дадем ход още сега. Стига да гарантирате, че не сте разговаряли за това дело, когато сте се виждали...

— Е, мис Сейдж, мисля, че ще трябва да отложим още веднъж.

— Аз съм лесен. От нея зависи.

Тя изскърца със зъби.

— Може ли да отложим с една седмица?

Уесъл запрелиства бележника си.

— Не... това е другият вторник. Боя се, че съм претрупан. Да видим... Имам една пролука след два месеца, ако отпадне едно дело... но никак не е сигурно...

Най-накрая го принудиха да се съгласи на дата след три седмици.

Преди да се оттегли, Ръсел й направи знак, че ще й се обади вечерта.

— Почтен човек — отбеляза Уесъл на излизане.

— Марти, минавало ли ти е през ум, че Екзекутора може да те е набелязал? Не е изключено защитникът на отец Дойл да го изкара от кожата му. — Съжали, че го каза, но Уесъл бе успял да я ядоса.

— Не се притеснявам. Докато стигнем до съда, ще го хванат. Делото ще се влачи още десет години. Клиентите ти дотогава ще са

пораснали и ще имат семейства. Обществеността ще забрави горкия отец Дойл.

В адвокатската стая го видя да говори с Еди Коен. Може би въртяха нещо незаконно. Не беше изключено — Коен беше човек на Тони д'Англио.

Всеки път, когато ги видеше заедно, имаше чувството, че заговорничат. Бяха приятели от десетина години и заедно бяха забъркали един куп непочтени машинации.

Днес Коен беше с тога — почти от година се занимаваше с едно дело за наемане на убиец, което сега започваше. Трябвало да се премахне някакъв свидетел и за целта бил нает един от биячите на д'Англио.

Коен се засмя на нещо, което каза Уесъл, и я погледна. Огъстина предположи, че е направил неприличен жест по неин адрес.

Върна се в кантората в лошо настроение, което никак не се подобри от факта, че Джо Раф седеше в приемната с купчина папки, която би напълнила камион. Реши, че ще се поболее и тръгна към кабинета си, за да измисли някакъв предлог, да му откаже. Когато мина покрай вратата на библиотеката, видя Уентуърт Чанс, покачен на стълбата, за да достигне високите рафтове, и му се усмихна с най-пленителната си усмивка. Знаеше, че младежът си пада по нея и не беше почтено да се възползва, но каква беше алтернативата? Джо Раф.

— Уентуърт — каза му тя, — ще ти осигурия най-големия шанс в кариерата ти.

Той я изгледа над очилата си. И друг път бе чувал подобни неща.

— Да, шанс. Осигури ми го. Аз не съм човек, затова мога да правя всичко.

— Голямо дело за граждански права. Прокуратурата иска да забрани на един човек да стъпва в съда.

Той слезе и тя му подаде документите на Раф.

— В приемната е. Казва се Джо Раф.

— Раф... Познавам един Джо Раф.

— Почти всички го познават. — Тя му намигна очарователно.

— Оги... затънал съм в...

Огъстина го целуна по бузата и избяга.

Докато се взираше в документите, целувката продължаваше да гори на лицето му.

Раф, помисли си Уентуърт, този странен адвокат, който вечно виси в съда, но никога не върши нищо. Онзи, който го поздрави за победата му в полза на Минет Лефльор. Как така ще забранят на адвокат да влиза в съда? Това бе нещо сериозно, не дреболия, която можеш ей така да прехвърлиш на стажанта.

Но те го бяха повишили. Сега живееше в луксозната къща на Бровак, разхождаше се насам-натам с разкошния му мерцедес и се чувстваше като истински адвокат, заслужаващ по-сериозна клиентела. Въпреки това... Джо Раф, техен колега...

Може би този беше друг. Надникна зад преградата на секретарката и видя същия Раф — висок, едър човек, мушнал палци в ръкавите на жилетката си. На пода край него имаше купчина папки, висока цял метър.

Покани този важен клиент в кабинета на Померой — помещение с внушителни размери. По стените пълзеше бръшлян, имаше цяла гора саксии — приноса на Брайън за опазването на околната среда.

Раф седна на стола отпред, а Уентуърт срамежливо се намести под клоните на едно растящо в саксия дърво зад бюрото.

— Боя се, че Огъстина Сейдж ще бъде възпрепятствана — каза той.

— О, аз очаквах да се видя със стария си приятел Макс.

Уентуърт схвана играта. Топката се подхвърляше в средата на терена. Макс на Сейдж, Сейдж на Чанс.

— Искат да започнете с мен. За да събера фактите.

— Много добре, мистър Чанс. Виждал съм ви как действате в съда. Бива си ви. Искам този въпрос да стигне направо до Върховния съд на Канада.

Уентуърт се усмихна на това изхвърляне, но Раф продължаваше да гледа сериозно.

— Ще заобиколим местните съдилища и ще отидем направо най-горе. — Той извади от една папка дебел бележник. — Имам някои идеи.

— Честно казано, не мисля, че е необходимо да занимаваме Върховния съд. От колко време практикувате, Джо?

— Естествено, не притежавам разрешително за юридическа практика, така че съм нещо като любител.

— Не притежавате разрешително?

— Всъщност, не знам... някога започнах да уча право, но ми казаха, че няма нужда да завършвам... — Засмя се. — Знаех повече от преподавателите.

— Разбирам. — Уентуърт започна да подозира, че Огъстина му е изиграла лоша шега. Този тип беше малко ексцентричен.

— Баща ми беше адвокат. Почина. Отрасъл съм със закона, така да се каже. Имам трима братя и една сестра... всичките са в бранша.

— Защо не потърсихте помощ от тях?

— О... — Раф махна презрително с ръка. — Не сме толкова близки. Аз имам пари, приятелю. Затова избрах най-добрите — „Померой, Макартър и компания“.

— Добре, Джо. Да започваме отначало.

— Донесъл съм някои документи.

Уентуърт погледна боязливо към купчината папки на Джо Раф.

Макс Макартър се почувства натъжен от факта, че вследствие разкритията на Уентуърт Чанс, сержант Къдлип стана обект на подозрения. Не че имаше слабост към него, но някак си му се щеше Екзекутора да е Търнбул.

Ларс Норкуист дори не трепна, когато изслуша всичко това в кабинета си — на последния етаж на една анонимна сграда. Подчинени му бяха осемнайсет следователи, седем от които — Макс се притесняваше от факта — от федералната полиция, чийто служител беше Къдлип.

— Може да е подкупен колкото си иска. Може дори да е на заплата при Тони д'Англио — каза Норкуист. — Но Евърит Къдлип да е Екзекутора...

Прочете още веднъж транскрибирания запис на Бестърман.

— Познавам Къдлип много добре. Не го виждам да направи това. Той е мързелив и му липсва въображение.

— Според мен е Роджър Търнбул.

— Опитай се да ме убедиш.

ЗАГАДЪЧНОТО ПОРТМОНЕ

Макс изостана сериозно след прекалено реалния бомбен взрив в заведението на Арчи и започна да носи работа у дома — в солидната, строена през 1920 година къща в Юпи-Китсилано, недалеч от залива.

Докато Рут посвещаваше близнаците в тайните на Лего във всекидневната, Макс взе душ след редовния си крос, качи се в кабинета си, сложи си слушалките и пусна касетата със зловещите самопризнания на О. Д. Милсъм за убийствата на жените.

„Влязох в спалнята и я заварих да слуша музика със затворени очи, на леглото. Не успя да извика или нещо такова... умря веднага.“ Жертва номер три.

Гласът на Ларс Норкуист:

„Как влязохте, мистър Милсъм?“

„Предишната нощ я проследих, като се връщаше от бара. Видях, че държи ключ в пощенската кутия.“

Прекалено услужливия О. Д. Милсъм изливаше пороя на своята вина, без да му мигне окото. Съобщаваше всички факти спокойно, с празно безразличие. На Макс му се стори странно обвиняемият да говори толкова свободно — обстоятелствените му отговори бяха почти хипнотизиращи. Вероятно беше психически болен, но Бестърман не се бе сетил да го използва в защитата.

Твърдеше, че е изгорил дрехите си и че е загубил оръжието — ловджийски нож.

По отношение на мотива — не знаел защо го е направил.

Бе го преглеждал само един психиатър, назначен от обвинението, и след повърхностен разговор в продължение на час и половина, бе изказал мнението — за което бе и нает, — че Милсъм е патологичен женомразец, но напълно вменяем, примитивен, но без забавяне в умственото развитие.

За Милсъм не се знаеше кой знае колко — само, че беше самотник, дошъл от Торонто преди няколко години. Бе заживял с

някаква жена от източните квартали, която го бе изхвърлила, след като три години го бе търпяла да гледа телевизия, без да обели дума. След процеса бе купил автобусен билет за Торонто. На Макс му се струваше странно, че нямаше никакви сведения този човек някога да се е държал агресивно.

„Добре. Каква музика слушаше тази жена в апартамента на партера?“

„Ами... не познавам музиката. Бийтълс, може би. Плочата свърши и после иглата започна да стърже на едно място. Не съм пипал грамофона... Излязох...“

„Един момент. Спомняте ли си някоя от песните?“

„Не, но видях обложката на албума. Казваше се «Лет ит би».“

„*Лет ит блийд*“. Не Бийтълс, а Ролинг Стоунс. Иначе беше точен — при пристигането си полицаите бяха заварили въртящия се грамофон, обложката на албума била на усилвателя. Помнеше двете птички в кафез от апартамента на другата жертва. Това бяха безупречни потвърждения за извършените убийства, доказателства за искреността на разпитвания.

Въпреки всичко в тази изповед имаше нещо тревожно и неудовлетворително. Необясними сривове в паметта. Прекаления стремеж на Милсъм да се хареса, да му повярват.

Влезе Рут и Макс изключи касетофона.

— Макс... дошли са двама непознати мъже...

На вратата го чакаха Роджър Търнбул и Джак Калико — неговият бодигард и дясна ръка.

— Как е Макс тази вечер!

— Търнбул, имам работа.

— Който не работи, няма да яде. Опитах се да те намеря в кантората, но не успях, така че си помислих да намина тук.

— Прави му сметката, ако не е нещо важно.

— Помислих си, дали няма да е умно да поразсъждаваме заедно за напускането на адвоката на Милсъм. Това дали няма да създаде проблеми?

— Господа, преди да си тръгнете, искам да ми кажете къде бяхте на втори март. Когато избухна бомбата.

— Бомбата? — Търнбул продължи да се усмихва. — Правилно ли чух?

— „Пазете се от меча на справедливостта...“ способни сте да напишете подобно нещо.

Отговорът на Търнбул му се стори театрален, репетиран.

— Макс! Боже мой! Откъде ти хрумна това? Слушай, виждам себе си като уличен метач, като прахосмукачка, почистваща калта. Къде отива боклукът, след като съдът си свърши работата, не ме засяга. Нямам никакви лоши чувства към адвокатите, които работят на бунището... Хората като теб и съдружниците ти. Или като Артър Бестърман. — Той се усмихна праведно.

— Какъв е отговорът на въпроса ми?

— Когато съдружникът ти и приятелите му едва не хвъркнаха във въздуха, аз бях в друга част на града. С Калико и малък взвод работехме в района на Кингсуей.

Чудовището Калико кимна утвърдително.

— Пипнахме един джебчия и се вдигна доста шум. Разпитаха го в полицията. Както и да е, вече казах всичко това на инспектор Норкуист. Надявам се, че не ти си го накарал да ми се обади.

— В колко часа го заловихте?

— Единайсет и петнайсет. Записано е в дневника.

— Гранатата избухна в полунощ.

— Макс, Макс... това е просто безумно.

Макс затвори и заключи вратата. Чу Търнбул да крещи:

— Ей, мислех, че сме от един отбор! Потърсих те, за да помогнеш, какво става с теб!?

Погледна през прозореца. Още стояха пред вратата. Децата се смееха и играеха на килима във всекидневната край Рут. Най-накрая Търнбул и Калико се качиха на фолксвагена си и си отидоха.

— Заключи вратите. Беше този задник, Търнбул — каза Макс на Рут и се качи в кабинета си.

Седна на бюрото, взе оръфания протокол от делото „Милсъм“ и отвори на кръстосания разпит на Търнбул. Представи си го на свидетелската банка срещу Бестърман, как се докарва пред журналистите и съдията.

В.: Значи проследихте обвиняемия от бара?

О.: Да, разбира се. Обезпокоих се за младата дама, която беше набелязал.

СЪДЪТ: Отговаряйте само на зададените въпроси, свидетелю.

О.: Извинете, ваша светлост.

В.: И се нахвърлихте върху него?

О.: Улових го за врата. Приложих му „пълен нелсън“. Нямаше никакво насилие.

В.: И сте казали, цитирам: „Вече отне последната си жертва, Милсъм. Арестуван си.“

О.: Да. Граждански арест.

Отне последната си жертва. Колко надут, помисли си Макс. Защо Бестърман не го е питал нищо във връзка с това изречение?

В.: И какво каза той?

О.: Нищо. В началото.

В.: Тоест, когато го заплашихте.

О.: Казах му... да, мисля, че го заплаших. Искях да ми отговори веднага, преди да е изфабрикувал някаква история.

В.: Какво му казахте?

О.: А... казах му: „Отговаряй бързо или ще ти отрежа топките“. Извинете за израза, ваша светлост. Милсъм отвърна: „Аз го направих. Аз убих тези жени. Трябваше да го направя“. Наредих на един от хората ми веднага да позвъни в полицията. Мистър Калико моментално се върна в бара и се обади оттам.

В.: След колко време дойдоха полицаите?

О.: О, почти веднага.

В.: Заплашвахте ли пак обвиняемия, преди да се появят те?

О.: Твърдо не. Бях получил, каквото исках. Само го държах, а той повтаряше: „Аз го направих, съжалявам, нямаше как“. Такива неща. Не съм му казал и дума повече, сър.

Защо Макс се съмняваше в това? Нима приказливият Търнбул не е казал нищо повече, след като готовият да признае Милсъм е бил в ръцете му?

Струваше му се, че в този арест има нещо... измислено. Поне в разказа на Търнбул. Чудно как толкова лесно бе успял да хване престъпника. Как така се бе оказал в същия бар, заедно с Милсъм? Сред неколкостотинте подобни заведения във Ванкувър да улучи такава десетка...

Макс отвори на показанията на младата жена, която Милсъм проследил навън от бара и която Търнбул спасил от остриите му нокти. Стефани Бресиани, лаборантка в болница.

Показанията ѝ бяха кратки — изпила няколко питиета с две приятелки. В десет излязла от бара и тръгнала към паркинга. Тъкмо отключвала колата си, когато чула боричкане. Обърнала се, уплашена, и видяла трима души с бели барети да задържат — без особени усилия — човека, когото по-късно бил идентифициран като О. Д. Милсъм. Търнбул продължил да държи Милсъм, а Джак Калико и третия „ангел“ я завели на безопасно място в бара, докато дошла полицията.

„Мина цяла вечност, докато се появят“ — твърдеше Бресиани.

Колко странно, помисли си Макс. Патрулната кола е пристигнала само две минути след регистрираното обаждане на Калико в полицията. Две минути не са „цяла вечност“. Но жената е била уплашена и може би ѝ се е сторило, че времето тече ужасно бавно. След като едва не е била убита... И все пак... доста небрежно от страна на Бестърман... да не се поинтересува изобщо...

На следващата сутрин Макс отиде в болницата, където работеше Стефани Бресиани. След петнайсет минути скитане по обърканите коридори, я откри в кафенето недалеч от лабораторията ѝ.

Беше обикновена жена на около двајсет, приятна на вид и пряма. Каза му, че е ужасно разтревожена заради Милсъм. Как са успели да го пуснат на свобода?

— Мис Бресиани, има ли нещо, което не сте споменали пред полицията? Нещо, което ви се е сторило маловажно... лепоставящо

или глупаво?

Тя се намръщи.

— Има едно нещо.

Макс се усмихна окуражаващо.

— Да?

— Когато „белите ангели“ ме поведоха към бара, видях че Търнбул претърсва онзи нещастник Милсъм.

Това беше известно на съда — Търнбул го бе заявил в показанията си. Искал да открие липсващия нож. Намерил портфейла му. Вътре имало пет долара и автобусен билет. Никакви кредитни карти.

— Стори ми се малко странно — продължи Стефани. — Милсъм държеше нещо като дамско портмоне.

— Моля? Какво?

— Нещо като малко дамско портмоне. — Тя бръкна в джоба си и извади своето. — Ето такова. Закопчава се и побира дребни пари и ключове. Всъщност, те ме *избутах* до бара, така че не го видях много добре, но все пак съм сигурна, че Търнбул го измъкна от ръцете му.

Макс не си спомняше някъде да се споменава дамско портмоне.

— Значи не сте споменавали за това на никого досега?

— Не. Бях забравила. Знаете ли, когато се нахвърлиха върху мен с всичките тези *въпроси*... просто ми изкараха акъла.

— А кога си спомнихте?

— Две седмици преди делото. Ей така, просто се сетих. Човек прави нещо и изведнъж — хоп! Милсъм имаше портмоне.

— Защо не казахте на обвинителя? Мистър Люки? — Нещастният напоследък мистър Люки. Делото „Милсъм“ беше последното му появяване в съда като адвокат, преди да стане съдия и преди да се сгромоляса от съдийската банка — очакваше се всеки момент. Бащата на Макс бе побеснял заради приключенията му с Минет Лефлър и подготвяше отстраняването му.

— О, казах му — отвърна Стефани. — Казах на мистър Люки, но той ме предупреди да не го споменавам в съда. Само съм щяла да усложня нещата.

Макс се опита да не изглежда изумен.

— Не бих излъгала. Ако някой ме беше попитал, щях да кажа. Предполагам, че не е било важно.

Макс се замисли. След като Търнбул е взел тази екзотична вещ от Милсъм, защо така красноречиво не я споменаваше в показанията си? Или съдия Лерой Люки не се бе отказал от стария си навик да прикрива доказателства?

— Още нещо. Казали сте, че е минала цяла вечност, докато дойде полицията.

— Минаха поне десет-петнайсет минути. Онзи, Калико и другия ме сложиха да седна и ми наредиха да стоя спокойно. Калико отиде да се обади по телефона. Полицията не дойде веднага. Калико отиде да се обади пак. Чак тогава пристигна патрулната кола.

— И през цялото това време Търнбул беше отвън с Милсъм? Насае?

— Ами, да.

Десет-петнайсет минути — странно несъвпадане на показанията. Според Търнбул, първата патрулна кола е пристигнала „веднага“. Защо му е било да лъже? Защо полицаите не са пристигнали още при първото обаждане? Ако наистина се е обаждал в полицията.

— Няма да говорите с никого за това, нали?

Макс не се обади предварително на Лерой Люки, за да не му даде възможност да се измъкне с някоя лъжа или претекст. Бе чул, че жена му е отишла да живее при свои роднини, след като научила, че се забавлявал с проститутка, но сега не беше сам в тухлената си къща. Отпред имаше още една кола.

Люки излезе да му отвори и видът му бе сякаш се съвзема след двуседмичен гуляй. Не го покани да влезе, а изслуша въпросите му със злобно изражение на лицето.

— Нямаше никакво скапано портмоне. Онова момиче се беше натряскало. Кой знае какво му се е привидяло. Никой друг не беше чувал за никакво портмоне. Търнбул също не знаеше.

— Лерой, ти си скрил от съда този факт.

Люки избухна.

— Какъв факт! Тези дреболии само объркват съдебните заседатели. Освен това, в момента не ми е до приказки с теб. Един друг смахнат Макартър се опитва да ме ликвидира. — Това очевидно се отнасяше до бащата на Макс, който искаше да принуди Лерой Люки

сам да се откаже от съдийската тога, за да се избегне публичния скандал.

Изглежда с тъга развалината, в която се бе превърнал бившият съдия. Тъкмо се канеше да си тръгва, когато видя стария приятел на Люки, сержант Евърит Къдлип, да излиза от тоалетната в края на коридора и да закопчава панталона си.

Странна двойка, помисли си Макс, докато крачеше надолу по улицата към къщата на родителите си. Живееха само на една пресечка оттук.

НЕВЕРНИ ПРИЗНАНИЯ

— Дамско портмоне — каза Ларс Норкуист. — Това важно ли е, според теб?

— Не знам — отвърна Макс. Чуваха се гласове. Един от офицерите разговаряше с експерт по взривни устройства и ръчни гранати; друг изготвяше списък на пуснатите пациенти от психиатрията „Ривървю“.

— Кокал, ако Милсъм се е канел да убие Стефани, защо не е носел нож?

Бяха претърсили паркинга обстойно. Барът също — да не би да го е захвърлил там. Показанията на Милсъм пред полицията бяха объркани. Твърдеше, че се е освободил от ловджийския си нож няколко дни преди това — някъде, без да е сигурен къде. „Искал да убие“ Стефани Бресиани, но не можеше да обясни как точно е смятал да го направи.

— Ларс, мястото там е добре осветено. В предишните случаи е действал по друг начин. Не знам... Има ли някакво досие?

— Три убийства малко досие ли са? Няма нищо друго.

Макс погледна листа пред себе си.

— Тогава какво е това?

„Етобикоук, Онтарио — пишеше там. — Палеж. Д. П. 12 август 1979 г.“

— Д. П. — каза Макс. — Да се прекрати. Защо?

Норкуист сви рамене.

След като се прибра в кабинета си, Макс се свърза с полицията в Онтарио и най-накрая успя да открие един полицай, който се бе занимавал с обвинението в палеж. Той си спомни, че били арестували и разпитвали някаква отрепка, която по-късно се навъртала около опожарения склад, но после хванали истинския подпалвач — собственика на добре застрахованото помещение.

Адвокатът на Милсъм от Торонто, някой се Фредерик Робин, беше пенсионер, но гласът му звучеше бодро по далечната телефонна линия.

— Милсъм... не помня името, но помня човека. Имаше ум, колкото да намери пътя до тоалетната, не повече. Когато са го арестували, предполагам, че ченгетата са умрели от радост, защото той веднага е признал всичко. Без да е виновен, обаче. Казал е, че е той, но не е бил той.

— Моля, разкажете по-подробно, мистър Робин.

— Ами, отидох до общежитието за бедняци и поговорих с някои хора. Казаха ми, че е бил там през цялото време, докато е траел пожарът. После го притиснаха и историята му започна да се променя. Разбрахме, че е някаква странна птица. Горкият, не е имал с какво да се прослави, а толкова е искал да го забележат в живота!

На Макс му се стори, че в главата му започват да вият сирени.

Но... не, не. Милсъм е знаел твърде много, както казват в гангстерските филми. Птичките, плочата на Ролинг Стоунс...

— Една психоложка ни обясни, че страдал от някакъв... синдром... забравих какъв точно.

— Как е името й?

— Доктор Сискин.

Научи, че в момента доктор Сискин е професор в Университета на Северна Каролина.

— Спомням си, че четох няколко статии за този синдром... болезнен стремеж към сдобиване с лоша слава. Доста странен вид мания за величие. В повечето случаи тези хора търсят вниманието на околните. Това показва, колко несигурни са в себе си.

— И обикновено са самотни?

— Да, но най-често не по свое желание. Просто не могат да се приспособят към условията на живот. Нерядко притежават личностни качества, които карат околните да ги избягват.

— Нещо друго?

— Да, това е интересно. Спомням си, че четох, колко податливи са на външни влияния. Това означава, че лесно можеш да ги накараш да повярват и в най-невероятното. Ако оставиш такъв човек в присъствието на детектив, свикнал да измъква признания, ще признае каквото поискаш.

Макс се зачуди дали Търнбул, който непрекъснато си пъхаше носа в полицейските разследвания, не се е сдобил с информацията за жертвите по някакъв начин. Птичките и грамофонната плоча — кукичките, на които полицаите бяха закачили стръв, за да разпитват заподозрените. Може би бе попаднал на Милсъм по някакъв начин, беше го убедил, че е убиец... Не изключваше възможността да го е упоил с нещо... Ами дамското портмоне?

Може би е станало много лесно — през петнайсетте минути до идването на полицията, Търнбул му е говорил за птички и Ролинг Стоунс. Трябвало му е време, така че Калико не се е обадил в полицията веднага. Но как би могъл не особено умният Милсъм да повтори тези факти съвсем точно при повторния разпит?

Бледа следобедна светлина се процеждаше през ниските, намръщени облаци, докато Макс тичаше през бедняшкия квартал на този трети ден от пролетта. Просяците бяха излезли, а пияниците вече се олюляваха от бар на бар. Минаваха полицейски коли. На Тъгла, както наричаха кръстовището на Хейстингс и Колумбия — кръстопътят на хероина — пласьорите не пласираха — двама от „Белите ангели“ на Търнбул бяха наблизко.

Търнбул. Милсъм. Синдром. Какви бяха възможностите?

Първа теория. Милсъм е рецидивист, страдащ от това заболяване.

Втора теория. Милсъм, готов да признае всичко, е убеден да поеме отговорността за трите убийства. Убедил го е някой, който познава склонността му. Може би това е човек, обявил храбро пред всички, че ще залови убиеца. Човек, чийто алчен егоизъм има нужда от голям заряд слава.

Но кой тогава е истинският убиец? След ареста на Милсъм, по време на осемте месеца на следствието убийствата бяха престанали...

Трета теория. Търнбул е убил трите жени. Вследствие на гаден, налудничав опит да си спечели слава като герой, заловил сериен убиец.

Колко невероятно, наистина.

Но... ако наистина бе готов на подобни болни усилия, за да си намери място под слънцето, не би ли било напълно в стила му да се изпълни с чувство за мъст към адвоката, който му е попречил,

спечелвайки делото. А след като е видял сметката на Артър Бестърман, да е продължил с вендетата срещу всички адвокати, занимаващи се с криминални дела?

Макс допухтя нагоре по Хейстингс стрийт до евтиния жилищен комплекс „Страткоуна“. Там беше апартаментът на жената, с която бе живял Милсъм. Тя и двете ѝ дъщери на юношеска възраст през цялото време бяха настоявали, че той не може да е убиец.

Мисис Юкович бе прекарала с Милсъм три монотонни години и най-накрая бе решила, че няма смисъл да го храни — той не бе успял да се задържи на нито една работа. Тя бе една отрудена разведена жена, която блъскаше по цял ден на месомелачката в някаква фабрика за колбаси.

Не ѝ се стори странно на вратата на малкия ѝ апартамент да позвъни адвокат, облечен с анцуг.

— Той не е убил онези жени — настоя тя отново.

— Защо мислите така? — попита Макс.

— Просто не е той — каза жената. — Беше странен, наистина. Човек трудно можеше да го опознае, но никога не е повишавал тон, дори на децата.

Двете момичета потвърдиха думите ѝ. През трите години, когато е бил в дома им, се бе грижил за тях.

След като мисис Юкович го бе изгонила, Милсъм бе наел стая в блок само на няколко пресечки. Макс отиде дотам, за да поговори с хазайката. Тя му каза, че не го е познавала много добре. Занимавал се със своята си работа, каквато и да е била тя. Тих човек. Но нима тихите не са най-опасни?

На следващата сутрин, без да има уговорена среща, завари Търнбул в кабинета си.

— Как е Макс днес? — попита той.

— Чувствам се страхотно. А ти?

— Отлично — отвърна Търнбул весело. Всичко бе забравено — все едно Макс не го бе обвинил и обидил.

Реши този път да не го изритва от кабинета си. Може би щеше да намери начин да спечели доверието му.

— Макс, дойдох, за да те натоваря с малко работа. — Приблѝжи се и заговори тихо. — Едно от момчетата ми се отнесе... зле с един сводник. Горкият Джак Калико. Но е спешно. Утре ще е заседанието за пускане под гаранция.

Оказа се, че „горкият“ Калико измъкнал въпросния сводник от един кадилак, счупил му челюстта и две ребра и му спукал далака. Беше обвинен за средна телесна повреда и максималната присъда можеше да достигне четиринайсет години.

Калико изгледа Макс уморено, когато го изведоха от килията и влезе в малката, гола чакалня. Приличаше на призрак — плешив, с дълбоко хлътнали очи.

— Май излязох от кожата си — заговори той. — Само че като видях този черен сводник с момичето в колата... бяло, сигурно нямаше и четиринайсет...

— Имаш ли досие в полицията?

— Да, няколко дреболии. Сбивания, такива неща. Преди да видя къде е истината. Имам предвид „Белите ангели“.

— Разкажи ми за тези сбивания.

— Ами... един тип загуби няколко зъба преди време, това е.

— Друго?

— Счупих и няколко капачки на колене.

— С какво?

— С чук, струва ми се.

— Лежал ли си?

— Две години. — Той сви рамене. — След това ме пуснаха в изпитателен срок.

— Работил ли си някъде?

— Обществена работа... по улиците.

— Как мислиш, че ще успея да те измъкна под гаранция?

— Роджър казва, че трябва да го направиш.

— Защо толкова много иска да си навън?

Калико пак сви рамене.

Този човек бе помагал при ареста на Милсъм. Дали не беше в течение на машинациите на Търнбул? Какво можеше да си спомни за дамското портмоне?

— Ще е от голяма полза, ако успеем да изредим пред съда добрите ти дела, Джак.

— Имам много. Ловя джебчии.

— Джебчиите са нищо. Какво ще кажеш за делото „Милсъм“?

— Ами... не трябва да говоря за това.

— Защо?

— Попитай Роджър.

След като се убеди, че няма да постигне нищо повече, Макс му забрани да разговаря с когото и да било, отмени срещите си с клиенти за следобеда и отиде при Норкуист.

Каза му, че Милсъм открай време е бил склонен да признава престъпления, които не е извършил и сподели най-черната си теория — че лидерът на „Белите ангели“ — сам или в съучастие с други, — не само е убил Артър Бестърман, задето го е лишил от славата, но също така и трите жени — за да се сдобие с тази слава.

Норкуист се развълнува колкото каменен Буда.

— И какво предлагаш да направим?

Макс му разказа за задържането на Джак Калико.

Странното нежелание на Джак да разговаря за Милсъм бе изострило любопитството на Макс. Професионалната етика го задължаваше да пази в тайна чутото от клиента си, но въпреки това каза:

— Ще се опитам да... да го използвам. Това означава да го измъкна за известно време от лапите на Търнбул.

— Макс, мислех, че си обвинител по това дело.

Наистина беше объркващо. Изглежда не бе в състояние да се откаже от старите си навици на защитник.

Дженифър Тан, районен прокурор на Ванкувър, ги изгледа накриво.

— Искате да пусна този кретен под гаранция?

Норкуист се усмихна кисело.

— Искам да си поиграя с него. Трябва ми за стръв.

— Ще се наложи да поставим някои категорични условия.

— Имам нещо предвид — обади се Макс.

Търнбул очакваше Макс пред вратата на съдебната зала.

— Твоят Калико се прави на хитър. Искам да му кажеш, че не бива да крие нищо от мен. Адвокатите донякъде приличат на Господ, Роджър. Нищо не можеш да им убегне.

Търнбул сбърчи нос, сякаш сравнението му се стори обидно.

— Ще му обясня, Макс. Веднага, щом го измъкнеш — Сложи ръка на рамото му. — Макс, трябва да поговоря с него.

— Защо?

— Умът му не е от най-бързите. Ще го объркаш. Той ми има доверие.

— Добре, седни тук, близо до нас. — Посочи му мястото непосредствено зад подсъдимата скамейка.

Когато въведоха Калико, Макс се приближи до него и прошепна в ухото му:

— Роджър ще ти каже нещо. Слушай внимателно.

Калико кимна.

След това махна на Търнбул.

— Обясни му.

— А, да. Трябва да помагаш на мистър Макартър. Трябва да му кажеш всичко.

— Всичко?

— Да... ще поговорим по-късно.

Макс долови знака, с който Търнбул искаше да предупреди Калико да внимава какво говори. Надяваше се не особено интелигентният му клиент да не го е схванал.

— Ако сте свършили с пламенната си реч, мистър Макартър — каза след малко съдията, — бих искал да чуя някои сериозни основания този човек отново да се разхожда на свобода по улиците, които някога смятахме за безопасни.

— Той е попречил едно шестнайсетгодишно момиче да бъде заставено да проституира.

След това изложи версията, че Калико е реагирал прекалено бурно, само защото му се е сторило, че вижда в ръката на пострадалия нож. Освен това клиентът му вече не бил същия като някога. След това, повече заради Търнбул, дръпна една реч за това как Калико е открил Правия път.

Само че Дженифър Тан цитира още няколко скорошни случая на насилие, предизвикани от „Белите ангели“. Тя категорично се противопостави на всякакво освобождаване под гаранция, освен ако обвиняемия не прекъсне връзките си с организацията.

Макс — отново заради Търнбул — възрази срещу това, но съдията схвана посланието, че това условие не е напълно неприемливо.

Калико беше освободен срещу десет хиляди долара — без депозит, с един гарант за сумата, при условие два пъти седмично да се обажда в полицията и да не влиза в контакти с никой член на „Белите ангели“.

— Трябва да поговоря с него — каза Търнбул, когато се подписа като гарант.

— Ще обсъдим въпроса. Ела в кабинета ми — отвърна Макс и го насочи към изхода.

След като временно се освободи от Търнбул, доведе Калико, за да подпише документите и бързо го поведе към задния вход, където чакаше такси.

— Страхотно беше — отбеляза Калико.

— Ако не объркаме нещо, ще те направим герой, Джайк.

— Герой. — Изглежда тази дума му харесваше.

Макс му беше запазил стая в малък, нескъп хотел в Уест Енд. Норкуист би трябвало да е сложил хора, които да го наблюдават.

— Тук ми харесва — отбеляза Калико и погледна през прозореца към натоварената улица.

— Роджър каза да не се притесняваш за парите. Въпросът е, че няма как да му се обадиш да му благодариш. Ако го направиш, и той може да влезе в затвора, защото ти е гарант, а съм сигурен, че ченгетата послушват телефона. — Беше убеден, че Норкуист е прекалено почтен, за да подслушва разговорите между адвокат и клиент, но все едно. — По-късно ще ти донеса четка за зъби, тоалетни принадлежности, малко дрехи и някоя и друга книга. Четеш ли книги?

— Да. Четох една преди няколко години.

Макс разгледа списъка с предлаганите видеокасети.

— Можеш да си вземеш някое медицинско филмче. Да се позабавляваш.

— Не съм гледал такова нещо от три години. Роджър не одобрява.

— Нещо за пиене?

— Не съм пил алкохол също от три години.

— Роджър няма да разбере. — Макс отвори една бира, Калико омекна и също си взе.

След това предразположи клиента си с няколко въпроса, които трябваше да повдигнат самочувствието му — накара го да му разкаже колко храбро са арестували някои лоши хора по улиците.

Но когато стана дума за О. Д. Милсъм, Калико млъкна.

— Роджър иска да ми разкажеш своята версия. Ще си остане между нас.

— Говори ли с него?

— Ние нямаме тайни помежду си.

Калико го изгледа недоверчиво.

— Какво ти е казал?

Макс реши да рискува.

— Всичко. Дори за дамското портмоне.

Клиентът му въздъхна.

— Е, добре... Бях в бара, където беше и Милсъм.

— Това го разбрах. — Макс донесе още две кутии „Хайнекен“ от хладилника. — Слушам те.

— Трябваше да го накисна.

Макс не реагира.

— Да, продължавай.

— Роджър каза ли ти какъв беше планът?

— Моля те, Джак. Искам да чуя всичко от своята уста.

— Добре, добре. Трябваше да чакам, докато някоя жена тръгне да излиза... която и да е... да дам онова портмоне на Милсъм и да му кажа, че го е забравила, така че той да изтича след нея, за да ѝ го даде.

— И ти го направи?

— Да. Момичето излезе, аз дадох портмонето на Милсъм и той хукна навън... никой не ни видя да говорим помежду си... След това аз и Роджър го хванахме.

— Чакай малко — прекъсна го Макс. Стремеше се гласът му да звучи спокойно. — Това беше планът на Роджър, нали? Да накарате Милсъм да излезе от бара след момичето?

— Да, защото трябваше да го пипнем на местопрестъплението. Роджър искаше всичко да изглежда както трябва, няма нищо лошо в това.

— Да, разбира се. Вие вече знаехте, че той е убиецът, нали?

— Роджър беше сигурен. Отгатна. Той има такава способност. Никой друг не е като него. Има нещо свръхестествено у него. Освен това Милсъм вече беше признал.

— Това го знам. А как стана?

— Роджър попадна на него в един бар преди няколко дни и Милсъм му каза, че той е убил онези жени.

— Казал го е на Роджър?

— Да. Ей така, на непознат, да се разприказваш, че си убиец, можеш ли да повярваш?

Дланите на Макс започнаха да се потят.

— Между другото, какво стана с онова портмоне?

— Не знам.

— А как така у Милсъм онази вечер не се намери нож?

— Това и на нас не ни хареса. Роджър после каза, че е трябвало да му подхвърлим.

— Това ще ми е от голяма полза, Джак. Може да получиш медал. Какво ще кажеш да поръчаме обяд, да отворим още по една и да ми разкажеш всичко с най-големи подробности?

Макс едва сдържаше вълнението си, докато извади малкия касетофон от куфарчето си. Някак си трябваше да го принуди, да го убеди да даде показания срещу Търнбул. Но как? Калико гледаше на шефа си като на бог.

Когато се прибра у дома, след като прекара целия ден с клиента си, Рут бе отишла да вземе близнаците от детската градина.

Джак Калико се бе смутил от касетофона, но въпреки това повтори всичко, дори с по-големи подробности. Не се бил обадил на полицията веднага, защото Роджър му казал да не бърза — първо Милсъм трябвало да признае всичко. По-вероятно, помисли си Макс, за да му подсказе за птичките и албума на Ролинг Стоунс.

После го попита какво е правил Търнбул вечерта след освобождаването на Милсъм — когато бе убит Бестърман — и Калико

започна да нервничи, така че Макс изостави темата.

Телефонът иззвъня. Не си направи труд да вдигне слушалката. Чу гласа през телефонния секретар.

— Макс? Там ли си?

Пауза.

— Пак съм аз. Ей, Макс, наистина трябва да говоря с Калико. Телефонните разговори не са забранени, нали? — Напрегнат смях. — Само ми остави номера... Там ли си?

Чу как линията прекъсва.

На следващата сутрин, когато децата го разбудиха, Макс чу пеенето на някаква неуморна птичка пред прозореца, която обявяваше, че пролетта вече е дошла. Бе минала седмица от равноденствието и слънцето грееше с пълна сила. Паркът от другата страна кипеше от живот — кестените изведнъж се бяха покрили с листа, глухарчетата намигаха, японската ябълка бе разцъфтяла.

Прекрасен ден за крос.

Стигна до кабинета на Норкуист запъхтян.

— Имах дълъг, полезен разговор с Калико.

— Извън протокола... какво ти каза?

— Не мога.

— Не ми върши особена работа, нали? Искаш ли да чуеш една теория? Мил съм, както знаем, страда от болезнено желание да застане в светлината на прожекторите. В стаята му намерихме изрезки от вестниците, свързани с убийствата. Те бяха много на шумели, така че обвиненият в тях би могъл да стане прочут. Представи си, че при някой разговор е казал на някого, че той е човекът, когото издирва полицията. Този някой казва на Роджър Търнбул. Търнбул му залага капан.

Макс изслуша иначе мълчаливия инспектор с респект. Бе улучил почти в десетката.

— Какво можем да му предложим, за да проговори в съда?

— С какво разполагаме?

— Защита на свидетел, към две хиляди долара месечно.

Макс си помисли, че цената на Калико, за да извърши предателство ще е по-висока. Но смяташе, че има цена. Може би сто хиляди долара за Екзекутора?

21

СЕМЕЕН МЪЖ

Макар че Еди Коен се радваше на компанията на гангстерите и че честно и почтено се трудеше за тях през работно време, той никога не носеше работа у дома си. Беше човек на семейството си, който ценеше свободното си време, както всички останали. Правеше барбекю в задния двор, както всички останали. Гледаше телевизия, както всички останали. Но живееше доста по-добре от всички останали, в една огромна къща, разположена върху половин акър имот в Бийч Гроув. Наскоро бе изплатил ипотеката. Имаше една персийска котка и една немска овчарка, една жена и един двајсетгодишен син непрокопсаник, който вземаше наркотици, и една анемична дъщеря с акне и уокман. Семейството му беше нормално — като на всички останали.

Полагаше всички усилия да го предпази от всякакво съприкосновение с юридическата си практика, която почти изцяло бе посветена на гангстерите — грижеше се за документите и защитата на д'Англио. На петдесет и пет, след три десетилетия, прекарани в съда, той бе доста добър, макар че никога нямаше да се сдобие с репутацията на бившия адвокат на д'Англио, Куентин Ръсел.

Коен бе нает, за да защитава един от биячите на сегашния си шеф, убил масажиста му, който се оказал канарче — така се наричаха в занаята предателите. Автоматен откос, кръв по масата за масаж. Обвинението искаше да отложи делото, за да се доизяснят нещата, но Коен бе наясно, че ще спечели, ако не протака. Главният свидетел на обвинението, управителят на салона за масаж, беше купен и Коен не искаше да пропусне откритата се възможност.

Това стана на двајсет и шести март, петък. Управителят на салона беше арестуван от полицията и обвинен в лъжесвидетелство, но нямаше сериозни доказателства, така че съдията, ще не ще, трябваше да стисне зъби и да оправдае убиеца.

Смяташе се, че самият Коен е подкупил свидетеля — полицаи с цивилни дрехи видели управителя на салона да влиза в кантората му два пъти преди делото. Вдигна се доста сериозен шум „Подкупен свидетел“, „Обвинението възразява“, но Коен се отказа от охрана. Не се страхуваше — човекът, който бе написал, че адвокатите са набелязани да умрат, според него беше шегаджия. Във всеки случай не смяташе, че едно обикновено разчистване на сметките сред гангстерите би изострило апетита на самопровъзгласилия се Екзекутор.

Освен това не му харесваше идеята полицейската кола да стои пред къщата му ден и нощ. Питаше се какво ли биха си помислили съседите.

По-рано вечерта, след победата в съда, го бяха видели на чашка — без да прекалява — със съдружника му Мартин Уесъл, а това очевидно е било последвано от покана към Уесъл да продължат празнуването в задния двор на семейство Коен.

Вечерта била приятна, така че можело да се стои навън и да се хвърлят пържоли върху газовата скара. Коен бил в добро настроение. Вече се стъмнило, минавало осем и половина. Докато точел ножа за месо, Коен помолил Уесъл да влезе вътре и да донесе две бири от хладилника. От кухнята, Уесъл чул, както по-късно казал на полицията, приглушен вик и стон и решил, че домакинът му се е порязал или се е изгорил на скарата. После се разнесъл някакъв трясък, дрънчене, падане на голям, тежък предмет.

Мисис Коен и дъщеря ѝ били във всекидневната и гледали телевизия, а синът изглежда се излежавал в стаята си — те също чули шума. Изтичали навън и заварили Уесъл, стиснал две бутилки бира, да гледа ужасен труп на Еди Коен, проснат върху преобърнатата скара. Гърлото му било прерязано от ухо до ухо със собствения му нож за пържоли.

На следващия ден вестникът публикува още едно писмо от изрязани букви: „Пумия от каналите, ще мрете още“. Ново изречение от Библията — Новия завет, Евангелие от Лука, глава 11, стих 10: „На вас, законниците, горко, задето товарите човеците с мъчни за носене

бремена“. След това се четеше името на Коен, от големи заглавни букви, задраскано с червен маркер и отбелязано с „Х“.

Събота, 27 март

Скъпи съдружници,

Изповед: току-що най-безобразно измамих читателя.

Преди час изложих на опасност една парцалива адвокатка-героиня, с която съм бременен от месеци и която родих след няколко часа мъки. След това я убих с целувка — целунах тази пачавра със „Смит и Уесън“ трийсет и втори калибър.

Ето какъв е проблемът — какво да правя с труп? Очите на този труп са отворени и ме гледат. „Защо аз? — питат те. — Знам, че винаги си ме презирал, но защо точно сега, защо тук, в средата на книгата? Защо така изведнъж... аз?“

Да, бивша приятелко, наистина изглеждаш попаднала тук ненадейно, като кръпка, като боклук, кокал, подхвърлен на гладния читател, за да стои мирно.

„Не забравяйте, че съвременният читател на криминални романи — великата Агата би въздъхнала при тези думи, — е жаден за кръв — отбелязва цинично мистър Уиджън. — Около сто и петдесета страница той ще се почувства онеправдан и изоставен, ако авторът не дотъркаля нов труп.“

Но, Алексис Хъгинс, ние почти не те познавахме! Може ли човек просто да подхвърли изневиделица някаква дрипа, да ѝ види сметката и след това да изтръска капчиците кръв от ръцете си? Това убийство изглежда измислено, удобно за автора.

Необяснимата смърт на мис Хъгинс ме принуди да спра. Гледам нощното небе, за да намеря вдъхновение — могъщата, привличаща луна току-що се е показала над хълмовете на изток. Искрящи звезди. Големият жълт черпак се е наклонил под чудат тропически ъгъл и разсича

тъмнината на нощта. Отвъд е млечният хаос на галактиката.

Чувствам се много малък, кух и сам, трошичка, микроскопична прашинка, черна пъпка на гърба на Бог.

В далечината чувам детски гласове, бебешки плач. Смахът на Летисия — като камбанки.

Липсата на любов, боя се, започва да вгорчава творческия ми процес. О, да, познал съм физическата любов — поне една потна сцена, която накара пръстите ми да се плъзгат по клавишите. Но романтичната любов, тази мъчителна свързваща светлина на страстта, която гори между мъжете и жените... страхувам ли се от нея? Страхувам се да пиша за нея, защото ме е страх? Нима и любовта е като зеления отблясък при залез-слънце? Сляп ли съм за нея? Само влюбените ли я виждат?

Никога няма да стана писател. Нямам душа.

Ще се опитам да изпратя това писмо, преди да си прережа китките.

Ваш посмъртно, Брайън

Понеделник, 29 март

Скъпа кантора,

Уви, моята муза, тази капризна богиня, затръшна вратата след себе си и изчезна от живота ми. Кой може да я обвини? Аз бях намръщен компаньон, възискателен, саркастичен, лош в леглото, непрекъснато мърморещ заради бедността й на свежи идеи. Най-накрая й се скарах, а тя събра куфарите си, изпрати ми въздушна целувка и отлетя на вълшебните си криле.

През последните два дни седя тук и гледам с празен поглед бълбукащата джунгла. Умът ми е мъртъв, неспособен да съчини абзац, изречение, дори дума. Час по час пръстите отиват при пишещата машина, там известно време подскачат малки кафяви лисички и мързеливи

кучета, после преставам. И чувам само пишещата машина на птиците, тракаща някъде откъм манговите дръвчета.

Трябва да намеря някакъв начин да свържа нишките на моя роман, да направя възел. Мистър Уиджън изисква запълващо стомаха чувство за завършеност. Никакви случайни късчета спагети да не останат в чинията ти.

А в това, което си написал, пита той, има ли интрига, има ли напрежение? „Авторът трябва да се стреми да завършва всяка глава с изгарящо стомаха и преобръщащо страниците чувство за напрежение. Тласнете лабилния си читател в следващата глава, преди да се отскубне от литературните ви нокти, преди да угаси лампата край леглото си, да се обърне на другата страна и да се предаде в ръцете на Морфей.“

Прозата в собствените криминални романи на Уиджън — твърди, че е написал двайсет и три — е някак си скована и натруфена, като цитирания пасаж. Тези от тях, които съм чел, звучат като нещо старо. Действието във всички тях се развива в някакъв измислен град в Южна Англия, главен герой е все същият пушещ холандски тютюн инспектор Гроджинс и неговият помощник, кривокракият полицаи Марчмонт. Но Уиджън знае правилата — убиецът винаги е този, който най-малко очакваш.

Трябва да се опитам да разруша преградата, да взривя язовирната стена, като онези индианци от племето китсук, да спася пълните с хайвер потоци на романа си.

Ау!

Току-що усетих потреперването на земята, разкършването на Божиите рамене — може би четвърта-пета степен. Второ земетресение за тази седмица. Това е често явление, тъй като се намираме върху половин дузина разломи, в този участък от бълбукащата кожа на планетата.

Няма вторични трусове. В рая отново всичко е спокойно.

Имам посетител — капитан Франциско Сиера с бутилка гуаро.

Ще продължа...

29 март, по-късно

Франциско току-що си тръгна. Състоянието на духа ми е далеч по-добро.

Излях сърцето си пред него — съмненията около книгата, внезапното повяхване на творческите ми способности. Той каза: „Прочети ми първата глава.“

Прочетох му няколко глави и той ме окуражи, въпреки че отбеляза някои помпозни пасажии банални фрази от типа, който Уиджън заклемява. Що се отнася до блокирането ми, разказа ми, че чел статия от великия Реймънд Чандлър, струва ми се, който съветва незнаещия как да продължи писател да изпрати някого през някоя врата с пистолет в ръка. Смяхме се. Вече се чувствах много по-добре.

Преди да си тръгне, споменах, че днес в Пуерто Просперо видях много полицаи. Той каза, че в града са дошли хора от ОИ. ОИ е нещо като ФБР. Предупреди ме да съм внимателен през следващите няколко дни. Очевидно се провежда някаква акция.

Както и да е, чувствам се освежен.

30 март, малките часове

Изтощен, слагам както химикалката, така и автора да спят. Язовирната стена е взривена, нощта е пълна с идеи, открити са нови посоки, налице са много страници бележки. Главата ми бучи и видях — поне във въображението си — зеления отблясък на любовта. Но

трябва да убия отново и се чувствам покрусен от чувство за вина.

Б.

ТРОПИЧЕСКИ СНЯГ

31 март

След разходката до реката бързам да седна пред пишещата машина. Човек най-напред трябва да запише наблюденията си, защото по-късно често се налага да освежава паметта си с помощта на записките, преди да даде показания. Пред кой съд ще давам тези показания? Пред моя собствен, страхувам се.

Тържествено се кълна, Бог да ми е на помощ, в следното:

Лео Робело беше обещал да ми покаже някакви вирове на реката и тъй като си помислих, че те могат да се окажат водите на вдъхновението, отделих тази сутрин за тях.

Все още слаб от творческите мъки предишната вечер изстрели, смърт, сладост и, о, да — свистенето на могъщите стрели на Купидон, аз станах преди слънцето. В хладната зора последвах Лео и трима от братята му, които прочистиха проход нагоре по един хълм и след това надолу към коритото на реката, под високите клони на дърветата.

След малко дойде мисис Робело и ни донесе закуска. Седнахме да починем. Нямаше да погледнем нагоре, ако не бяхме чули крясъците на стадо маймуни, подскачащо по клоните. Над главите си зърнахме голям объл предмет, заплетен в клоните. Беше увит с груба материя и овързан с въжета, очевидно спуснат с парашут.

Елементарната логика подсказва, че е бил хвърлен от някой от хеликоптерите, които кръжаха наоколо предишната нощ. Тежеше поне стотина килограма. По

днешни цени на дребно, без данъците, над нас висяха няколко милиона долара във вид на прах за нос.

Трябва да разберете дилемата ми. Много лесно срещу мен би могло да се заведе дело за подпомагане и съучастничество в контрабандата с наркотици, тъй като това беше моят район. Специалните служби провеждаха акция в Пуерто Просперо. Търсеха кого да арестуват.

И аз казах на хлапетата да изтичат до града и да доведат капитан Франциско Сиера. Да му кажат точно какво сме искали да направим.

Докато ги нямаше, огледах къщата още веднъж, за да потърся скривалища аз и сеньора Робело сме правили това многократно, но сме откривали единствено хлебарки, от мъртвата разновидност.

Край на писмото. Посетители. Четириколесно моторно превозно средство на пътя. Двама ниски, нервни служители с официален вид, слънчеви очила, бели ризи. Изваден пистолет. Крещят ми да

31 март

Скъпи граждани на свободния свят,

Изпратих Лео да ми донесе листа, химикалка и хамбургер и той се върна преди секунда. Не знам какво да мисля за положението си. Не взеха портфейла или парите ми, колана или връзките на обувките ми. Оставиха ме както си бях. След няколко минути интензивен разпит Как така, сеньор Померой, вие казва на деца отиде право дете голяма бала кокаин?, шефът на ОИ изглежда се отегчи от обясненията ми и нареди да ме хвърлят в затвора на Пуерто Просперо — или това, което минава за такъв, тъй като истинският затвор е изгорял преди три години и все още не е възстановен.

Всъщност, намирам се в двора зад полицейския участък. Това е преустроен бивш склад, голяма ламаринена

барака на самата улица. Допреди няколко минути тук кипеше трескава дейност, пристигаха коли, от тях слизаха хора — оградата ми пречи да виждам какво точно става — проведоха съвещание в бараката. Абсолютно сигурен съм, че един от приглушените гласове говореше на английски и ми се струва, че чух думите: „Бас хващам, че е от тях“. Или нещо подобно, физиономии със слънчеви очила ме зяпаха през малко прозорче.

Не видях американеца, но не съм изненадан, че е дошъл — корпуса за борба с наркотиците пуска пипалата си навсякъде.

Изведнъж отново закипя трескава дейност — автомобили, автоматични оръжия. Видях ги да се отправят по пътя към вилата на Уотсън, и сега пред свободата ми няма никакви препятствия, освен Педро, пазача, който дреме в сянката на едно дърво. Не би било проблем за мен и останалите арестувани градския пияница и Карлос воайора да го нападнем и да го завържем. След това бих могъл като Тарзан да се понеса през джунглата, за да търся убежище в най-близкото канадско посолство.

Искам да знам къде е капитан Франциско Сиера. Преди да заспи, Педро само сви рамене — на такъв пазач човек не би поверил бижутата си. Все пак предполагам, той знае, че няма как да избягам — следващият автобус тръгва от града едва в осем вечерта.

Единственият вече бивш адвокат в Пуерто Просперо беше арестуван наскоро за голяма измама със земи, така че ще се опитам да намеря някоя буйна глава от Сан Хосе. Според законите на Коста Рика, имам право на телефонен разговор — хората от ОИВ великодушно се съгласиха. Но правото ми да се обадя е донякъде компрометирано иначе щяхте да чуете гласа ми дълго преди да получите това писмо поради факта, че телефонните връзки в Просперо все още не функционират.

Главната ми тревога сега не е за това, че мога в продължение на дваайсет години да усъвършенствам испанския си зад решетките в Коста Рика, а за моя ръкопис,

който в суматохата оставих в едно чекмедже на бюрото. Той не само доказва до известна степен моята невинност, но е и единственият ми екземпляр.

Моля ви, обадете се на Карълайн колкото се може по-бързо и ѝ кажете да не се безпокои за арестуването ми. Предайте ѝ, че не я обвинявам...

О-хо! Ето, идва моят спасител, капитан Сиера.

Ще ви пиша пак.

Ваш нервен, Франц Кафка

Време на действието: сряда, трийсет и първи март, седем часа вечерта. Buenas tardes, Senors y Senoras.

Това е следващото ми послание. Диктувам го на малкия касетофон, който ми даде капитан Франциско Сиера. Предполагам, че се намирам под нещо като домашен арест. Нещата все още са много объркани, но от далечната луна — пълна и блестяща, докато изгрява над залива — долита лъч на надежда. Намирам се на задната веранда на малката дървена къща на Франциско и току-що вечерях с жена му, Мария, и децата му, които сега са във всекидневната. Капитан Сиера учтиво ме помоли да не напускам дома му и аз се подчиних.

Къщата е построена върху подпори до самата вода и от нея се разкрива хубав изглед към залива, кейовете и блещукащите светлини на поклащащите се рибарски лодки. Тъмната завеса на нощта се спусна внезапно — след още един ослепителен, ала без зеленосияние залез. Но светлината на луната е силна.

Благодарение на усилията на Франциско Сиера, вече не съм главен заподозрян, особено след като поговори с Лео Робело и се увери, че идеята да отидем на онова място била негова, а не моя и че именно аз — какъв по-красноречив знак за невинност — съм го изпратил да уведоми полицията.

Ако Франциско не се беше противопоставил така категорично, сега все още щях да съм в затвора. Информира хората от ОИ, че съм негов информатор. Нареди ми да забравя страховете си. Извини ми се, че няма свободна стая, но ще се чувствам добре и на хамака, на който лежа в момента.

Той ще се върне по-късно и ще можем да обсъждаме майсторите на салонните убийства на чаша гуаро. Всъщност, защо да не взема бутилката още сега? Да се насладя на няколко размекващи мига с портативния касетофон, с когото да споделя отрицанието на вината си, докато Франциско се погрижи за някои неща на местопрестъплението? Той ще спаси ръкописа ми.

Останах с впечатлението, че са заложили засада в къщата. Нещата, за които говори капитанът, вероятно са собствениците на кокаина — приятели на Уотсън Дванайсетте пръста? Сигурен съм, че не е самият той, тъй като делото срещу него във Ванкувър се точи цяла вечност. Може би е някоя шайка, която е мислела, че там няма никой.

Първата чаша гуаро остави пърлещо чувство в стомаха ми, но започна да ме загрява и да успокоява нервите ми. Втората чаша влиза по-добре. Никак не е лошо.

Ако обърна главата си на една страна, виждам хубавото малко площадче пред църквата, с нейните дървени пейки и варосани стени, млади двойки, разхождащи се ръка за ръка. Отнякъде долита подрънкване на китара. Всичко изглежда твърде нереално, твърде нежно, твърде нормално, твърде спокойно, твърде злокобно.

Здравейте отново. З-Д-Р-А-С-Т-И. Мисля, че пих прекалено много и сетивата ми може би са замъглени, но почти съм готов да се закълна, че само преди миг видях да слиза от вечерния автобус, от Пиедрас Бланкас, персоната на най-лишите ми косма... кошмари.

Е, предполагам, че зрението ми се е изкривило от пиене. Но точно до автобусната спирка има улична лампа. Слязоха доста пътници, повечето местни, както и някои с раници и палатки, дошли да уловят последните мигове на умиращата природа. Една от пътничките мъкнеше голям куфар. Не беше екипирана, за да прекара нощта на открито. Ботуши до коленете, розова коса и алени устни — далеч от представите за добър вкус в град Пуерто Просперо.

Бих могъл да се закълна пред всеки съд, че това беше персоната на Абигейл Хичинс.

Разбира се, напоследък тази жена непрекъснато беше в ума ми и с помощта на малко пиене всъщност, половин бутилка не би било трудно да извикам в представите си гордия ѝ образ. Този призрак

притежаваше същия хищен вид, същата арогантна походка. Висока като нея, с дълъг клюн. Местните хора я гледаха втрещено — предполагам, че се намират мъже, за които типът на Абигейл е привлекателен.

Както и да е, тя се скри от погледа ми и оттогава не съм виждал този двойник.

Кой ли ще видя след още една чаша гуаро? Елвис Пресли? Заека Роджър? Метеорологът на Канал 2?

Пак съм аз. Вече е девет и току-що видях лицето на Карълайн, отразено в лунната пътека... Сигурно е от алкохола.

Карълайн. Пак. Зелен проблясък на прощаващи очи. Зелен проблясък на залеза, който копнея да видя.

Светлинка, намигане, тъжни зелени очи — пия за тях.

Всичко е наред, приятели, от гуарото е.

Добре е да осъзнаваш, че не си се побъркал, а само си се понапил. Както и да е, приятели, изключете касетофона. Останалото е за Карълайн. Трябва да предадете касетата право в ръцете ѝ. В никакъв случай да не попада у Абигейл Хичинс.

Тра-ла-ла.

Казах ви, подслушвачи такива, да дадете касетата на жена ми.

Нали?

Изчаквам, докато се споглеждате гузно. Ще подслушваме ли тайно, или болезненото ни любопитство е победено от чувството за почтеност?

Така е по-добре.

Здравей, Карълайн. Аз съм.

Не се съмнявам, че вече си чула за касата... кашата, в която съм накуснат. Много пикантна, но пък е уместно, защото тази вечер и сам се накуснах. Струва ми се, че това е първият път, когато се отпускам след делото на индианците, когато изпих твърде много коняк в „О Сотерн“ и се върнах в обичания си дом, само за да намеря вечерята и теб прегорели.

Колкото и да съм насвяткан, останал без никаква защита, възнамерявам да направя едно величествено пътешествие в царството на истината. Аз съм слаб и греховен от залата: алилуя, братко. Но

изповедта ще ме пречисти и ти ще решиш, след като чуеш признанието на вината ми, дали би искала да помогнеш за възстановяването на брака ни или напротив — да захвърлиш тази гадост настрана и да осъдиш грешника на вечните пламъци на самотната гибел.

Истината: виждах Чарити Слоу почти всяка седмица. Както, например, онази вечер, когато не отидохме у Макартър, защото трябваше да поработя известно време в библиотеката, а ти така великодушно ми прости...

— Разбирам, скъпи — каза тя и го целуна по бузата. — За теб работата е по-важна.

Онази вечер нашият герой потъна в земята от срам и подкара към къщата на Чарити Слоу.

Но най-често се случваше следобед, когато се отменеше някое дело, но както и да е, няма да искаш да слушаш... Тя ме отегчаваше до смърт, Карълайн. Куха е като сапунен мехур и се кълна пред гроба на майка си, че отдавна, много преди Нот Лейк, реших да сложа край, и бях започнал да ѝ го казвам с ясен и разбираем език, когато едва не ме пречукаха.

Това е. Това е Слоу, това е цялата история, финито.

О'кей.

Трудно е. Смятам да ти кажа истината. Стига лъжи. Искам да изхвърля фалшивите карти.

Имаше и още една. Преди Чарити. На конгреса на юристите в Банф, прокурорка от Калгари, която ми каза, че обичала съпруга си, но това нямало значение. И го споменавам не защото ти намери обеща в джоба ми и те излъгах, че съм я намерил на улицата, а защото искам да се знае.

Освен това имаше малко нежности с Чарлийн Томас — помниш я, беше секретарка при нас, но не стана нищо, абсолютно нищо. Повече не се повтори.

Е, това ме довежда до последното и най-достойно за съжаление приглу... приключение... Преди две години двамата бяхме в Отава във връзка с онова дело за аборта. Нямахме много какво да се прави, а трябваше да останем цели две седмици. Струва ми се, че тя малко си падна по мен и това ухлог... усложни нещата доста и всичко продължи известно време и във Ванкувър, така че трябваше да ѝ кажа, че сърцето ми е заложено в друга заложна къща, което пък доведе до плач, викове

и скърцане със зъби, заради някои уверения в неумиращи чувства... такива работи... и твърдения, подчертавам думата *твърдения*, че съм направил някакви неясни намеци, че ти и аз може да скъсаме, а тя и аз да... си построим колибка заедно... така да се каже... Много добре знаеш, че тази жена не обича да излага чувствата си на показ, но преживяхме, както предполагам би го нарекла ти, катастрофална раздяла... скандал в апартамента ѝ, буквално с клетви за отмъщение и други подобни дивотии.

Абигейл Хичинс никога няма да ти разкаже за тази тъмна история — нашият роман остана в тайна, защото точно тогава Абигейл имаше някакви сериозни проблеми с първия си брак, делата не бяха свършили и ако *нейната* изневеря излезеше на бял свят, цялата ѝ постройка щеше да рухне, а пък мъжът ѝ беше малко нещо богат. След развода тя моментално се омъжи втори път, също с неуспех, и знам, че винаги е обвинявала мен за психологическата бъркотия, в която се намира, в смисъл, че съм я захвърлил в блатото на вечното безпартньорство и всеки път, когато ме види в съда, наоколо прелитат мънции, но, естествено, пред теб е сладка като сладкарска целувка — и е с почти същото съдържание.

В книгата ми нейната роля е малка. Беше малка. Тормозеща мъжете феминистка, адвокатка. Обрисувах я в любимите си крещящи, блъскащи се тонове, но се безпокоя, че, хм, може би малко прекалих. Трудно е да се обрисува нейния портрет, без да се злоупотреби с доверчивостта... с доверието на читателя. Ще трябва да я олекотя малко в следващата чернова, преди отново да я пратя по дяволите. Този път с нож, струва ми се.

Тя се е вселила в мен, Карълайн. Дори ми се привижда образът ѝ да крачи по улиците на Пуерто Просперо. Мога да се закълна, че я видях да слиза от един автобус, помъкнала тежък куфар, с ужасната грозна пънк фризура, която си е направила напоследък.

Или алкохолът, който пих, има халюшино... халюциногенен ефект? Започвам да мисля, че потиска способността ми да се движа, защото го разливам по ръцете си, докато се мъча да жонглирам с чашата, бутилката и микрофона на касетофона.

Този хълцащ звук, който чу току-що, е хълцане.

Хлъц. Ето го пак.

Както и да е, отклоних се от коловоза на мислите си. Докъде бях стигнал?

Хък. Извинявай.

Абигейл Хичинс. В литературата, ако не в живота, ще й бъде платено както трябва. Ах, да, писателят като бог...

— Звиняй. А сега ще прекъснем за кратко съобщение от нашия спонсор, който отиде да мие... да пие вода. Репортер за вас тази вечер беше Брайън Померой, намиращ се в един хамак в Пуерто Хлъц. Следват спортните новини и времето.

ОБЪРКВАНЕ В СЪДИЛИЩАТА

Смъртта на Еди Коен предизвика страх в редиците на адвокатите. Няколко големи дела бяха отложени, а заради тези забавяния, няколко обвинени убийци бяха пуснати под гаранция. Служебно назначените адвокати искаха да им се плаща допълнително заради опасността, на която се излагаха, и заговориха за стачка, а властите се видяха принудени да вдигнат тарифите, за да ги подмамят да се върнат, така че съдебната система отново да зафункционира нормално. Наградата за залавянето на Екзекутора бе повишена на двеста хиляди долара.

Физиономията на Мартин Уесъл се появи на видно място във вестниците „Полицията разпитва съдружника на Коен“, а един сутрешен таблоид помести кратък, не особено ласкав материал за него — намекваше се за връзки с мафията и се припомняха обвиненията срещу клиента му, отец Дойл, отпреди две години.

Огъстина реши, че това е благоприятно и увеличава шансовете ѝ да се изправи пред предубедени съдебни заседатели.

Почти с нежелание, Ларс Норкуист и хората му изключиха Уесъл от кръга на заподозрените още в началото. Беше твърде болен, за да го подложат на разпит, а и нямаше вид на човек, който би могъл толкова естествено да изиграе припадъците, пребледняванията и нервните тикове. Нито пък би могъл да изпрати писмото до редакцията на вестника, защото през целия следващ ден беше в болницата, за да се възстанови от шока.

Освен това по ръкавите на бялата му риза и сако — където би трябвало да се изцапа, ако бе действал с ножа отзад, — нямаше никакви следи от кръв.

Криминалистите бяха възстановили събитията. Убиецът се бе крил в гаража, на няколко метра и бе изчакал Уесъл да изчезне. Предполагаха, че е носил свое оръжие, но след като в ръката на Коен е имало нож, при това остър като бръснач, той се е възползвал от

възможността, сграбчил е жертвата си за косата, извил е главата му назад и е прерязал гърлото му почти до костта.

Беше ясно, че е работил с дясната ръка — разрезът беше направен отляво надясно. По ножа, захвърлен недалеч, нямаше отпечатъци, освен тези на Коен. Вероятно бе действал с ръкавици. Освен всичко това, между зъбите на убития беше намерено отхапано парченце кожа — скъпа, еленова — както я определиха в лабораторията.

Понеже голяма част от двора бе покрита с плочи, не бяха открити следи отстъпки. Предполагаше се, че убиецът е имал кола, въпреки че никой наоколо не бе чул или видял такава.

Полицаяте започнаха методично да проучват живота на Коен, за да се доберат до човек с мотив да го убие — такива би могло да има много — и разпитаха малкото негови клиенти и сътрудници, които имаха желание да говорят. Съдружникът му Уесъл не може да назове клиент, който да му има зъб.

Тези разпити не бяха проведени особено старателно — полицаите си даваха сметка, че те няма как да са кой знае колко плодотворни. За всички бе ясно, че някакъв луд се опитва да изчисти съдебната система от адвокати, които защитават криминални престъпници.

Неприкритото послание, публикувано във вестника, наистина говореше за болен ум. Но бързата и чиста, макар и жестока, операция в дома на Коен, както и театралния опит за покушение срещу Джон Бровак, говореха за по-комплексна личност, за човек, разполагащ със средства, умения, сила и въображение.

Различни експерти по психология изграждаха нерядко противоречащи си конструкции — ту го определяха като болен и припрян, ту като умен и дързък, обичащ да поема сериозни рискове. Всички обаче бяха единодушни в едно — този човек изпитваше или страх, или омраза към адвокатите.

Тъй като Екзекутора подбираше жертвите си твърде внимателно, обикновените граждани на Ванкувър не се безпокояха особено. В бирариите дори се забелязваше известно весело оживление, предизвикано от черния хумор. Разказваха се вицове за адвокати и се разнасяха бурни смехове. Как ще познаеш, ако един адвокат лъже? Мърда си устните.

Роджър Търнбул твърдеше, че вечерта, когато е бил убит Кoen, е гледал „Терминатор 2“ на видео с момчетата.

Знаеше се, че Евърит Къдлип не е бил дежурен този петък, но иначе не бе известно какво е правил. Беше разведен и живееше сам, често се хранеше навън и посещаваше заведението на Арчи — там, където бе избухнала бомбата. Инспекторите разпитваха предпазливо — не искаха Къдлип да разбере, че е обект на разследване. През седмицата след убийството на Кoen, той внезапно замина за Централна Америка. Единственото, което Норкуист успя да научи за това неочаквано пътуване, беше, че е повикан като чуждестранен консултант в някакво разследване за наркотици.

Пликът, в който бе изпратена бележката до вестника, бе сравнен с първия — само една марка, същия вид, отново написан на ръка с печатни букви със синя химикалка. Специалист графолог определи, че и двата плика са надписани от един и същи човек. Смятаха, че не е левичар.

Адвокатите от фирмата „Померой, Макартър“ — тези, които бяха останали, — след смъртта на Кoen изпаднаха в различни степени на параноя. Макс продължаваше да обработва Калико и да избягва Търнбул. Уентуърт хранеше бухалите и се бореше с документите на Джо Раф. Бровак продължаваше да не се обаждат — никой не знаеше къде е. Може би на някоя планина, без никаква връзка със света.

Погребението на Еди Кoen се състоя в подходящо мрачния последен ден на март, в синагогата на Оук стрийт. Огъстина отиде като представител на кантората, придружена от Куентин Ръсел.

След церемонията тя се опита да се измъкне, за да изпуши една цигара, но я нападна Мартин Уесъл, силно обезпокоен от шумотевицата около него.

— Боже мой! Станах истинска звезда... Приятелче на Еди Кoen, човек на мафията. И тази седмица физиономията отново се появи на трета страница, наред със свещеника педераст. Сега очаквам и лудият Екзекутор да ме погне.

— Доста нервен човек — отбеляза Ръсел.

Огъстина поведе Ръсел навън. Тони д'Англио, отбил се за малко, колкото да предаде съболезнованията си, се приближи до тях.

— Това вече е прекалено. Този тип пречука твърде много адвокати. Един-двама, колкото да се разбере за какво се бори — да, но да ликвидира моя човек... Стигна твърде далеч.

— Каза го с небрежен тон и Огъстина реши, че му е все едно.

— Мис Сейдж, направете ми една услуга. Искam да се свържа с вашия човек, Бровак. Имам малко работа за него.

— Той работи за другите, мистър д'Англио. — Огъстина имаше предвид Уотсън Дванайсетте пръста — конкурентът, който д'Англио искаше да премахне с помощта на Къдлип.

— Е, може другите скоро да нямат нужда от услугите му.

Погледна го в нетрепващите очи и й се стори, че е *сигурен*, че с Уотсън е свършено.

— Защо не се обърнете към съдружника на Коеи, Мартин Уесъл? — попита тя машинално. Изглежда мислеше за него твърде много.

— Да, той е готов на всичко, за да му стана клиент — намигна д'Англио. — Смятам да го използвам за ежедневието. За съда обаче ми трябва човек, който знае какво прави. Ще се видим на следващото погребение. Надявам се да не е вашето или моето. — Д'Англио се качи на един лъскав крайслер с няколко от момчетата си и изчезна.

Огъстина забеляза, че наоколо се навъртат няколко неканени личности. Цивилни полицаи записваха номерата на паркираните коли. Двама непознати с кафяви костюми разговаряха с инспектор Норкуист. Когато минаха наблизо с Ръсел, чуха, че единият говори с нийоркски акцент.

Върна се в кантората и сред другите съобщения намери едно, отбелязано като спешно, от приятелката й Олив Климчук от Виктория, бившата партньорка в леглото на съдия Куентин Ръсел. Бяха се разбрали да се видят, за да поклюкарстват, но не бе останало време.

Този път обаче ставаше дума за работа.

— Искam да поемеш Джагър, сладурано.

— Шегуваш се — отвърна Огъстина.

Изслуша предложението. Трима души бяха обвинени в прехвърляне на отвлечени бебета през границата — досега бяха изчезнали шест, предимно от големи магазини и детски площадки. Преди девет месеца Олив бе поела защитата на трима от тях — неуравновесена млада жена от добро ванкувърско семейство и мистър

и мисис Джагър — семейство, което държеше нелегална агенция за осиновяване в Лос Анджелис.

Шумът около арестите бе накарал две от шестте семейства, незаконно осиновили деца, да се предадат на полицията в Калифорния. Бебетата бяха върнати на законните им родители и телевизионните камери бяха запечатали радостните празненства. Четирите други деца обаче все още бяха в неизвестност и хората, при които бяха попаднали, изглежда се страхуваха да се появят. Семейство Джагър тази седмица трябваше да бъде прехвърлено под охрана във Виктория. Олив бе решила, че двамата ще имат нужда от отделен адвокат.

Огъстина изслуша предложението на Олив с подчертано безпокойство. Делото би означавало кофи мастило — този опият за професията им — и при нормални обстоятелства тя умираше за такива дела. Само че сега можеше наистина да умре.

— Олив, напоследък не се занимавам с криминални престъпници.

— Няма значение. Каквото и да направиш, няма да успееш да ги отървеш. А ще платят. Вземали са по седемдесет и пет хиляди на бебе.

— Олив. Току-що се върнах от погребението на Еди Коен. Малко съм притеснена.

— Мога да ти кажа, че смъртта на Еди не се нарежда сред нещата, които ме натъжават особено. Съжалявам за семейството му, но не мога да пролея истински сълзи. Познавах го. Помниш ли, че карах стажа си при него? Пускаше ми ръце. Слушай, не се безпокой за Екзекутора. Казах ти, каквото и да правиш, шансът ти да отървеш семейство Джагър е колкото шанса ти да полетиш към Юпитер. От друга страна, не си струва да се отказваш, защото ще получим по стотина хиляди. Ще се появим за минута-две пред камерите... Хайде, ние сме дами. Екзекутора не посяга на дами.

Олив не се държеше като първа дама сред жените, щом ставаше дума за показване пред камерите.

— Не се чувствам сигурна.

— Не бъди бърза, Оги.

— Кога ще е предварителното изслушване?

— Следващия понеделник сутринта. Тук никой не си губи времето. Обвинението пуска валяка под пълна пара. Хайде, Оги, съгласи се. Това са две отрепки, няма да загубиш съня си заради тях.

— Отрепки, точно така. Едва не очистиха двама от съдружниците ми, защото защитавах хора с достойнство — бомбаджии и вносители на наркотици.

— Ще загубиш това дело, скъпа, няма как. Губещите не ги убиват, това е правилото и имам чувството, че този смахнат Екзекутор играе по правилата.

Огъстина се разсмя подигравателно. Все пак, какво толкова? Би било забавно да работи с Олив — тя беше добър адвокат, макар и само отчасти етична. Освен това същинският процес щеше да се забави около година.

— Добре, качвам се на самолета в понеделник сутринта.

— Как са нещата със съдия Казанова? — Тонът ѝ беше малко злобен и Огъстина реши, че е проблем на егото.

— Проблем ли е за теб, че се виждам с него?

— За мен не, но за теб...

— Защо?

— Открих, скъпа моя, че е доста ленив в леглото.

— Трябва да е било ужасно за теб.

— Кучка. — Но се засмя. — Сериозно, искам да поговоря с теб за него. Не хлътвай прекалено дълбоко.

По това време Макс Макартър със съжаление бе започнал да играе една непривична за него роля — на ченге. Имаше чувството, че неофициално са го причислили към групата на Норкуист. Когато се отби в кабинета му този ден, му представиха някой си Донахю и някой си Хохмаер, агенти на ФБР. От разгърнатата върху бюрото папка извадиха снимка на млад човек със сини очи и леко криви зъби.

— Трябва ли да го познавам? — попита Макс.

— Едва ли — обади се Донахю. — Снимката е много стара. Не разполагаме с нова.

Зачака да му дадат обяснение.

— Направена е през 1977-а. След това си е правил пластични операции на лицето. Казва се Хюи Лупо, сега се подвизава под друго име. Той е номер едно.

— Номер едно какво? — попита Макс.

— Номер едно в списъка на издирваните. Уби двама наши агенти във Филаделфия. — Донахю имаше най-замръзналото лице, което Макс бе виждал на жив човек. Човек ли беше, всъщност или някакъв андроид?

— За какво става дума, Ларс?

— Нашите приятели смятат, че убийството на Коен им напомня за нещо. Те са... агенти под прикритие?

— Работим върху междуцатските незаконни операции — отговори Хохмаер. — Искаме да пипнем Хюи Лупо. Той е от калабрийската мафия. Ндрагетата. Отговаря за събирането на парите.

— Освен това е и палач номер едно — добави Донахю. — По някакъв начин е успял да се добере до двамата ни агенти и да ги очисти. Единият е бил наръган с нож в леглото, докато е спял. Гърлото на другия е било прерязано отзад. — Той прокара тъжно пръст под брадичката си, за да покаже.

— Точно както Еди Коен — каза Хохмаер. — Отзад, от едното ухо до другото. Така обучават командосите. Нашият човек е служил в Сайгон. Занимавал се е с неутрализирането на агенти на противниковата страна. Най-обикновен Рамбо.

— А какво може да прави Хюи Лупо във Ванкувър? — попита Макс.

— Мисля, че шефовете му са го изтеглили на безопасно място след пластичната операция — отговори Хохмаер. — Може да е тук, може да е навсякъде. Никой не го е виждал.

— Това ли е всичко? Еднаквото прерязване на гърлото?

— Навремето взриви една бръснарница в Щатите. С армейска граната — каза Донахю. — Каквато е избухнала в ресторанта тук. Когато е дезертирал от армията, Лупо е отмъкнал доста такива.

— Нещо друго?

— Той е смахнат. Не се спира пред нищо. Имаме отпечатъците му.

— Какво мислиш, Макс? — попита Норкуист.

— Ндрагетата не действа във Ванкувър. Тук е територия на Тони д'Англио.

— Всички са от един дол дренки.

— Струва ми се малко вероятно — продължи Макс. — Освен ако окончателно не е полудял и мрази адвокатите.

— Просто искахме да установим контакти тук — каза Донахю.
— Този човек ни трябва. Искаме да го опечем на шиш.

СЛАВНИТЕ НЕПОЛУЧЕНИ ДУМИ

1 април

Скъпи неотговарящи,

Повърхността на залива се поклаща леко, необезпокоявана от нищо, освен от носа на „Алонсо Б.“, на чийто борд, днес, Деня на лъжата, аз седя с химикалка и бележник, с крака, увиснали над водата, докато се опитвам да прочистя измъчената си глава с нежния полъх на вятъра.

„Алонсо Б.“ все още вони на риба. Някогашно риболовно корабче, сега то превозва хора между Просперо и Голфито — банановото пристанище от другата страна на залива, към което бавно се нося. Там може да се намери функциониращ телефон. Може би ще успея да установя контакт с далечната приказна страна, с мистичния Ванкувър, който, като Атлантида, може да е потънал в океана. Докаран почти до безсловесност от най-жестокия махмурлук в човешката памет, ще се опитам да намеря и факс, така че да ви изпратя и тези бележки.

Добре, Джон, можеш да запалиш една дълга, дебела „Корона“. Ето я цялата злокобна история.

Не знаех аз, че Грозната смърт е станала на крак...

Не, ще го разкажа хронологично. Докъде стигнах снощи? Не съм сигурен. Някакво събитие от миналата вечер човърка ума ми... не мога да си го спомня.

Започвам със сънищата. Цяла нощ се лутах пиан от сюжет на сюжет, между истории, които нямат допирни точки, чийто объркан герой съм аз, кошмари, гуаро-мари, кама, блестяща в светлината на лампата; героят адвокат — самият автор — лежи в локва кръв, страниците на ръкописа, хвърлени във въздуха, падат като листа в морето.

Към десет часа се събудих от страшното звънтене и тропот на барабани и цимбали в главата ми. Героично потиснах импулса си да

повърна и когато вдигнах невиждащи очи, зърнах Франциско да пише нещо в бележник. Изглеждаше уморен, недоспал. Измъкнах се не особено грациозно от хамака и съборих празната бутилка от гуаро — снощният разтворител на страданията, който жадно бях погълнал.

Франциско ми каза, че в къщата ми е умрял човек.

Вгледах се в него, без да разбирам. Опитах се да охладя главата си под пулсиращата струя на външния душ. Погледнах рибарските лодки, порещи вълните на залива и се вслушах в писъка на птиците, патрулиращи над близките блатата.

След това попитах Франциско, дали правилно съм чул. Бях.

Неговият разказ. Командосите нападнали къщата малко след полунощ, заедно с Франциско и чуждестранния съветник, за който ви казах вчера. Той е — хванете се някъде — Евърит Къдлип, от нашата собствена полиция. Нарушителите са Уотсън Дванайсетте пръста и бандата му — единайсет мъже и три жени, дошли да натъпчат кокаина от спуснатата с парашут пратка в куфари с двойни дъна, докато полицаите наблюдавали.

Наредили им да застанат с лице към стената — всички, с изключение на Розалинд Финч, която Къдлип отделил от стадото. Дори я прегърнал повече за този фарс, по-късно. Познавам Къдлип и си мисля, че просто е искал да жегне Уотсън. След това му казал, че Роузи му е в кърпа вързана и че „добре го е прецакала“.

Гняв или тъга, кой знае, но ченгетата все още не били претърсили Уотсън и той се обърнал към тях с малък пистолет в ръка. За да покаже, че не се шегува, Къдлип изстрелял три куршума в гърдите му.

Тази смърт е заобиколена от противоречия, Франциско не е видял добре какво става, но е доста сигурен, че Уотсън не е насочил оръжието. Шефът на ОИТ твърди, че го е насочил към Роузи Финч. Къдлип е бил помолен да остане в Пуерто Просперо, докато се уредят формалностите.

Допълнително усложнение: Франциско ми каза, че у Уотсън са намерени документи, от които е видно, че имота му се прехвърля на мое име. Имало и писмо от адвокатата му в Сан Хосе, с което ме молел да се отбия при него, за да уредим прехвърлянето. Бровак, неграмотна свиня такава, ще ми обясниш ли какво става тук?

Слава Богу, Франциско е успял да убеди шефа на ОИ, че съм негов информатор, който се ползва с огромно доверие. Благодарих му, казах му, че е чудо човек. Той отвърна, че ще се опита да запомни израза, за да го употребява в бъдеще, но освен всичко това ми събщи и още един, достоен за съжаление факт — не беше успял да намери ръкописа ми. Според него, някой го е взел.

Изваках няколко секунди, за да му дам възможност да изреве: „Първоаприлска, хвана ли се!“ и ми призля. Последва петминутно дране. Ужас — дали ръкописът ми бе прибран заедно с другите доказателства или бе унищожен, разпръснат в морето, както в кошмара ми? Франциско нямаше как да ме откара до вилата, така че взех велосипеда на големия му син. Полетях на него. С широкото кормило, оранжевите гуми и зелените пластмасови спици се чувствах като избягал от цирка, не ме интересува дали някой се е смял. Бях изпаднал в умопомрачение.

Когато стигнах до къщата, заварих един полицейски фотограф и още едно ченге да си събират нещата. Втурнах се към бюрото, но те не ми обърнаха никакво внимание.

Ръкописът ми наистина го нямаше.

Търсих навсякъде. Полицаяте не знаеха нищо. Предположиха, че е сред нещата, занесени в участъка.

Отново полетях на велосипеда и колелата му се въртяха като самолетни перки. Стигнах до Просперо, обвит в облак тъга. Момчетата от ОИ си спомниха, че са надникнали в бюрото, но не са открили там нищо интересно.

Помислих си, че сигурно Къдлип знае. Намерих го в бара на Хорват, седнал на маса край прозореца, загледан в зеленината отвън. До почти празната му чаша концентрат имаше почти празна бутилка бира — разреждател.

Хорват — дълъг конски тестис, провиснал между бедрото и крачолата на шортите му — седеше зад бара и от време на време поглеждаше към чашата на Къдлип, за да види дали има нужда от допълване. Поръчах си уиски, седнах до него и го попитах, дали има нужда от адвокат.

Къдлип ме погледна тъпо, с алени оцветени очи — може би никога не ме е виждал извън съдебната зала, без костюм или тога.

Предполагам, че изглеждам доста неугледно — не съм се бръснал няколко седмици.

Къдлип, който с единия крак беше в торбата, най-накрая ме позна и започна да се жалва, че не го пускат да си отиде от шибаната бананова република. Казах му, че затворите не са чак толкова лоши, ако успееш да свикнеш с въшките.

Той се впусна в трескава защитна реч. Уотсън се канел да застреля Роузи Финч. Извадил пистолет. Имало свидетели. Може би не приятелят ми, капитан Сиера, но поне половината от останалите. След това премина към рафинирани заплахи. Вчера цял товар лайна кацнал в новозакупената ми земя. Бровка бил затънал до уши. Когато спомена името ти, Джон, долових лека нотка на неодобрение.

От егоистични подбуди реших да потърся доброто у него и му изказах съжаленията си. Но не — не беше присъствал, когато са претърсвали къщата, не беше виждал моя ръкопис. Трябвало да проверя при началника на ОИ в Голфито, където разпитвали контрабандистите.

Обезсърчен го попитах какво е станало с процеса срещу Уотсън. — Никой ли не ти пише? — попита той.

Добре де, не попита, но все едно беше ужасен от неведението ми.

Не бях чул, че миналия месец Бровка е закопал Лерой Люки заради някаква проститутка и че всички обвинения са отпаднали. Не бях чул, че някакъв безумец, наречен „Екзекутора“ се е опитал да ти види сметката, Джон. Или че в петък са прерязали гърлото на Еди Коен. Все едно съм в страната Оз.

Сега научих, че и моето име е било в едно от писмата на Екзекутора. Набелязан съм да умра, но кой дава пет пари, а? Благодаря ви, че не пишете. Не исках да знам това.

Стига толкова. Назад към бара. Както и да е. Влезе Розалинд Финч — сънлива и с прозевки, току-що станала от леглото — и седна на коленете на Къдлип, след което последва поредица неприлични целувки и пощипвания. Камерата отбелязва игливостта му. Панорама към Ланс Валънтайн в ролята — Брайън Померой, който повръща. Стоп кадър.

КЪДЛИП: С тях имаше една непозната жена. Мисля, че е експерт по стоката.

РОУЗИ: Тя не е замесена.

КЪДЛИП: Не е замесена? Когато влязохме, държеше пред скапания си нос лъжица с прах.

Външен кадър: Померой излиза от бара на Хорват и тръгва в огнения пек на тропическото слънце. Личи си, че се чувства зле и е объркан, когато се препъва нататък по кея.

Това, приятели, е филмът на седмицата, заснет на брега над необятните дълбини на Голфо Дулче, чиито приказни води канят залитания странник с примамливите си зелени очи.

Дявол да го вземе!

Спомних си.

Карълайн. Касетата.

Събитията от деня толкова ме извадиха от равновесие, че забравих за нея. О, ужас, струва ми се, че я напъхах в един плик и надписах адреса.

Невероятно забърканото излияние за жена ми, продиктувано снощи, когато бях наквасен. Цялата гадна...

Започвам да схващам връзката...

Абигейл, привидението в пиянската нощ... непознатата дама... експерт на Уотсън?

Да, да. Наистина. Би било типично за нея да се появи на прага ми с документите за развод и Бог я бе възнаградил удивително добре, ако е попаднала в гнездото на осите.

Нима, в този Ден на лъжата, Бог така е отредил, че не аз, а някой друг да играе ролята на шута?

Сега влизаме в малък залив. Появяват се паянтовите къщурки на Голфито, накацали като гривна, като пънкарски талисман по брега, в подножието на покритите с гори възвишения. Близо до кея има работещ телефон...

СТЪЛБЪТ НА ХИЧИНС

Макс погледна часовника и нахълта в кабинета си запъхтян.

— Дявол да го вземе, закъснях с половин минута. — Тръгна към сауната.

— Чакай малко, Макс. — Секретарката му го улови за ръкава. — Обади се Брайън от Коста Рика, искаше да говори с теб. Каза, че е спешно.

Спешно. Настроението на Макс помръкна.

— Остави ли телефонен номер?

— Каза, че се обажда от автомат и не може да звъни повече. Стори ми се разстроен. Остави съобщение. — Тя му подаде касетата. — Надявам се да успееш да схванеш за какво става дума.

Макс мушна касетата в апарата. Първите думи на Брайън, украсени, както изглеждаше, с ругатни, бяха заглушени от рева на минаваща наблизо машина с изгоряло гърне на ауспуха. Когато отново го чу, фразите му бяха накъсани и нервни.

„... Не мога да вися тук до утре, къде, по дяволите сте всички!? Какво става там? Къдлип заплаши да ме накисне... Купили ли сме вилата на Уотсън или... Да не би да е част от хонорара? Тук се вдигна страхотен шум... половин тон кокаин... обискираха къщата, а Евърит Къдлип видя сметката на Уотсън Дванайсетте пръста... с трийсет и двемилметров, полицейски... уби го, кучият му син. Бровак... бомбата... и Еди Коен... вярно ли е, че и аз съм в списъка на онзи смахнат Екзекутор? Слушай, аз съм добре. Ако ти се струвам малко разстроен, то е защото съм разстроен. Ще получите факс всеки момент... трябва да се видя с ченгетата... мисля, че разпраха задника на Абигейл Хичинс... с хастара навън...“

Тишина, ако не се брои шумът от касетата.

Макс се опита да се ориентира в този миш-маш. Абигейл Хичинс? Пак ли си правеше майтап? Каза... че Къдлип убил Уотсън?

Обади се на инспектор Норкуист и след няколко минути той му позвъни с отговора — Къдлип наистина застрелял Уотсън Дванайсетте пръста, изглежда при самозащита.

Беше спечелил наградата, която даваше Тони д'Англио за ликвидиране на конкуренцията му.

В мрачния полицейски участък Брайън Померой завари началника на ОИ да разпитва един от контрабандистите.

— Задържали ли сте жена на име Абигейл Хичинс? — попита Брайън.

Началникът свали надолу огледалните си слънчеви очила, усмихна се и му махна към една малка вътрешна стаичка.

— Онази, с голями бюстове?

Брайън кимна.

— Тя казва дошла види теб. Тя е... ой, ой... — Затърси подходяща дума. — Ядосваща.

Брайън се усмихна. Направи го без да иска. За първи път през деня започна да го обзема топло чувство.

— Но само тя говори. Други всички мълчи. Значи може хванали различна риба. Ти чакал такава дама?

Брайън се замисли. Трябваше само да каже истината, да унищожи алибито ѝ. Човек може да си изпати, ако лъже, както знаеше от личен опит, така че се изкуши да отговори, че никога не я е виждал. Вместо това намигна.

Заговорническата усмивка на началника му подсказа, че е разбрал — онази дама с „голями бюстове“ е основната му играчка.

— Команданте — каза Брайън, — канадския полицаи, дошъл при вас, има големи неприятности. Мисля, че това ще ви дискредитира. Струва ми се, че мога да помогна.

Брайън съчини десетина изречения, с които да подхване разговора си с Абигейл, повечето свързани с факта, че беше Първи април, но когато началникът я доведе и затвори вратата, той просто онемя от спокойната ѝ усмивка и самообладанието ѝ. Странно, че изглеждаше толкова незасегната от преживяванията си. Червило, огнено като хибискуса, който цъфтеше в двора му. Дори маникюра на ноктите ѝ беше свеж, а те бяха дълги и извити, като котешки. Тънка

лятна рокля, която очертаваше формата на гърдите ѝ. Виждаха се тъмните кръгове на зърната.

Абигейл го изгледа учудено — скъсаната му памучна фланелка, парцаливите къси панталони, тънките му, загорели от слънцето крака, показващи се от тях като пръчки, наболата бяла брада, косата му, която не бе виждала ножица от три месеца и висеше на кичури над раменете му.

— Брайън, изглеждаш кошмарно.

Милата ѝ усмивка го лиши от триумфа, който според него му се полагаше да изживее.

— Добре ли се държат с теб?

— Не мога да се оплача.

Тя бръкна в чантата си и извади оттам призовка за бракоразводно дело и проект за решение. Подаде му я и каза:

— Доколкото разбрах, не смяташ да подаваш възражение.

Брайън почувства как крайниците му се вдървяват, направи опита да се успокои, но се притесни, че е забелязала треперещата му ръка. Чу собствения си гробовен глас:

— Карълайн е решила сериозно...

— Помолих я да размисли.

Той излезе от кожата си.

— Ти гаден, долен, лъжещ лешояд... Ти се опитваш да... — Пискливият му глас изхъхри и замлъкна.

— Струваш ми се изнервен. Не си се грижил за себе си както трябва.

Брайън опита да се съвземе. В края на краищата той беше свободен. Тя беше в затвора.

— Какво направи с ръкописа ми?

Абигейл се усмихна свенливо.

— Знам, че си тършувала там. Искала си да откриеш доказателства, нали? За вината ми. Усетих проклетия ти парфюм!

Грабна чантата ѝ, погледна вътре. Нямаше го.

— Не го намерих — каза Абигейл.

— Трябва да те оставя да изгниеш тук! Предполагам, че точно това става, когато си пъхаш носа в чуждия кокаин!

— О... Обясних им всичко. Преструвах се, иначе щяха да ме убият.

— Каква е истината?

Абсолютно невъзмутимо, тя му разказа как взела такси до къщата и попаднала в гнездото на трафикантите. За нейно щастие — Абигейл познаваше доста добре перуанския сняг, — един от тях се оказал нейния личен снабдител. За да докаже, че не представлява заплаха за тях, приела да опита малка доза. Точно в този момент ченгетата разбили вратата.

— Това го кажи на съдията. Когато те изправят пред съда след две години.

Мина дълго време, през което двамата се гледаха очи в очи. Брайън събра всичките си сили и не мигна, докато не видя как маската ѝ малко по малко започва да се смъква — лека бръчка, тревожна гримаса.

— Какви са законите срещу наркотрафикантите в тази страна?

— Никаква толерантност. Няма пускане под гаранция.

— Но човек може да ги подкупи.

— Може би, при нормална ситуация. Този случай, обаче, е особен. Ченге чужденец убива човек.

Тя се замисли върху това и самообладанието ѝ продължи да се изпарява. Брайън, който в началото загуби няколко точки, сега печелеше цели игри.

— Може би има начин да ти помогна.

— Как?

— Имам връзки.

Видя как в очите ѝ се появява безпомощност, после лицето ѝ се стегна.

— Моля те, направи нещо. — Разплака се. — Дявол да го вземе, страх ме е! Не искам да се държа така пред теб! Ужасно!

Между задушавашите ридания, тя произнесе молба за помилване, която той изслуша потресен:

— Браън! Толкова си глупав! Всичко това беше наша шега, измислихме я с Карълайн. Просто искахме да те уплашим. Не го направихме сериозно.

— Искаш от мен да повярвам?

— Дявол да го вземе, обичам Карълайн като сестра. Не бих ѝ причинила страдание. Тя иска да се върнеш. И през ум не ѝ е минавало да се развежда. Ох... как успях да се забъркам в тази каша!

— Не вярвам на тези крокодилски сълзи.

— Попитай я, перко такъв. Вдигни телефона и я попитай.

Наложи се Брайън сериозно да се замисли над чутото.

Сърцето му започна да бие като бясно. Може би пък наистина Абигейл бе сполетяна от рядък пристъп на неуправляема искреност.

— Добре де, дявол да го вземе! Кажи как можеш да ми помогнеш? — примоли се тя.

— Ръкописа.

— В килията ми е. Опитах се да го спася. Всичко можеше да се случи. Можеха да взривят онази барака.

Духът на Брайън полетя към небето. Разбира се, тя лъжеше, че го е спасила заради него, но така или иначе, ръкописът беше налице. За миг го обзе спазъм на обич към нея.

— Започнах да го чета, Брайън. — Усмихна му се през сълзи. — Той е... не искам да го казвам, просто не мога да понеса дати вдигам акциите... но книгата никак не е лоша. — Абигейл въздъхна. — Искаше ми се да е боклук.

Брайън Померой я познаваше твърде добре. Знаеше, че го обработва, че се мъчи да смаже пътя си към свободата, но има някои неща, които попадат право в сърцето. Похвалите за нечие изкуство, колкото и лицемерни да са, повдигат самочувствието.

Той я улови за лакътя и я заведе до един стол. Тя го последва отпуснато, без да се съпротивлява.

— Доколкото разбрах, казала си на началника, че Уотсън не е насочил пистолета, когато Къдлип го е застрелял.

— Да.

Не е етично да съветваш клиент да променя показанията си или да лъже. Почтената практика е да намекнеш, че може, ако се замисли, да помисли отново за някоя по-ранна, не така полезна версия за фактите.

— Помисли сериозно — натърти Брайън. — Каза ли на началника истината?

— Помъкнах на буксир Абигейл Хичинс! Пуснаха я под мое попечителство! Осуетих плана ѝ да ме побърка, ако не го е направила вече. Получи ли факса, Макс?

Далечният глас на Макс Макартър:

— Боже мой! Двайсет страници йероглифи! Ти получи ли моя?

— Да. Трябва да вървя. Лодката тръгва след две минути, а имам да се обаждам и на Карълайн.

Изтощен от бързото говорене от монетния автомат, Брайън направи още един опит да се свърже с Карълайн — трябваше да потвърди, ако е възможно, че цялата история с развода е била шега, изфабрикувана, за да го държи привързан за стълба на Хичинс. У дома нямаше никой, освен телефонния секретар. Секретарката на факултета му каза, че е в отпуск заради пролетната ваканция.

Двигателят на лодката боботеше и хората се качваха, така че той отиде при своята затворничка. Тя стоеше недалеч в тънката си, дълбоко изрязана лятна рокля и привличаше погледите — много мъже се опитваха да видят силуета ѝ в косите, последни лъчи на слънцето, да разберат дали, освен че не носеше сутиен, не е тръгнала и без гащи. Тя се преструваше, че не им обръща внимание.

— Защо ме зяпат?

— Възхищават ти се. Хайде, ела. Иначе ще стоиш тук цяла нощ.

А това не беше позволено. Бяха я пуснали, при условие, че ще остане при него, докато даде показания във връзка със смъртта на Уотсън. След като направеше каквото беше по силите ѝ, за да отърве Къдлип, вероятно нямаше да я задържат повече.

Само ако можеше да открие и унищожи онази касета, която записа снощи в изблик на смахната честност по отношение на миналото! За Абигейл. Колко пьян е бил? Остави я в дома на Франциско Сиера, в надписан и запечатан плик... адресиран до кантората, може би?

На лодката освен тях се качиха още десетина души от Пуерто Просперо, с половината от които се познаваше на ниво кимване. Те не можеха да свалят погледи от изрисуваната жена до него и Брайън се надяваше да не си помислят, че тя е неговата курва. Само че той бе намекнал точно това пред началника на полицията и мълвата несъмнено бе плъзнала навсякъде.

Абигейл улови ръката му.

— Искам да мислят, че съм с теб.

— Ти, за жалост, си с мен.

— Да, но в друг смисъл. — Тя се приближи до него. — Обожавам начина, по който ме зяпат. Прегърни ме. — Брайън го направи неуверено. Абигейл му се усмихна ослепително — за публиката. — Не си мисли, че близостта на обилната ти мъжка пот ме изпълва с възторг.

Той също усещаше миризмата ѝ — нещо синтетично, приличаше на мускус. Усещаше топлината на тялото ѝ и острото неразположение в слабините си. Спомни си един друг път, много отдавна, когато бяха заедно — пак на лодка, трескав секс на борда на трийсетметровата яхта на бившия ѝ съпруг, част от плячката ѝ при развода.

Към шест и половина слънцето уморено напусна този объркан ден, скри се зад далечните хълмове и заля с масло вълничките на Голфо Дулче. Никакъв зелен отблясък.

Докато Абигейл отиде да вземе куфара си в Пуерто Просперо, Брайън се отби у Франциско Сиера, но завари само жена му, Мария.

— Искях да попитам дали намери един голям плик?

— Франциско изпратил по поща. Така прави чудо човек, така казал.

Изпаднал в бездънна депресия, взе Абигейл и я поведе към къщата.

— Къде се пали лампата? — попита Абигейл.

— Нямам ток.

— Добре, *тъмно е*. От това място ме побиват тръпки.

Брайън запали една свещ. Видя пребледнялото ѝ, намръщено лице.

— Как си топлиш вода, за да се къпеш?

— Не си топля.

— Колко време съм осъдена да остана тук?

— Ще те разпитат утре. От Голфито има самолет вдругиден.

— Имам нужда от нещо за пиене — каза тя. — Ще възразиш ли?

Той напълни две чаши, откри с радост, че газта за хладилника не е свършила и във формичките имаше лед.

— Лед — отбеляза Абигейл. — Не всички надежди за спасение са погубени.

Мина известно време, преди той да се осмели да зададе въпроса:

— Как е тя?

— Ще го преживее отлично, скъпи мой. Ще се активизира в екополитиката, ще увеличи броя на жените по барикадите, ще спасява малки птички. Това е хубаво. Ще се запознае с нови хора.

Брайън скъса документите за развода на парчета и ги хвърли в кошчето за боклук. Тя го наблюдаваше.

— По-добре наистина да е било шега, Абигейл. Ако си ме излъгала, ще те убия.

— О, както си направил в книгата. Надявам се, не съм те похвалила повече, отколкото трябва. Нужна ѝ е още доста работа. Някои от героите са предозирани. Като например Алексис Хигинс, дръвник такъв.

— Тя има само второстепенна роля.

— Затова ли я сполита такава смразяваща кръвта смърт? Сигурно си мислиш, че съм смахната.

— Разводът беше твоя идея, нали? Търсиш начин да ме хванеш, още откакто... — Той млъкна. Намерението му бе да избегне това.

— Откакто? Можеш ли да го кажеш? Откакто престана да ме чукаш? Откакто се измъкна тихомълком от живота ми?

Не бива да я оставя да го тормози така.

— Можеш да спиш в спалнята. Аз ще остана тук, под звездите. — Брайън измъкна спален чувал и започна да опъва мрежа против комари. Касетата не излизаше от ума му. Щеше да стигне до Ванкувър за около две седмици. Две седмици — трябваше да се прибере дотогава и да я вземе...

Стъпалото отвън изскърца и Абигейл подскочи.

— Какво беше това?

— Може би някой малък Робело.

— Какво е това робело? Опасно ли е?

Бяха сеньората и Летисия, с отрупани с бебета ръце. Предлогът беше, че идват да вземат прането му, но Брайън предположи, че вече са чули напрегнатите, приглушени гласове и ги гризеше любопитство.

Абигейл слушаше — без да разбира, — докато Брайън се извини за суматохата миналата нощ и обясни, че вече всичко е наред. Гостенката му щяла да остане два-три дни.

Летисия — с избелялата си, кърпена рокля — го видя да слага спалния чувал, после хвърли хладен поглед на Абигейл —

натруфената, префърцунена градска жена с бойна татуировка, завъртя се на пета и последва майка си.

— Значи това е пленителната Летисия, за чието образование смяташ да се погрижиш? Колко благородно — каза Абигейл.

— Значи Карълайн ти е показвала писмата ми? — Почувства се осквернен.

— Разбира се. Ние си споделяме всичко... освен едно малко нещо.

Каза го, сякаш бе готова да вдигне някогашното им приключение като меч над главата му, като средство за шантаж.

— Не се плаши. Ще запазя малката ни мръсна тайна. Ти само спазвай скапаните си семейни клетви.

— Никога няма да престанеш да пъхаш носа си в нашия личен живот, нали?

— Честно казано, никога не съм мислела, че си подходящ за нея.

— А кой е?

— Може би някой красавец, член на „Грийнпийс“.

— Кой?

— Терънс? Дали това име спомена тя? Или се лъжа?

Боже, Абигейл бе в състояние да го направи. Лъжещият Яго, пред невинния Отело. Сега го обзе ревност. Карълайн бе отишла някъде за пролетната ваканция. С кого? — шепнеше зеленоокото чудовище отвътре.

Той седна зад пишещата машина и сложи лист във валяка.

— Сигурно си бил доста напрегнат, докато си писал онези секс-сцени. Колко време стана? Три месеца и половина?

Опита се да не ѝ обърне внимание.

Абигейл му хвърли продължителен, хладен поглед. След това запали нова свещ и замъкна куфара си в спалнята.

На следващия ден Абигейл се държа повече от любезно — дори приятелски. Избягваше болезнените теми и дори го накара да се разсмее с историята за съдия Люки и видеозаписа на празненството. Направи и закуска — пържени банани и омлет с подправки.

Когато станаха от масата, го улови за ръката и каза:

— Хайде да не се караме, искаш ли?

Следобеден сложи бански костюм и тъмни очила, намаза се с нещо и се изтегна на шезлонга. След малко си свали горнището. Брайън я видя как втрива лосиона против изгаряне върху гърдите си. „Колко време мина? — беше го подразнила. — Три месеца и половина?“ Почувства отвратителен глад за нея.

— Предпочитам да се покриеш — каза той.

— Виждаш ли ги и преди.

— По пътя може да мине някой.

— Мъжете показват гърдите си съвсем свободно. Намажи ми раменете, колко мило!

Тя му подаде лосиона и когато докосна кожата ѝ, усети бодежи. Абигейл се обърна внезапно, за да вземе кафето си и гърдата ѝ се опря в корема му.

Усмихна му се с леко раздалечени устни.

— Извинявай.

Брайън се чувстваше ужасно неудобно. Страхуваше се от внезапната ѝ откритост, от неочакваното ѝ приятелско държане. Дали не искаше да го вкара в поредния опасен епизод? Усещаше аромата ѝ, лосиона и естрогена, почти чувстваше вкуса ѝ.

Избяга, отиде зад къщата при външния душ и се съблече. Студената вода го обля, почувства тръпките на облекчението.

Привечер пред къщата спря полицейски джип. В него бяха шефът на ОИ, Евърит Къдлип, неговата приятелка Роузи Финч и един по-възрастен мъж, който вероятно беше съдебен лекар. Брайън отиде да ги посрещне, за да даде възможност на Абигейл да се облече.

— Длъжник съм ти, съветнико — каза Къдлип. — Разбрах, че на теб трябва да благодаря за това. Ако всичко мине добре, с Роузи утре се качваме на самолета.

Притисна Роузи към себе си, а тя се усмихна и щеше да се разтопи. На какво ставаше свидетел Брайън? Можеше ли това да е неземното увлечение, което така упорито бе търсил за романа си? Способен ли беше Къдлип да обича?

Когато доведе посетителите на верандата, Абигейл изскочи от спалнята, облечена с копринен халат. Започна да наблюдава как тази заклетата феминистка хамелеон започва да флиртува с всички.

Не, отговори тя на зададения ѝ въпрос, онази нощ не била под влияние на наркотици. Уотсън бил опасно дрогиран и бил насочил оръжие срещу нея. За да го умилюва, му казала, че и тя е наркоманка, макар и да се ужасявала от това.

Докато продължаваше разпита, Къдлип се обади:

— Една бира ще ми дойде добре.

Брайън донесе две бутилки „Пилзен“ — за него и за Роузи Финч.

— Надявам се да ме изрисува добре. Роузи ме защити колкото можа, нали, скъпа? Каза им, че навремето Уотсън е заплашил да я убие.

— Ти спаси живота ми, Къди. — Тя го прегърна.

— Винаги ще го направя, кукличке. — „Къди“, „кукпичке“. Брайън си го представи. Семейство Къди.

Къдлип поклати глава.

— Ако нещо такова се случи в Канада, на никой няма да му мигне окото. Това е изостанала страна, с куп тъпи закончета и шайка шибани адвокати, точно като у нас.

Шайка шибани адвокати, точно като у нас. Фразата прозвуча смразяващо. Още едно ченге, готово да ликвидира адвокатите.

След като приключиха с разпита на Абигейл, посетителите се ръкуваха с Къдлип и му казаха, че е свободен да се качи на самолета и да се прибере у дома, освен ако не желае да се порадва на пейзажа в Коста Рика.

— Вече се порадвах — отвърна Къдлип и се вторачи в залеза.

— Видя ли това? — попита Роузи.

— Да — каза Къдлип. — Проклет да съм.

Брайън проследи погледите им, насочени към хоризонта. Бе пропуснал мига на залеза.

— Какво видяхте?

— Зелен отблясък.

Отблясъкът, който виждат влюбените. Това съсипа вечерта на Брайън. Не беше в състояние да пише. Остана загледан в тъмнината, докато Абигейл, отегчена от мълчанието му, отиде да си легне.

В неясен час през нощта, когато Брайън лежеше на импровизираното си легло, джунглата отново се разлюля от

земересение, което накара Абигейл да изскочи гола от леглото си и да се мушне при него.

— Боже, умрях от страх.

— Това е нещо обичайно тук.

— Прегърни ме.

Брайън не помръдна. Почувства нов тласък, втори чен тус.

Гласът ѝ беше мек.

— То все още е тук, нали? Признай, Брайън. Затова има толкова много гняв. — Ръката ѝ се плъзна към подутината под чаршафа и започна да я гали. — Няма да кажа на Карълайн. — Приблнжн уснните си до неговите. — Искам да спиш с мен тази нощ.

Той я погледна в очите. Бяха много близо — питащи, жадни.

— Предпочитам да горя в ада — каза той.

Тя стана и се отдалечи.

— Между другото, излъгах те. Книгата ти е пълен боклук.

ПОВДИГАНЕ НА ВЪПРОСА

В девет часа вечерта в петък телефонът иззвъня и Огъстина подскочи, което бе странна реакция, като се вземе предвид, че цяла вечер бе седяла край него в очакване да се обади любовника ѝ. Щеше да го накаже. Със студенина.

— Ало? — каза тя, твърде мило.

— Смятах да ти се обадя, когато се разнесе мъглата и съм сигурен, че ще мога да излетя оттук, само че нещата изглеждат зле.

— Ти си на *летище*?!

— Не, в съда.

Огъстина се засмя, *твърде* мило.

— Струваш ми се малко ядосана.

— Ни най-малко.

— Слушай, исках да се видим тази вечер, но трябва да подготвя една мотивация за понеделник, а искам да си освободя почивните дни за теб. Присъдата засега ми се струва пълна безсмислица. Не знам дали не създавам прецедент, който ще отвори шлюза на греховността за вечни времена. Искам да кажа, че ще бъда тук докъм полунощ.

— В кабинета си.

— Не по-малко затворник от всички, които съм осъдил.

— В полунощ ще донеса бутилка вино.

— Обади ми се преди да тръгнеш, за да кажа на охраната.

Огъстина пристигна в кабинета на Ръсел малко след полунощ, но той все още не бе свършил с мотивите за присъдата. С навити ръкави и увиснала накриво вратовръзка, съдията се трудеше над листовце хартия. Пишеше. По бюрото му бяха пръснати книги със съдебни прецеденти и закони. Тя долови някаква специфична миризма — може би от книгите, а може би и от него. Лютивата миризма на работещ мозък.

— Още две минути и свършвам — каза той. — След това ще сложа „Анвил Енджиниринг срещу Санич“ да спи.

— Не искам да ти преча.

Тя сложи чантата си върху бюрото, извади бутилка вино и тирбушон, напълни две чаши и запали цигара „Джон плейър спешъл“.

Ръсел продължи да пише и да сумти недоволно.

— Нормативният акт за териториалното устройство... валиден ли е още? Кой знае? Значи човек трябва да се зарови в купчина неясни прецеденти. Напоследък хората от Отава гледат под лупа всичко, което пиша. Очакват от мен объркани мисли. Ако направя някоя присъда прекалено ясна и разбираема, няма да ми поверят поста.

— Наистина ли искаш да се преместиш в Отава?

Ръсел вдигна очи.

— Не е нужно да стоя там през цялото време. Ще мога да прекарвам поне шест месеца от годината тук. Ако искаш.

— Ако искам аз?

— По-добре да свърша с това. — Но не го направи. Продължаваше да я гледа. — На финала останахме само двама. Аз и Макс Мак Две.

— Откъде знаеш?

— Имам приятели по високите места. — Той се облегна назад и склочи пръсти зад тила си. — Скъпа, кандидатирах съм се два пъти за Парламента. Много внимателно съм подбирал ходовете си, уверявам те, за да избегна всякакъв шанс да ме изберат. Завеждах политическия отдел на Консервативната партия. С тукашния депутат се напивахме заедно. Мога да ти разкажа за него истории, от които ще ти настръхне косата. Съветвам министъра на правосъдието. Ръководил съм кампанията й. Това, в общи линии, е причината да съм сред кандидатите за Отава. Честно казано, няма нищо общо с изключителния ми юридически талант.

— Каква скромност.

— Но в някои кръгове ме подозират. Защото не съм женен. Мога да се окажа лява резба и да zlepоставя съдилищата.

— Ще гарантирам за теб.

— Можеш да направиш нещо по-добро.

— Какво?

— Да се омъжиш за мен.

Каза го, сякаш си поръчваше пица в закусвалнята.

— Ще ти обърна внимание след минута — добави той и отново се върна към работата си — пишеше, сверяваше текстовете на алинеи и местни закончета.

Огъстина остана като гръмната. Умът ѝ даваше заето и тя бързо изпуши цигарата до самия филтър. Малко пепел падна върху черновата му.

— Извинявай.

Той погледна пепелта, духна я и продължи да работи.

Огъстина се опита да вкара целия си умствен потенциал в действие. Правилно ли беше чула? Ако да, беше ли това предложение за женитба? И какъв отговор би трябвало да даде?

— Готово! — възкликна Ръсел след малко и сложи точка след последното изречение. Вдигна поглед към нея и видя, че се мръщи. Тя му подаде чашата с вино.

— Обичам те, Огъстина.

Погледна го в очите и почувства притеглянето им. Приблжи се до него и го целуна. Устните ѝ го възпламениха.

Изведнъж започна да я съблича и да хвърля дрехите ѝ, където му падне. С един замах събори на пода всичко от бюрото — химикалки, книги, пепелника, мотивите за присъдата в „Анвил срещу Санич“ и я качи отгоре. Беше необуздан и напрегнат.

След три минути Огъстина получи оргазъм. Той свърши малко преди да получи втория. Боже, помисли си тя, този съдия може да е агне в спалнята си и лъв в сградата на съда. Не беше го виждала толкова жаден и ненаситен.

Най-накрая Ръсел се отпусна и каза:

— Наистина не знам какво ме прихвана.

— Тази присъда трябва да е била страхотна. — Все още беше възбудена и трепереше.

— Не знам до каква степен чувствата ми към теб са споделени.

Тя промърмори нещо нечленоразделно.

— Чувствам се омагьосан, Огъстина, наелектризиран. Това е банално, съжалявам, но не знам как иначе да ти кажа колко... слушай, в момента се чувствам ужасно непохватен с думите, а искам да те попитам... не е нужно да отговаряш веднага... — Изведнъж осъзна, че са голи върху бюрото и се надигна, за да не ѝ тежи. — Не мисля, че се

чувстваш добре... — Засмя се. — Това не е най-уместната ситуация, в която да направиш предложение, нали?

— Да, наистина. Не може да се каже, че си паднал на колене.

И двамата се засмяха. Тя — малко истерично. Отделиха се един от друг и се измиха в банята. След това изпиха по още една чаша вино. Огъстина пушеше цигара от цигара. Все още се чувстваше замаяна, несигурна, смутена. Той изглеждаше още по-зле — неспособен да състави смислено изречение.

— Как го направих! — възкликна Ръсел накрая. — Наистина не исках да прозвучи така. Изстрелях го по този начин, защото се страхувах, че по-късно може да не ми достигне кураж... Не възнамерявах... искам да кажа...

— Куентин, говориш несвързано — отбеляза Огъстина и го целуна. Той наистина се чувстваше смутен и това ѝ се струваше някак си чаровно. — Бракът с мен няма да ти осигури назначение във Върховния съд на Канада. Ако проверят, ще установят, че съм четвърт индианка, че съм участвала в стачки, правила съм аборт и съм пушила трева в апартамента си. Това ще те унищожи.

Той махна с ръка нетърпеливо.

— Не искам да ми разказваш биографията си. Дори държа да не го правиш. Не е нужно да се преместваш в проклетата Отава. Аз ще идвам тук всяка седмица...

Огъстина сложи пръст на устата му.

— Не знам, ще трябва да помисля.

— Провалих всичко... Толкова съм объркан.

— Толкова е неочаквано. Чувствам се смазана.

Не много отдавна бе разсъждавала — на трийсет и пет, стара мома, без никакви надежди. Свестните мъже се бяха свършили. И изведнъж на хоризонта се появява мистър Съвършенство. Защо се колебаеше?

— Искаш ли да дойдеш да разгледаш гравюрите ми? — попита той.

Когато влязоха в къщата му, Огъстина все още чувстваше коленете си слаби, а умът ѝ беше в пълен безпорядък. Ръсел се засуети

наоколо с дрехите, около барчето, после отиде до кабинета си, за да чуе съобщенията от телефонния секретар.

Тя чуваше гласовете смътно.

— Чакам — каза някакъв мъж. След това скърцане, като че ли Ръсел пренави бързо напред. *Чакам*. Гласът беше някак си познат. След това някаква възрастна жена — чуруликаща и самоуверена. Майка му?

Оказа се, че да.

— Тя е на седемдесет и пет, а е жизнена като кутре — обясни той, когато се върна и пусна някаква камерна музика.

— Кой чака? — попита Огъстина. — Какво чака?

— О, това ли... нищо важно.

Изведнъж ѝ се стори, че Ръсел не знае какво да каже и предположи, че все още се чувства смутен, заради тромавото си предложение. Беше като голямо, объркано бебе.

— Току-що получих едно нашумяло дело — заговори тя. — Семейство Джагър, крадците на деца.

— Заела си се с *това*!? — стори ѝ се неуместно ужасен.

— Да. С Олив Климчук. Научих, че доста рязко си я изхвърлил от живота си. — Искаше да го подразни стона си.

— Трябваше. За да не полудея. — Но Ръсел изглеждаше мрачен, разсеян. — Огъстина... това дело за отвлечените бебета... рисковано е, нали? Ами маниакът, който се разхожда на свобода?

— Не смятам да позволя някакъв си смахнат тип да ми попречи да вляза в съда. — Говореше по-смело, отколкото се чувстваше в действителност. — И освен всичко останало, няма как да спечеля това дело.

— Тази работа не ми харесва. Никак не ми харесва.

— Ще се заема, Куентин.

Той въздъхна.

— Ще прекараш няколко дни във Виктория, нали?

— Струва ми се.

— Ще те настаня в „Топаз“. Близко до съда е. — „Топаз“ беше негов, вероятно най-люксовия хотел във Виктория. Там често отсядаха големи клечки — политици, бизнесмени. — И смятам да взема сериозни мерки за безопасност.

— Каква предпазливост.

Започна да се бори с думите, които ѝ се искаше да произнесе.

— Обичам те.

Това признание — пред него и пред нея самата — и повлия странно. Започна да плаче.

МЕТОДЪТ КУНДАЛИНГА

Уентуърт Чанс прекара по-голямата част от седмицата в ровене из блудкавата супа на документите на Джо Раф, където се опитваше да открие някои наистина основателно заведени дела. Клиентът му имаше лошия навик да завежда дело и за най-малкото, познаваше закона достатъчно, за да докара до лудост всеки държавен служител. Несериозни съдии, неумели пристави, заядливи висши сановници — всички минаваха под бича на многобройните му жалби.

Чиновник, отговарящ за регистрацията на домашните животни, отказал да „предприеме каквито и да било действия“ срещу кучето на съседа. Общински служител, който произнесъл „най-долната клевета“, като нарекъл Раф „досадна гадина“. Мирови съдия, влязъл в заговор срещу правосъдието, като отказал да изпрати призовки на свидетелите.

В събота вечерта, след четиринайсет часа над писанията на Раф, Уентуърт се чувстваше като зомби. Умът му бе пълен с каша от факти, закони и съдебни решения. Раф му бе казал, че си го бива. И *Вас* си ви бива, мистър Раф.

Въпреки всичко, като последователен идеалист, Уентуърт смяташе, че спрямо Раф е извършена несправедливост. Този тип беше чисто и просто една от дребните досади в живота, камъчето в ботуша на съдебната система. Цената, която трябва да се плати за демокрацията.

Уентуърт бе решен да спечели това дело, дори и с цената на живота си.

Беше седем часа и стоновете и съсканията, идващи откъм стомаха му, настояваха да им обърне внимание, но вече бе прочистил всички шкафове за храна на Бровак.

Излезе навън и се зачуди къде да хапне евтино.

Звездна нощ — вятърът бе прогонил облаците. Април. Април е за влюбените. Но въпреки уверенията на Бровак, че зад волана на мерцедеса Уентуърт ще се радва на повишена привлекателност за

противоположния пол, колата досега не бе добавила кръв и плът към еротичните му фантазии. Може би трябваше да приеме поканата на Минет Лефлър да се позабавлява безплатно? Да потърси терапия за мъчителната си срамежливост.

Спомни си, че в „Центъра за осъзнаване на Новата ера“ току-що бяха открили бар за здравословна храна — може би щеше да успее да се нахрани с овесени ядки и кълнове. Мина покрай плаката, обявяващ, че тази вечер Суами Кришнавич ще води семинар върху мултисенсуалното свързване на енергията и някъде от стаите доту пъшкане и еротични ритмични стонове, докато крачеше към мястото за хранене — няколко маси и столове.

На една от тях седеше млада жена, която приличаше на обладана от духове — на около двајсет, висока, тициановска красота. Дългата ѝ, блестяща черна коса се спускаше над очите. Пишеше нещо в бележник с дебели корици, вероятно дневника ѝ. Вдигна поглед към него и очите ѝ се оказаха дълбоки, притегателни и измъчени. Отново се наведе към бележника си.

Уентуърт си поръча хамбургер със соя и всичко, което даваха с него. Докато чакаше, бавно обърна глава, за да види младата жена още веднъж. Толкова красива и толкова тъжна.

Тя забеляза, че я гледа и този път не сведе очи.

— Как се пише, „неотешима“ или „неутешима“?

— А може би е по-добре „безутешна“?

— Да, май наистина е по-добре. Благодаря.

— Пише се с „у“.

Тя отново се наведе над бележника.

— Няма защо — промърмори Уентуърт под нос. Наоколо нямаше никой друг. Само група мъже с късо подстригани коси и бели престилки разговаряха оживено пред една врата малко по-нататък. Ушите му прониза женски писък — някъде по горните етажи пропъждаха демони.

След малко отново се обърна към момичето.

— Надявам се не пишете историята на живота си?

— Донякъде е точно това. — Изглежда го. — Животът, като литература. Всъщност, аз съм поетеса, но правописът ми е кошмарен... Не съм те виждала тук. За семинара ли си дошъл?

— Не. Адвокат съм. — Това не беше по нейната част, но пък запали интереса ѝ. Когато пристигнаха хамбургерът му със соя и супата ѝ, тя го покани на масата си.

— Посещавам курсове по кундалинга йога. Това трябва да отвори центровете ти, за да може енергията ти да се насочи навън?

Прозвуча му като въпрос, но той не знаеше как да отговори. У нея имаше нещо много секси, спиращо дъха. Това, в комбинация със закръглените гърди, без сутиен, които издуваха блузата ѝ, предизвикваха някакво чувство за глад в долните области на тялото му.

— Какво пишеш?

— Романът на отхвърлената жена?

Оказа се, че се нарича Ваджита. Духовно име, прието наскоро.

— Единият ми герой е адвокат. Може би ще ми помогнеш с образа?

— Аха. Разбира се.

— Той е трагична фигура. Попаднал в свой собствен затвор? Искан да се освободи, но е страхливец и за да се скрие от себе си, работи прекалено много.

— Е, да. Законът е жестока любовница.

Тя си го записа.

Уентуърт не ѝ беше особено полезен за проникването в дълбините на адвокатската душа, но тя го слушаше с внимание и интерес. След като се нахраниха и излязоха от „Центъра за осъзнаване на Новата ера“, навън, в ситния дъждец, той се престраши да попита:

— Прави ли ти се нещо? — Може би, помисли си, трябваше да ѝ платя супата?

Имам мерцедес. Ако искаш, ще се повозим малко, а ти в това време ще ми разкажеш защо изглеждаш толкова тъжна. След това ще те поканя у дома, за да ти помогна за книгата. Какво е мнението ти за горещите вани?

— Къде работиш? — попита тя.

Уентуърт посочи табелата на входа. „Померой, Макартър, Бровак и Сейдж“.

— Моето име го няма. Засега.

Тя прочете надписа и се обърна към него със сияеща усмивка.

— Тук? На горния етаж?

— Всъщност, още съм стажант. Остават ми три месеца, след това ще получа разрешително да практикувам самостоятелно.

Тя улови ръката му.

— А какво ти се прави на теб?

Уентуърт бе твърде стъписан, за да реагира. Долавяше присъствието на лявата ѝ гърда съвсем близо до левия си бицепс.

Попита я дали иска да се повози на колата.

Отидоха до мерцедеса и тя възкликна:

— О, каква сладка машинка! — Секси глас, който накара коленете му да омекнат.

Стигнаха до парка Стенли — хиляда акра дървета, скали, алеи, езера — добре поддържаната и много посещавана пустош между Инглиш Бей и Бърард. Уентуърт мина по дългия път, покрай Проктън Пойнт. Ваджита прерови касетите, за да намери нещо по-шумно и електронно.

— А защитаваш ли клиенти в съда?

— Непрекъснато.

Може би питие преди лягане? Живея в една къща, с изглед към града. Всъщност, от горещата вана на верандата се вижда всичко, чак до летището.

— Къде живееш? — попита тя.

— В една къща горе на хълма. Има страхотен изглед. Искаш ли да видиш?

Отговори, че би било чудесно.

Тръгна към моста Лайънс Гейт и се включи в потока, отиващ на север, двете ленти автомобили, отправили се към предградията там.

— Можем да пийнем по чашка.

— Разбира се. Или нещо друго. — Той я стрелна с очи. Тя му се усмихна с леко отворени устни. — Каква зодия си?

— Телец. Добиче — добави той глупаво и се изчерви.

— Артистичен, егоистичен и чувствен знак. Асцендентът ми не беше ли телец? Това вещае беди? Лошо пише.

— Как се пише „вещае“?

— Добре. В-Е-Щ-А-Е.

Уентуърт се засмя като пиян.

— Защото знам какви са знаците на любовта ни.

Уентуърт за малко да пропусне разклона.

Под звуците на електрическите китари той натисна газта нагоре по пътя и се молеше да не проличи колко е възбуден, когато слезе от колата.

— Харесвам адвокатите — каза тя. — Навремето ходех с един.

Презервативи. Дали Джон държеше такива работи в някой от шкафовете в банята?

Когато видя къщата, момичето възкликна:

— Космическа гледка!

Кога трябва да си го сложа?

Докато подреждаше сцената за прелъстяването — огъня в камината, музика — Уентуърт се преструваше на необщителен, но вътрешно беше напрегнат, възбуден и объркан. Чудеше се как да го направи. Бяха станали такива времена, че едно погрешно движение, един неправилен знак, можеха да те отведат на подсъдимата скамейка за изнасилване. *Знам какви са знаците на любовта ни. Харесвам адвокатите.* По това можеше да съди, че тя не възнамерява да предявява обвинения.

Занесе чашата, пълна с портвайн от тайните резерви на Бровак, до прозореца, където бе застанала. Отпред се виждаше покритата вана, вкопана във верандата. Ваджита не употребяваше алкохол — само плодови сокове. Уентуърт бе разчитал на малка злоупотреба с упойващи вещества, като средство срещу скрупули... Как се пише „скрупули“ или „скруполи“?

— Твоя ли е? — попита тя. Уентуърт не можеше да излъже.

— Един от шефовете ми отиде да покара ски. Аз я пазя, докато го няма.

— Помислих си, че е нещо такова. Нямах вид на много богат.

Той се почувства разобличен, но тя го погледна очарователно и му се усмихна.

— Добър ли си?

В какъв смисъл? В леглото? Като противоположност на „лош“?

— Имам предвид, дали си добър адвокат.

— Ами... спечелих награда в университета...

— О-хо-о!

Коленете му се подкосиха. Това „о-хо“ беше като продължителна целувка — дойде от пълните й, заоблени устни.

— Страхотно е — отбеляза Ваджита. — Светлините.

Погледни надолу. Под прозореца. Това е голяма гореща вана.

— Какво е онова там?

— А... Вана с гореща вода.

— Момче, сигурно много страдаш тук.

— Искаш ли да я опиташ? Само че... не съм сигурен, че ще ти намеря бански костюм.

— Не бъди глупав.

След няколко минути Уентуърт се потопи до врата в топлата вода и видя как дългия ѝ десен крак опитва температурата с върха на пръстите.

— Оу! Гореща е.

Видя как кракът се потапя във водата, после другия, космите, корема, гърдите.

Тя се приближи към него. Зъбите ѝ блестяха, напомняха за акула.

— „Аз също се превърнах във река...“ това е от една моя поема. В края има стих, който се римува с този. Познай дали е еротичен. Не знам защо изпитвам това странно нещо към адвокатите. — Тя се изкиска.

Ръката ѝ докосна пощръклетия му пенис.

— О-хо-о! Нали ти казах за знаците ни?

Няколко минути по-късно Уентуърт се гърчеше, проснат на кедровата веранда, докато Ваджита го обработваше с ръце и устни. Тази нощ загуби девствеността си по множеството възбуждащи методи на кундалинга йога.

На следващата сутрин Макс отиде в хотела на Джак Калико, за да му каже, че е постигнал споразумение с обвинението. Ако подпишеше клетвена декларация във връзка с ролята си при задържането на О. Д. Милсъм, съдът щеше да оттегли обвинението за побоя.

Завари вратата на стаята му открената и влезе, без да почука. Вътре завари само Ларс Норкуист. Беше извадил комплект малки отвертки и бърникаше в радиочасовника.

— Къде е Калико? — попита Макс. Видя, че Норкуист мушна в джоба си малък метален предмет. — Кокал, това микрофон ли е?

— Не си го виждал.

— Дявол да го вземе, Ларс...

— Съжалявам, Макс. Отвсякъде ме натискат да разреши този случай.

— Значи си чул всичко, което ми каза той?

— Няма да ме издадеш.

Макс се отпусна в креслото.

— Какво се е случило?

— Наблюдението ни над обекта не се оказа съвършено. Нашият човек, който отговаряше за коридора, го е видял да влиза в асансьора. Свързал се е по радиото с онзи във фоайето, а той на свой ред е видял, че асансьорът продължава към подземния паркинг. Там нямаше член на екипа ни.

— О, по дяволите! — успя само да изръмжи Макс.

Членове, наистина! Хубава дума. Това беше катастрофа. Джак Калико, който трябваше да свидетелства срещу Търнбул, бе престанал да му се доверява поради някаква причина.

Цяла седмица го бе доил бавно и внимателно, но Калико постепенно бе престанал да пуска мляко — някъде в тайните кътчета на малкия му мозък се бе породило подозрение, относно мотивите на Макс. Почувства се като глупак. Защо му трябваше да споменава, че наградата от двеста хиляди долара за залавянето на Екзекутора би могла да отиде у него? Щом чу да се говори за убитите адвокати, моментално млъкна.

Това накара Макс да се чуди. Нима Търнбул и Калико — а може би и други от групата на „Ангелите“ — бяха сформирали някакъв наказателен отряд? Под прикритието на карикатурен герой, който изпраща писма до вестниците?

— Калико обаждал ли се е на някого?

— Боя се, че да. Вчера. От автомата във фоайето. Не успяхме да го засечем.

— Значи Търнбул е дошъл и го е взел.

— Така изглежда. Когато нашите хора стигнаха до изхода на паркинга, вече бяха излезли три коли, а пазачът изобщо не можеше да си спомни кой е бил в тях.

— Предполагам, че вече е изпял всичко. Търнбул несъмнено ще надуши какво съм искал да направя.

Макс не го беше чувал от смъртта на Еди Коен. За петък вечерта Търнбул бе представил обичайното си алиби — гледал, заедно с

другите „Ангели“, как добрите момчета унищожават лошите по видеото.

— Нищо от думите на Калико не може да се използва в съда, Кокал.

— Търнбул едва ли се досеща за тези юридически нюанси. По всяка вероятност се тревожи, че котката започва да изпълзва от торбата. Ще го следим открито. Ще му покажем заповед за арест на Калико и с това ще оправдаем някое и друго посещение при него. Може би ще го уплашим.

Помещенията на „Белите ангели“ не бяха луксозни — заемаха първите два етажа на евтин хотел на Пауъл стрийт. Седем от тях живееха там постоянно, а другите идваха отвън, за да получат задачите си от Търнбул в кабинета му.

Когато Макс и Норкуист влязоха, завариха Роджър Търнбул заедно с още няколко души. Не се стресна, когато ги видя.

— Как е днес инспектор Норкуист? — попита той. — О, и Макс Макартър е тук!

Той демонстративно се наведе над разгърнатата върху бюрото му карта на града и престана да им обръща внимание.

— Анди и Йорджи, ще вземете централната части Кингсуей. Имаме оплаквания за някакъв нахален ексхибиционист. — Обърна се към Норкуист и добави: — Напоследък доста ни се обаждат. Хората се безпокоят, че полицията не си гледа работата, но предполагам, че в момента сте заети с други неща.

— Къде е Джак Калико? — попита Макс.

— Да не би да го няма?

Норкуист му показа заповедта за арестуване.

— За Калико ли е? — учуди се Търнбул. — Глупакът му с глупак! Значи ли това, че дължа десет хиляди долара? Е, може би ще се отплатя, като пипна Екзекутора. — Каза го високопарно, като че беше репетирал. — По петите му сме. Обществеността вече изгуби надежда да се справите вие. — Той отново се наведе над картата. — Имаме работа. Можете да почакате вън. Сигурен съм, че Джак Калико ще наmine оттук.

— Искah да поговорим — каза Норкуист.

— Този тормоз не ми допада, господа. Аз не съм Екзекутора. Разочарован съм и от теб, Макс. Наех те, за да помогнеш на Калико, а ти работиш срещу него в полза на полицията.

Търнбул отказа да говори повече, а Макс и Норкуист си тръгнаха.

На улицата откън поставиха кола за следене. Джак Калико въобще не се появи през този ден.

28

СДЕЛКАТА

Огъстина прекара почивните дни с Ръсел направо идилично. Отидоха до минералните бани в Харисън. Той ѝ заповяда да се забавлява и да не мисли за предложението му за женитба, но, разбира се, то не излизаше от ума ѝ.

Разходки в гората, екскурзии с наета лодка, вино на свещи, голяма луна над езерото, тайно стискане на ръцете в горещите басейни. Хората им се усмихваха. На звездите в очите им.

В понеделник сутринта, с разтуптяно сърце и глава, все още пълна с Куентин Ръсел, тя отлетя за Виктория, столицата на Британска Колумбия — туристическа забележителност, тук-там с истинска викторианска архитектура, с много имитации от епохата на Тюдорите и неприкрити претенции за английска атмосфера.

На кея за хидроплана я посрещнаха трима души с костюми, водени от някой си мистър Лусиус Понсънби, който се представи като шеф на охранителна фирма „Секюри-Корпс Сървисис“.

— Ще ви наблюдаваме — каза той. — Разбира се, ние сме въоръжени, но ще се стремим да не бием на очи.

— Кой ви изпрати?

— Охраняваме хотелите на мистър Ръсел от единайсет години. Той е наш уважаван клиент и чудесен човек.

Придружиха я до „Топаз“ — шестетажна сграда, обвита в бръшлян, много стара и внимателно възстановена. Наоколо имаше цветна градина с рози, нарциси и минзухари. Управителят на хотела започна да мяучи и кудкудяка около нея. Изрази надеждата си да прекара добре в апартамента „Принцеса Виктория“. С Понсънби я придружиха до единия от двата големи апартамента на втория етаж. Състоеше се от просторна всекидневна, спалня с плюшени завеси и легло с балдахин, широк балкон с изглед към красивото вътрешно пристанище.

Понсънби започна да оглежда помещенията, да наднича под леглата и в шкафовете. Увери се, че вратата към съседния апартамент е заключена. Огъстина се изнерви.

— Не можем да пренебрегнем предпазливостта — обясни той. — Разбрах, че сте много специална гостенка на съдията.

На бюрото имаше преносим компютър, принтер, комбиниран копирен апарат с факс и кашон „Джон Плеър спешъл“ — предоставени по нареждане на съдия Куентин Ръсел. Всичко това се намираше в сянката на букет, от който цветарят вероятно бе спечелил достатъчно, за да се пенсионира.

Олив Климчук я очакваше в трапезарията. Беше на възрастта на Огъстина, руса, дребна, с трапчинки и пълна с енергия. Прегърнаха се и се разцелуваха, после си поръчаха закуска.

Олив ѝ разказа подробностите около делото. Предварителното заседание срещу тримата крадци на бебета щеше да започне тази сутрин. Обвинението бе отделило за него цял месец. Прокурорът щеше да се срещне с тях следобед.

Огъстина не я слушаше внимателно. Чувстваше се, сякаш бе попаднала в някакъв друг свят, не просто усмихнат — блажен.

— Добре ли си? — попита я Олив. — Имам чувството, че си някъде другаде.

Огъстина се съвзе.

— О, не... всичко е наред.

— Предупредих портиера... ако дойде някой и каже, че е Екзекутора, да не го пуска.

— Въобще не мислех за това.

Олив замълча и я изгледа. Огъстина си играеше с една цигара, а друга бе мушната незапалена между устните ѝ.

— Добре, кажи ми какво става с теб.

— Той ми направи предложение.

— Боже мой! — три срички изречени на един дъх.

— Ако имах шапка, щеше да ми падне. Твърди, че е влюбен до полуда в мен.

— Вярваш ли му?

Огъстина не хареса ироничния ѝ тон.

— Струва ми се, че ми даде достатъчно доказателства.

— Долавям нещо обезпокоително. Нещо размекнато и сантиментално в тези поръсени със звезди очи.

— И аз съм влюбена. За първи път.

— Това го каза и миналия път.

Огъстина се замисли. Как можеше приятелката ѝ да е толкова отегчена от живота... Не, по-скоро черногледа.

— Е, ти даде ли му отговор?

— Още не.

— Слава Богу.

— Защо „слава Богу“?

— Мисля... — Олив затърси подходящата дума, — че е опасно.

— Много хубаво. Обичам опасностите.

— Ще поговорим за това, но не му е дошло времето, а и мястото е неподходящо. — Бяха започнали да приказват съвсем силно.

— Не се ли обажда у теб гордостта на изоставената? — попита Огъстина.

— Глупости! Няма никаква гордост.

Другите посетители започваха да се обръщат към тях. Огъстина угаси цигарата и веднага запали друга.

— Безпокоя се за теб — каза Олив тихо. — Извинявай, скъпа, но да се омъжиш за Куентин Ръсел е смахната идея. Сериозно. Той е рецидивист Дон Жуан. Не е за теб. Все едно, не искам да говорим за това сега. Имаме да защитаваме клиенти.

Огъстина не беше сляпа. Олив, с борбената си натура, се бе примирила с по-лошия вариант — дерматолог, лекар, плешив и възпълен, както си го спомняше от сватбата. Заможен, но не богат — а Олив обичаше да има пари.

Да върви по дяволите, каза си Огъстина. Напук на теб, Олив, ще се омъжа за него.

Изведнъж, след като взе решението, настроението ѝ се промени — почувства се смела, силна, като птица, полетяла към върха. Отговорът е „да“, ваша светлост. Докато смъртта ни раздели.

Адреналинът на любовта ѝ даде сили и никога не се бе чувствала по-добре в съда, отколкото през този ден. Направи скандал, когато

научи, че едното око на мистър Джагър е насинено от друг затворник във фургона на път за съда.

Ужасеният ѝ тон ядоса обвинителя — сприхав млад човек, на име Бъди Свабо. Той се опита да омаловажи проблема, като превърне всичко в шега, но само влоши положението. Съдията реши да изнесе едно представление за пред публиката — химикалките на журналистите дращеха трескаво — и строго се накара на приставите, отговорни за безопасността на затворника.

Олив гледаше като гръмната как Огъстина омагьосва стария съдия Енбър. Успя да го превърне в котенце.

Но в залата имаше хора, на които чарът ѝ не бе подействал — млади майки и бащи. Лица, набраздени от болка и гняв. Четири деца все още не бяха открити.

Огъстина поиска заседанието да се отложи с един ден, докато се вземат всички мерки за сигурността на клиентите ѝ. Съдията се съгласи. Утре обвиняемите щяха да искат да се смени съдията — да се отстрани Енбър, злобният стар заядливец, когото наричаха Татко Присъда, и да се назначи някой съдия от Върховния съд.

В стаята за свиждания Огъстина убеди без проблеми благодарния мистър Джагър да подпише чек от 50 000 долара първоначална вноска за услугите ѝ. Клиентите ѝ бяха уплашени — обвинението официално искаше тримата да получат доживотни присъди и шансовете им да ги получат бяха деветдесет и девет на едно.

— Искам да се разберам — каза тя. — Няма да разговаряте с никого, освен с мен.

— Умеем да държим устите си затворени — кимна Джагър.

Тя ги окуражи с някакви неясни думи — успокоителното на неоправданите надежди.

— Ще видим с какво разполага обвинението. Може би положението не е чак толкова лошо. — Но не се самозаблуждаваше.

Все още обзета от еуфория, Огъстина влезе при Олив и Бъди Свабо в заседателната зала. Той извади папките си и им ги даде да ги прегледат — няма нищо за криене, уважаеми, клиентите ви вече са осъдени. Огъстина го заяде за несполучливия му опит да се пошегува днес сутринта.

— Не нужно да се подигравате. Мислите, че давам пет пари, задето някой си е цапардосал Джагър? Вероятно е имал деца. Аз имам пет. Мислите, че не съм живял в ужас за тях? Гарантирам ви, че тези мръсници няма да излязат от затвора, докато са живи. Трябва да ги обесят!

След като свърши, той продължи да диша тежко още известно време. Огъстина реши, че този човек е донякъде повърхностен и че е прекалено впечатлен от чувството за собствената си мисия.

Свабо стовари на масата пред тях купчина листове.

— Ето с какво ще ги осъдя... Подслушани телефонни разговори. По-добри от самопризнание. В ръцете ми са. — Той се ухили злобно. — И никакви споразумения, скъпи мои. Откажете се от тях, ако искате да спечелите малко време. Аз не бързам за никъде... Положението им само ще се влошава, ако решите да протакате.

„Никакви споразумения — повтаряше Свабо, като някаква мантра. — Никакви сделки с търговците.“

Огъстина и Олив излязоха с купчината транскрибирани телефонни разговори, тръснаха ги в ръцете на двамата телохранители и се върнаха в хотел „Топаз“. Понсънби и хората му влязоха в апартамента преди тях, огледаха всичко и обявиха, че ще са във фоайето и ще следят за подозрителни физиономии.

Двете си поръчаха чай и вино и се излегнаха върху огромното легло с документите. От време на време някоя от тях пропъшкваше. Срещу клиентите им имаше достатъчно доказателства, за да удавят хипопотам.

Тримата обвиняеми бяха провеждали дълги телефонни разговори, които изобилстваха от думи като „стока“ и „продукт“ — смразяващи кръвта, но с пределно ясен смисъл. Родителите се наричаха „първоначални производители“, купувачите бяха „пазар“. Самите търговци се занимаваха със „сделки“ на неназована стока.

Огъстина скоро се умори да търси нещо, за което би могла да се хване, и се загледа през прозореца.

Олив я погледна.

— Май пак заплува в облаците.

Досега — а вече приближаваше пет — не бе станало дума за съдия Куентин Ръсел.

Огъстина изведнъж се почувства отчаяна и празна — трябваше да чуе гласа му, да свери часовника си с реалността.

Отиде в съседната стая и му се обади. Докато му описваше интересния ден, спомена за Бъди Свабо и непрекъснатото му опяване „никакви сделки, никакви сделки“. Ръсел я прекъсна:

— Но ти можеш да го принудиш да се съгласи на всякаква сделка.

Каза само това, но Огъстина изведнъж разбра какво има предвид.

— Ще ти се обадя по-късно — обеща тя и затвори.

Отиде при Олив, която вече обличаше палтото си.

— Седни малко. Дойде ми една чудовищна, ужасна, злокобна идея!

— Да?

— Клиентите ни знаят къде са останалите четири деца, нали?

— Моят не. Твоите може и да знаят.

— Разбира се, че знаят.

Олив Климчук също се сети. В края на краищата, нямаше какво да губят.

Сделка наистина можеше да има, но трябваше да действат бързо, преди да бъдат открити останалите осиновители. Четирите бебета щяха да са техния коз.

Отидоха в съда и веднага влязоха в килиите при обвиняемите. Огъстина им обясни, че заслужават доживотна присъда, но ако играят умно, могат да се измъкнат с далеч по-малко наказание. Може би пет до седем години, пускане с изпитателен срок след третата.

— Това ще стане, ако знаем къде е пласиран продуктът, така ли?
— попита мистър Джагър.

Продукт — каква гадост.

— Точно така — кимна Огъстина.

— Може би знам къде са.

След това двете отидоха в кабинета на Бъди Свабо. Стратегията — Огъстина Сейдж щеше да играе доброто ченге, а Олив Климчук — лошото. Олив щеше да нанася ударите, а Огъстина да превързва раните и да омагьосва Свабо с мощното си любовно излъчване.

— Какво ще кажеш за осемнайсет месеца? — попита Олив. Твърде директно, помисли си Огъстина.

— Извинете ме, но ще умра от смях.

— Бъди — намеси се Огъстина, — между нас казано, бихме могли да помогнем на тези родители.

— Чудовищата ще получат доживотен затвор и толкова! Никой съд няма да им даде и секунда по-малко.

— Струва ми се, че трябва да поговорим и със съдията.

— Защо?

— Бъди, не мисля, че ни чу добре — каза Огъстина с мек тон. — Казах, че е възможно да помогнем на четири семейства отново да получат децата си.

— И смятаме да повдигнем въпроса в съда — добави Олив.

Свабо изглеждаше ядосан.

— Не разбирам какво говорите. — Но след миг изражението му бавно се промени. — Вие... вие... шантажиращи пепелянки! Искате да изтъргувате бебетата срещу присъда от осемнайсет месеца... — Той пое дъх и изкрещя: — Дявол да го вземе! Няма да има никаква сделка!

— Не мога да повярвам, че не искаш да се съгласиш — каза Огъстина. — В края на краищата репутацията ти няма да пострада. Година и половина не е малко наказание, ако злото е премахнато.

— Никакви сделки!

Олив сви рамене и се обърна да си върви.

— Мисля, че ще трябва да разясним позицията ти на пресата. Хайде да отидем при съдията.

— Чакайте! — извика Свабо. Кръвта бе започнала да пълзи нагоре по лицето му. Огъстина видя, че разсъждава за последствията. — Искам да съм наясно... Те знаят къде са четирите деца, така ли?

— И са готови да съобщят имената на незаконните осиновители. Това ще са няколко червени точки за теб, Бъди. Ще те представим в чудесна светлина... Ще кажем, че ти си ни го предложил... че идеята е била твоя.

Това бе най-умната част от плана им — не само да му направят четка, но и да избегнат вниманието на Екзекутора. Да направят така, че нещата да изглеждат като победа за обвинението.

— Това е шантаж! — възкликна Свабо.

— Ще се разберем ли? — попита Огъстина тихо.

— Ще се обадя на заместник главния прокурор... колкото да се посмеем. — Заместникът на главния прокурор беше най-висшият съдебен служител в провинцията. — Няма да се хване на тази въдица, за нищо на света. Осемнайсет месеца... ще се пръсна от смях!

— Искаме да стане днес — каза Олив.

— Веднага?

— Веднага. Днес или сделката отпада.

Свабо влезе в съседната стая и след петнайсетина минути се върна поуспокоен, което Огъстина прие за добър знак. Той се прокашля.

— Ще обсъдят предложението. Ще се свържат с главния прокурор. — Длъжността на главния прокурор беше изборна и Огъстина знаеше, че в края на краищата решението ще е политическо. — Искат малко време. Два дни.

— Днес или никога — отсече Олив. — Не е почтено да чакаме. Някои от тези деца вече са забравили истинските си родители.

Свабо се втрени кръвнишки в тях и неочаквано каза:

— Седем години. Това е абсолютният минимум.

Огъстина не промени добродушното изражение на лицето си. Изведнъж се почувства много спокойна. Заместник главният прокурор бе дал зелена светлина — вече обсъждаха подробностите.

— Няма да стане — каза Олив.

Огъстина се държеше по-сговорчиво.

— Добре, може би има място за спор. Но не много. Ще попитам клиентите си, дали ще могат да издържат... да кажем две години.

— И дума да не става — заяви Свабо.

Играеха си с него като с уловена риба. Олив — нетърпелива и упорита, Огъстина — спокойна и обнадеедена. Когато най-накрая Олив заяви, че ще си тръгне, ако обвинението не се съгласи на окончателните, неподлежащи на обсъждане две години и половина, прокурорът отново отиде до другата стая, за да се обади по телефона, без да престава да мърмори нещо под нос.

Забави се доста време. Огъстина се притесни, че може би рибата се е откачила от кукичката.

— Олив, не трябваше да ни поставяш натясно. Нали се съгласихме на пет години?

— Това е покер, скъпа. Той знае, че у нас са асата.

— Не вярвам на ушите си — каза Свабо, когато се върна. — Приемат три години.

Олив не трепна.

— Притисна ни до стената... Е, Огъстина?

— Съгласна.

— Прокурорът иска да спечели политически дивиденди от това — отбеляза Свабо. — Трябва да ни дадете малко време, за да уредим нещата. Искаме клиентите ви да подпишат декларации, трябва да открием децата. Няколко дни.

Олив погледна Огъстина, която кимна.

— Днес е вторник — каза тя. — Да им дадем до четвъртък.

— Но трябва да се признаят за виновни днес — обади се Свабо. — И ако изпеят песничката си както трябва, а това означава да ни съдействат изцяло, ще получат три години. — Той поклати глава уморено. — Освобождаване с изпитателен срок след една година. След това ще ги депортират. Това е все едно да дадеш на тези копелета медал.

— Тогава да се разберем и със съдията — предложи Олив.

В кабинета на съдия Енбър освен него бяха секретарката му и някаква стенографка. Беше раздразнителен.

— Не обичам тези срещи извън съдебната зала — заяви той. — Имайте предвид, че всичко казано ще влезе в официалния протокол.

— Искаме да поговорим за присъдата — обясни Огъстина.

— Добре, можете да си спестите усилията. Ако смятате да обсъждаме някаква сделка с присъдата, не искам да слушам. За това е предварителният процес.

— Не, ваша светлост — каза Огъстина. — Искаме да ни изслушате. Мистър Свабо ще ви обясни, че обвинението иска тригодишна присъда.

— Не, не, не! Не желая да слушам!

Тя не му обърна внимание.

— В замяна за тази присъда, обвиняемите ще разкрият местонахождението на откраднатите деца.

— Не искам да слушам! — Лицето на Енбър почервения и той се впусна в поучителна реч. — Млада госпожо, не мога да допусна който и да било да се меси в работата ми. Гордея се с независимостта на съдебната институция и ако искате да се застъпите за тези копелета

пред мен, ще трябва да стигнете много, много далеч, преди да ме убедите да не им лепна максимума.

— Ваша светлост — обади се Олив спокойно, — ако съдът не е готов да издаде тригодишна присъда, нашите клиенти ще откажат да сътрудничат.

Съдията доби прединфарктен вид.

— За коя се смятате, млада госпожо?

— Клиентите ни желаят да уведомим средствата за масова информация, че са направили това предложение — изстреля в отговор Олив. — Решихме, че трябва да ви го съобщим.

Огъстина се намеси, преди съдията да успее да отвори уста.

— Ако всичко мине добре, ваша светлост, тези деца ще спят в собствените си креватчета след ден-два. — Тя улови лакътя на Свабо. — Всичко е съгласувано с главния прокурор, нали Бъди?

— Главният прокурор е съгласен, ваша светлост — потвърди Свабо кисело.

Настъпи тишина.

— Разбирам — кимна Енбър. — Съдът ще накаже обвиняемите морално и със словесно бичуване.

След това двете прекараха по един час насаме с клиентите си. Полицейските служители изчакаха от Сياتъл да пристигнат хора на ФБР, след което всички влязоха в една стая за разпити. В продължение на два часа обвиняемите разказаха всички подробности. Присъстващите се заклеха да не разгласяват чутото, докато не бъдат издадени призовки за незаконните осиновители в Щатите.

Следобед тримата се признаха за виновни пред съдия Енбър, който отложи заседанието до четвъртък. Обясни, че му било нужно време, за да премисли наказанията за тези жалки отрепки, признали се за виновни в такова неподлежащо на описание, зловещо престъпление. Това кратко изказване, предизвика одобрителен шепот в залата.

Огъстина и Олив се разделиха доволни и двамата телохранители придружиха Огъстина до чартърния хидроплан, с който щеше да се прибере във Ванкувър.

— И недей да правиш нищо, докато не поговорим, нали? — каза Олив.

— Нищо?

— Не казвай „да“ на Ръсел.

През целия ден не бяха намерили време за този разговор. Огъстина всячески избягваше темата, тъй като мнението на Олив вече не я интересувахе.

ПРИКЛЮЧЕНИЕ СЪС СТРАСТНА ПОЕТЕСА

Подът на килера беше осеян с овесени ядки и тъй като Кларънс тъпчеше в тях, той беше и главният заподозрян. Макс му подаде метлата и лопатката и му показва как да мете. Кларънс поклати глава и посочи Дароу.

— Той го направи.

— Двама сина — промърмори Макс — и единият вече е информатор. — Другият сигурно ще стане ченге.

— Скъпи, вдигни телефона — извика Рут, която правеше нещо на печката. Макс замъкна двете момчета във всекидневната.

Обаждаше се Карълайн Померой.

— Здравсти, къде си? — Той се отпусна в креслото.

— У дома, но скоро пак ще хвана пътя.

— Добре ли си?

— Всичко е наред. Просто фантастично.

Дароу скочи от облегалката на стола върху корема на баща си — петнайсеткилограмова топка. Макс простена.

— А ти добре ли си.

— Нападна ме разбойник, а съучастникът му се мъчи да ме удуши с телефонния кабел.

— Ще станат добри адвокати. Рут там ли е?

Макс я повика и измете овесените ядки. Когато се върна в кухнята, Рут отбеляза:

— Ау! В страхотна форма е. Сто процента подобрение. Всеки свободен ден прекарва в планината, в Нахъни Вели, а когато свърши семестърът следващата седмица, ще остане там на палатка, докато дървосекачите не си отидат.

— Пуф-паф, пуф, паф, по главата ти — каза Дароу и плъзна влакчето си по голия участък от черепа на Макс.

— Няколко пъти спомена мъж на име Терънс. Терънс това, Терънс онова. Не попитах кой е той.

— Какво каза за Абигейл?

— Във всеки случай не тя й е казала да ходи до Коста Рика с документите за развода.

Макс се зачуди. Дали това не беше претекст, за да разпали стария огън? Един алкохолен следобед в „О Сотерн“ Брайън му бе разказал всичко, после съжали и го помоли да си остане между тях. Не бе споменавал за приключението на съдружника си дори и на Рут.

Вече ставаше късно следобед и Уентуърт Чанс просто не можеше да чака делото да свърши. Искаше да се отърве от досадния си клиент — зъботехник, който без всякакво съмнение беше фалшифицирал данъчната си декларация. Просто нямаше как да не загуби.

Но съдията също мразеше данъците и въпреки че осъди зъботехника, разсрочи плащането на минималната глоба за период от десет години. Клиентът на Уентуърт му даде бакшиш от двеста долара и му поръча да не казва за тях на шефовете си. На Уентуърт и през ум не му бе минавало такова нещо, но беше доволен от себе си — това дело можеше да се брои за спечелено и с него вече му ставаха пет.

Колкото презерватива от запасите на Джон Бровак бяха изразходвани за дългите и сладостни изпитания през последните няколко вечери.

Върна се от съда и без да се качва в кантората, подкара мерцедеса. Щеше да се справи с купчината папки на бюрото, когато им дойдеше времето — сега Ваджита чакаше.

Евтина среща — пшеничени кълнове и портокалов сок.

След това плътско блаженство във ваната. Еротични и невротични рими. Може би и малко невротични, защото Ваджита беше донякъде такава.

Тази страстна поетеса го бе научила на неща, които не бе виждал и в най-мокрите си сънища. Непознати досега ерогенни зони бяха изучени обстойно. Езикът, научи той, можеше да бъде невъобразимо жестоко оръжие, фелацио — беше чел много за това, но думите не можеха да предадат истината.

След битката с движението по улиците, най-накрая стигна до източния край на китайския квартал. Ваджита живееше в една богато украсена дървена къща, разделена на апартаменти. Вратата ѝ беше отворена и тя го повика.

Навсякъде имаше мандали. На стената висеше голяма карта на зодиака. Самата тя седеше зад бюрото и пишеше с химикалка.

— „Сърцераздирателен“ една дума ли е?

— Зависи дали сърцето е напълно раздрано или не.

Тя стана и го целуна.

— Толкова си смахнат! Трябва да напиша поема за теб.

— Как върви романът?

— Добре. Онзи тип е женен, но обича друга, която е духовна и мистична личност, а той пък мисли в една плоскост... Как да кажа... като адвокат. Опакован и непробиваем, като теб понякога. Бои се да навлезе надълбоко. И за да се спаси от безразличната жена... тя е само плоска повърхност... трябва да предприеме пътуване към себе си, към центъра. И тук се намесва героинята. Тя му помага да разбере собственото си „аз“ и любовта.

Беше с нещо като саронг, който откриваше лявото ѝ бедро. Едно дръпване, помисли си Уентуърт, и ще падне на земята, а после...

— Това ми звучи много добре — отбеляза той.

— Да. Накрая тя го превежда през... ние го наричаме „динамична медитация“. Трябва да се въртиш ето така... — Ваджита започна да се върти като пумпал. — И да пищиш... а-у-у-у, а-у-у-у.

Уентуърт си спомни, че има да храни бухали. Още една от поредицата задачи, с които трябваше да се подложат на изпитание уменията на миналогодишния отличник на правния факултет.

— Но както и да е. Имам нужда от по-задълбочен поглед към този човек. Не съм много сигурна, че знам как мислят адвокатите. Той се страхува да вземе решение за живота си и всичко започва, когато избягва в една чудата малка тропическа страна, която наричам Лугумбия.

— Може да стане бестселър. Слушай, трябва да нахраним едни бухали... Искаш ли да дойдеш?

— Да нахраниш едни бухали. Ново преживяване.

Ваджита влезе в малката спалня, за да се преоблече.

Уентуърт се озърна и вдигна корицата на големия албум с изрезки от вестници, който беше на бюрото. Вътре бяха налепени материали за неотдавнашни нашумели дела. Видя репортажа за победата на Брайън Померой в процеса срещу петимата индианци от племето китсук. Няколко страници след това беше историята за гранатата, която едва не разкъса Бровак да не говорим за самия Уентуърт и останалите двама. После, успехът на Макс Макартър при подновяването на делото срещу Милсъм. Имаше и много други статии, предимно около процеси за убийства.

Ваджита се появи и го видя, че разглежда албума.

— Казах ти, че имам слабост към адвокатите.

По пътя към къщата на Брайън, Уентуърт се замисли за тази слабост. Може би беше нещо като фен? Рокзвездите и хокейните отбори имаха фенове, защо не и адвокатите?

Каза й, че е бил в ресторанта на Арчи, само на метър от гранатата, преди Бровак да я изхвърли през прозореца.

— О, небеса! — Тя го изглежда особено. — Четох за това... Тези неща ме плашат. Кармата ти те е спасила.

А къщата, към която бяха тръгнали, принадлежеше на Брайън Померой, победителят от делото срещу индианците.

— От племето китсук?

— За взривения язовир. Има го в албума ти. След делото стреляха по него... Следиш ли събитията около Екзекутора?

— Да, но не ми се говори за това. Настръхвам. Добър адвокат ли е?

— Кой?

— Брайън Померой.

— Най-добрият.

Бухалите чакаха на своята круша — единият в красивата къщичка за птици, където мътеше, а другият — на клона отгоре. Гледаше ги мрачно. Изведнъж той се спусна надолу, прелетя над главата на Ваджита и я накара да се наведе.

— Не ме хареса — отбеляза тя и бързо влезе в къщата. Хауланд се върна на клона си.

Уентуърт взе ключа, който беше под изтривалката на задната врата и въведе Ваджита в кухнята. Извади от хладилника парченца от пиле.

— Уа! — възкликна Ваджита с погнуса.

— Е, те не са вегетарианци.

— Не ги харесвам. Не харесвам нещата, които ловуват и убиват.

Излезе навън и даде храната на птиците. Внимаваше, но изглежда те нямаха нищо против него, за разлика от Ваджита. Може би бухалите просто не харесват някои хора.

Тя остана в къщата. Когато Уентуърт влезе отново, не я завари в кухнята. Беше тръгнала из тъмнината.

Не я намери и във всекидневната. Качи се горе и надникна в осветената спалня.

Ваджита се бе изтегнала на леглото и четеше някакво писмо. Край нея се търкаляше плик за въздушна поща. Уентуърт видя, че марките са от Коста Рика. Понечи да я упрекне, но в объркването си видя, че тя плаче.

Остави писмото и започна да се съблича.

— Искам да го направим тук.

7 април

Скъпи Макс,

Това е в допълнение към телефонния ни разговор от миналата седмица. Наложих се да дойда чак до Голфито, за да го изпратя, но се радвам, че стана така, защото го използвах за претекст да кача Абигейл на самолета. Трябваше да чакам два часа, до следващата лодка за Пуерто Просперо, а бележките, които пиша сега на чаша кафе в един бар край пристанището, ще полетят на север със следващия самолет.

Пиша ги, защото се страхувах да ти кажа по телефона да задържиш, конфискуваш, да арестуваш всяко писмо или пратка, адресирана до кантората, която има марки от Коста Рика и е достатъчно голяма, за да може да побере аудиокасата.

Макс, ти си човекът, на когото имам най-голямо доверие в целия свят, в тленността или безсмъртието, ако

се окаже, че атеистите ни лъжат. Ти, Макс Макартър, гореописаният свръхдоверен приятел и човек, трябва да унищожиш веществените доказателства.

Сам бих свършил това, но се натъкнах на проблем, който ще ми попречи да се върна веднага. При обиска на къщата хората от ОИ са взели паспорта ми и сега той се намира някъде из кабинетите им в Сан Хосе. Въпреки че Франциско Сиера обеща да помогне да си го получа обратно, местната администрация работи бавно и може да мине цяла седмица, преди това да стане. После ще трябва да се потя пред имиграционните служби, защото визата ми е изтекла.

Така че всичко е в твои ръце. Задачата ти е да прибереш касетата незабавно. Не позволявай на никой да я чуе, дори и на жена си. Не ти обясних колко лошо ще стане, ако попадне в неподходящи ръце. В общи линии, става дума за една изповед пред Карълайн за всички мои минали грехове, включително и за една грозна поредица плътски съприкосновения, обстоятелствата около които навремето споделих с теб.

Ти си Пазачът на моите тайни, Макс, моят гуру и закрилник. Доколкото един здравословно хетеросексуален човек може да обича друг от същия пол, аз наистина те обичам, Макс. Ще поема всичките ти дребни и досадни дела за година напред. Повече никога няма да се оплаквам, че оставяш мокри пешкири в стаята за почивка. Няма да си правя шеги с теб.

Изгори касетата. Тя не бива да бъде небрежно изхвърлена в боклука, откъдето могат да я извадят нечий любопитни пръсти. Колкото и неприятна да ми е мисълта за отровните пластмасови пушеци, които ще излетят в атмосферата, касетата трябва да заприлича на бекон, печен пет часа на силен огън.

Обектът на тази налудничав изповед, Абигейл Хичинс, сега вече е на самолета, след седмица слънчеви бани и къпане в морето. По едно време се притесних, че е решила да остане за вечни времена, лепната за мен като с

някакво вълшебно лепило, като някакъв сиамски израстък на гърба ми.

Ще бъда откровен с теб, Макс, за да разбереш колко важно е да направиш това, което искам. Абигейл ме нападна, когато бях слаб. Връхлетя върху мен като товарен влак.

Опита се да ме изнасили.

Мъжествено, наистина, успях да я отблъсна и се страхувам, че я оставих да се носи като лист на вятъра. Сега е изпълнена със зловна враждебност срещу особата ми. Страхувам се да помисля, какво би могла да направи, за да си отмъсти.

Трябваше да я оставя да гние в килията. Само ако знаех... Ще се опитам да се върна, преди да е сътворила още злини.

По другите, не толкова важни въпроси:

Благодаря ти за подробния доклад относно вкусната каша, която се е забъркала там, при вас. Трябваше да знам, щях да се удавя във въпроси.

Сега се давя в океан от предположения.

Търнбул. Дали зад благоприличната фасада не се крие студенокръвен психопат? Онзи, за когото са питали хората от ФБР — рамбоидната бивша зелена барета с променена физиономия — него също не бих изключил. Може да е сменил зелената барета с бяла — някой помислил ли е за това? Историята, че Къдлип се е сдушил с Тони д'Англио и че Артър Бестърман е разбрал, също налива масло в огъня на подозренията. Къди се завърна във Ванкувър със своята кукличка, между другото.

Как животът имитира изкуството! Трябва да ти кажа, че събитията във Ванкувър често приличат на ехо от тези, които съм измислил и описал в прозата си. Аз имам Бестърман, както знаеш, освен това и Люки, и, разбира се, Бровак, и Макартър, и Сейдж, дори и Померой — да. Имената се променени, естествено. Ти, Макс, си Брус МакДжиликъди IV — на пръв поглед богат нехранимайко, забъркал се в правото по една случайност, но при

внимателен прочит — човек с принципи, упорито лоялен на своя неразбран приятел Ланс Валънтайн, еко-адвокат, любител на птиците.

Бровак е Карл Хлинка, „Животното“. Има и ученолюбив стажант, Маркус Стрейндж. Огъстина е Хилъри Куин. Намек за Елъри Куин, разбира се.

Честно казано, много се тревожа, че е приела да защитава онези крадци на бебета. Освен това ѝ кажи да внимава с Куентин Ръсел. Той е човек на място, но тя има навика да скача през борда и не бих искал като се върна да присъствам на някоя сълзлива сцена, в която тя заплашва да скочи от моста Бърард.

Някак си оставам с впечатлението, че събитията там при вас и тук при мен са свързани. Ченгето, което застреля Уотсън. Наркотиците. Абигейл? Има някаква тайна връзка.

Нямам никаква представа кой може да е този Екзекутор, както нямам представа и кой е убиецът от нерешената загадка в собствената ми книга. Все пак мога да кажа кой не е. Има някои типове заподозрени, на които ме учат да не обръщам внимание — прислужническата класа. Както казва Уиджън, не бива да го прави икономът. Да посочиш като виновник прислужника, градинаря или готвачката, се смята за евтин трик.

Също така покой не ми дава и самоличността на главния герой. Бих искал да е Ланс Валънтайн, но се боя, че той може да не се окаже където трябва когато трябва. Хилъри Куин също заслужава честта, както и Брус МакДжиликъди IV, този благороден човек.

Кой ще открие престъпника? Къде е моят Еркюл Поаро? Продължаваме да търсим. Продължаваме да разследваме. Къде е моят фило Ванс с монокъла, къде е малко книжния Питър Уимси?

Сега трябва да взема нова жертва. Алексис Хигинс беше дребна риба. Залогът трябва да се увеличи. Новата жертва трябва да е човек, когото познавам и когото обичам. Трябва да умре от подобаващо ужасна смърт.

Шокирайте читателя, съветва Уиджън. Приласкайте го и го потопете в гняв, накарайте го да копнее за отмъщение.

Убий този, когото обичаш.

Как? Бейзболна бухалка, въже, карабина, бомба... коя жестокост не съм извършил още? Вчера опитах с отрова. Много нежен начин да отидеш в дългата нощ.

Вместо това взех нож. Въоръжен по този начин, започнах да композирам сцена на ужас и тя се оказа толкова отвратителна, че се наложи да легна, за да успокоя разбунтувалия се стомах. Това ще е най-трудната глава.

Писмото ми отразява собственото ми объркване в момента.

Унищожи касетата. Унищожи това писмо.

Твой приятел Ланс Валънтайн

ПРИЗРАКЪТ НА СЪДИЛИЩАТА

Когато агентите на ФБР нахлуха в домовете на четирите семейства от Калифорния, откриха всички откраднати деца — твърде малки, за да разберат какво става около тях — в цветущо здраве.

Главният прокурор на Британска Колумбия получи похвали за личните си заслуги за провеждането на операцията и обяви, че ще придружи обезумелите от щастие родители до децата им. Планираше се при завръщането им да се организира галавечеря, в която щеше да вземе участие и министър-председателят.

Огъстина Сейдж бе доволна, че властите обираха лаврите. Нека. Екзекутора не биваше да остава с лошо впечатление.

В четвъртък съдия Енбър щеше да осъди клиентите ѝ на смешните три години затвор и въпреки че всички се бяха заклели да не разгласяват какво точно се е случило, тя разказа на Ръсел.

През седмицата не бе успяла да го види — беше заминал за Отава, за да даде консултации — както ѝ обясни по телефона — на някои големи клечки в министерството на правосъдието, начело със стария му приятел, министъра. Затъване в политическите дълбини.

Следващата неделя беше Рождество. Огъстина се радваше, че делото „Джагър“ ще е приключило и ще може да прекара празниците в успокояващите ръце на любовника си. Преди четири дни той бе повдигнал въпроса; тя щеше да изстреля отговора си в неделя.

Джеймс Гудуинкъл — икономът шофьор на Ръсел — я взе в сряда. С него беше Лусиъс Понсънби, шефът на охранителната фирма, заедно с трима от хората си.

— Ще се грижим за вас — обясни той.

— Честно казано, предпочитам да съм сама — отвърна Огъстина.

— Така иска съдия Ръсел.

Той кършеше ръце. Всячески се стремеше да угоди. Тя се качи на задната седалка на лимузината, махна с ръка и затръшна вратата пред

носа на Понсънби. Той се качи при хората си в друга кола и ги последва до пристанището за фериботи.

Гудуинкъл дръпна стъклената преграда между седалките с ръка и я изненада с *истинска* усмивка. Хубави равни зъби, но приличаха на протези.

— Понсънби е голям нервак — обясни той. — Аз съм на вашите услуги, докато решите да вземете ферибота и да се върнете тук. Няма да позволя на никой да ви безпокои.

Сякаш бе прочел мислите ѝ. Прекалено много хора я охраняваха — като в роман на Оруел.

Джеймс Гудуинкъл очевидно се бе примирил с връзката ѝ с неговия шеф. Не беше чак толкова лош в края на краищата. Донякъде задръстен, все пак, което ѝ се струваше странно в тази освободена ера. Софи Маркс, нейната менторка и най-добра приятелка, бе горда и шумно декларирана лесбийка. Както и да е, да си официална партньорка в живота на Куентин Ръсел и да пътуваш в лимузина, не беше никак лошо. Все пак не биваше да допуска да се главозамайва. Трябваше да проведе някои деликатни разговори. Смяташе да запази името си, да не губи своята идентичност. Възможното му назначение в Отава също щеше да бъде обект на обсъждане.

Олив го бе нарекла рецидивист Дон Жуан. Е, Огъстина беше достатъчно уверена в себе си, за да не се безпокои за това. Но утре вече щеше да поговори с Олив.

На сутринта, докато миеше зъбите си, забеляза през прозорчето на банята на апартамента „Кралица Виктория“, че е прекрасен, топъл пролетен ден. Пъпките и листенцата вече показваха носовете си от клоните. Отвори прозореца и пое въздух — елексирът на пролетта, на любовта.

Кроасаните, кафето и сутрешните вестници пристигнаха с още един огромен букет — нарциси. Пиколото на хотела — неин личен прислужник — се измъкна заднишком с поклони. Телефонът звънеше.

Беше Ръсел — обаждаше се от Ванкувър и ѝ се стори разтревожен.

— Струва ми се, че... че екскрементите попаднаха във вентилатора.

— Какво искаш да кажеш?

— Не си ли видяла вестника?

Тя погледна първата страница на вестника пред себе си.

Крадците на бебета ще бъдат свободни след една година?

— О, Боже!

— Представят нещата като сериозна победа за защитата. Някой хитър журналист се е докопал до протокола от разговора, който сте водили със съдията във вторник.

Разбира се — съдия Енбър бе настоял всичко да се протоколира най-официално. Пресата просто бе платила таксата и бе купила протокола. Всичко беше там, черно на бяло — адвокатите на защитата увещават съдията да присъди три години. И във вестника всичко това изглеждаше много лошо.

— Пише, че предложението е на клиентите ни и ние само сме го предали на съдията.

— Мисля, че довечера трябва да останеш в хотела — каза Ръсел.
— Аз ще дойда утре.

Огъстина продължи да чете с помръкнало сърце.

— Боже мой, това писание ме изкарва чиста шарлатанка. Значи ли това, че ще престанеш да ме обичаш?

— Боя се, че да.

— Знаех си, че си повърхностен.

След няколко минути телефонът иззвъня отново.

— Обажда се Екзекутора. Може ли да си уговорим среща?

— Олив, къде си?

— Във фойето. Хайде да свършваме с това. Отвън има журналисти, навсякъде гъмжи от ченгета и ми се струва, че искат да ни закарат до съда в бронирана кола.

Вместо това се качиха на лимузината и накараха Гудуинкъл да ги остави пред страничния вход. Съдебните пристави трябваше да им отворят път през тълпата журналисти пред съдебната зала.

— Мис Сейдж, мис Климчук... много хора са на мнение, че три години са твърде малко за... мис Сейдж...

Успяха да се спасят в съдебната зала. Вътре завариха мрачния Бъди Свабо, понижен в ранг — до него на масата седеше заместник главният прокурор.

— А, да — отбеляза Олив. — Довели са бавачката.

— Е, уважаеми дами — заговори заместникът, — изглежда вие обрахте лаврите. Министърът никак не е очарован от статията във вестника. Снощи тъкмо даваше интервю за радиото и обясняваше как лично е преговарял за връщането на децата, когато някой тикна в ръцете му макета на първа страница. Някои хора заприличаха на глупаци, но това не сте вие двете. Направихте го страхотно.

Един от тези, които приличаха на глупаци, беше съдия Енбър. Колко гордо бе заявил, че се гордее с независимостта на съда, преди да му наредят как да постъпи. Когато влезе в съдебната зала, съдията отиде бързо до мястото си и изгледа тримата подсъдими толкова отровно, че на Огъстина за миг ѝ се стори, че ще се нахвърли върху тях с юмруци.

— Вие, трите чудовища — заскрибуца той, — сте извършили по най-жесток начин едно от най-мръсните престъпления, заклеямени от нашите закони. Ако беше във властта ми... Няма значение. Осъждам ви по на три години затвор.

Тишина. След това някой в залата издюдюка. Друг изсъска.

Съдия Енбър, побеснял от яд, се обърна към Огъстина и Олив. След това рязко се изправи, обърна се и излезе.

Докато Огъстина събираше нещата си, за да си тръгва, чу в залата тихи, гневни разговори — реакцията на възмутеното гражданство. Преди да успее да излезе, към нея с бодра крачка се приближи Джо Раф. Протегна ѝ ръка, усмихнат.

— Този път наистина им преряза гърлата.

Тя стисна ръката му — влажна, мека.

— Благодаря ти, Джо.

Преряза гърлата — какъв ужасен израз, помисли си тя. Преди ден-два този човек беше в кантората им. Клиент, пробутан на Уентуърт Чанс. Какво правеше тук, във Виктория?

Сякаш прочел мислите ѝ, Джо Раф обясни:

— Дойдох да представя някои документи. Реших да се отбия, за да те видя на бойното поле.

— Нямаше кой знае какво за гледане.

— Не можеш да заблудиш човек с опит като мен. Всичко е било свършено зад кулисите. Съдружниците ти ще се гордеят с теб. — Той се поклони леко и излезе.

— Кой беше пък този? — попита Олив, когато тръгнаха към коридора.

— Призракът на съдилищата.

Пред вратата нямаше как да се измъкнат от журналистите, които ги заобиколиха с кордон от бележници.

— Мис Сейдж, мис Климчук, как се чувствате след всичко това?

— Справедливостта възтържествува.

— Освобождаване след година. Смятате ли това за голяма победа?

— Голямата победа е за родителите — обади се Олив.

— Какво ще кажете срещу обвинението, че сте шантажирали съдията?

— Тази дума не е подходяща за случая.

— Как се чувствате след такава сделка? Помилване срещу бебета?

Олив се ядоса.

— Но ние помогнахме на тези семейства да намерят децата си!

— След като са вземали по седемдесет и пет хиляди на бебе, каква част от тези пари са ви платени като хонорар? — Вече приличаха на шайка, на глутница вълци.

— Никакви коментари повече — отсече Олив и двете започнаха да си пробиват път през неприязнената тълпа към края на коридора, където ги очакваха придружителите им.

— Майната им — каза Олив. — Спечелихме делото на века.

Понсънби и двама от хората му се настаниха в лимузината до тях, а Олив отвори преградата към Гудуинкъл и каза:

— Към „Топаз“, добри човече. — Тя подаде телефона на Понсънби и добави: — Обади се да поръчаш маса за двама и шампанско.

— Аз бих им дал доживотна присъда — обади се един от телохранителите.

В ресторанта Олив и Огъстина се държаха демонстративно весело. Поръчваха си бутилка след бутилка Дом Периньон от осемдесет долара — най-доброто, както отбеляза Олив, защото добрият стар Ръсел искал да пият само най-доброто.

Веселието им ставаше още по-буйно, защото непрекъснато призоваваха призрака на Екзекутора. Би ли се опитал да дойде през нощта, докато спят? Дали би стрелял, или би хвърлил бомба? А може би щеше да употреби някое по-нетрадиционно средство, например пирани във ваната или беладона в супата? Понсънби е Екзекутора, не, по-скоро Гудуинкъл, или шефът на хотела или някой от онези японски бизнесмени.

— Джо Раф — каза Огъстина.

Олив вдигна поглед над менюто и видя как Джо Раф се отпуска с доволно грухтене на една далечна маса и мушка салфетка в панталона си. Джо Раф, човекът, който си играеше на адвокат.

— Това ли е името му? — попита Олив. — Твоят призрак на съдилищата?

— Сигурно е отседнал тук. Е, той със сигурност не е Екзекутора. Обича адвокатите. — Но се замисли за трудно определяемата граница между обич и омраза.

— Винаги е този, който най-малко подозираш — усмихна се Олив. — Какво ще кажеш за този, който ще охранява етажа ти тази вечер?

— Не, сетих се. Пиколото. Ще внесе пистолета, скрит в следващия букет. Този път ще са лилии, предполагам. Той има ключ.

Докато си приказваха така, успяха да уплашат сами себе си и Огъстина накара Олив да обещае, че ще прекара нощта при нея в хотела.

— Великолепно — възкликна Огъстина. — Имам малко трева. Ще се омагьосаме и окончателно ще полудеем.

Отново избухнаха в смях, а Джо Раф им се усмихна и направи с пръсти знака на победата.

В стаята на Огъстина двете седнаха на голямото легло, пиха още шампанско и пушиха хашиш — „Джон Плеър спешъл“ и стърготини от един блок с цвят на шоколад, който според Олив бе пристигнал от Амстердам в куфара на неин клиент. Беше силен и димът миришеше толкова лютиво, че се наложи Огъстина да отвори вратата на балкона. Надяваше се онзи от коридора да няма толкова остро обоняние.

Кикотенето им след малко стихна и се превърна в мълчание, което смущаваше Огъстина. Нещо се бе изпречило. Нещо, с което трябваше да се справят.

— Добре — каза тя, — кажи ми честно, какво не му е наред?

Олив въздъхна, изтегна се по гръб и се вторачи мълчаливо в тавана.

— Не е вдъхващ ужас мъжки шовинист — продължи Огъстина. — И не е неприятна гледка сутрин, над първата чашка кафе. Е, да, няма да можем да имаме деца.

— Защо?

— Оперирал се е.

— Това е нещо ново. Предполагам, че е престанал да играе руска рулетка. Стреляй само с халосни патрони и няма да те съдят за издръжка на деца. — След кратка, задушаваша пауза, Олив добави: — Щом искаш да знаеш, все още е луд по жена си.

— Глупости.

— Истинска Беатриче. Била е богата. Дърводобив и пулп. Потомка на могъщо семейство.

— Умряла е преди *петнайсет* години.

— Той все още сънува кошмари.

— Не мога да го обвиня. Било е ужасно.

— Смята, че е отговорен за случилото се.

— Скарали са се. Тя си е тръгнала, побесняла от гняв и полетяла с колата от някаква скала. Естествено, че ще се смята за отговорен.

— „Аз я убих“ — това говореше насън. Тогава го будех.

— Глупости, Олив. Този човек просто има дълбоки чувства. Обичал я е. Била е невероятно привлекателна.

— Тя е на пътя ти. Той не вижда нищо друго.

— Ще се справя с това. — Огъстина стана замислена. — Олив, мислиш ли, че е било самоубийство?

— Или самоубийство, или гняв. А може би и двете. Той не иска да говори за това, нали?

Огъстина не отговори. Но това беше истина. Жена му беше свещена територия и Ръсел не допускаше там никой.

— Има още, Оги... Не знам, но долавям нещо непочтено. Може би заради връзките му с Тони д'Англио и гангстерите. Струва ми се, че има нещо...

— За Бога, Олив, мислиш ли, че не са проверили както трябва един кандидат за Върховния съд на Канада? Освен това, годежът няма да намали шансовете му.

— О, да. Затова ти е предложил да се омъжиш за него. Разбира се. Искат ги да са обвързани с дом и семейство, да не са изложени на изкушения. Освен това и в езиково отношение е по-подходящ, защото Макс Мак Втори не говори френски.

— Олив, не беше много убедителна. Има ли още нещо?

Олив въздъхна. Огъстина се протегна през нея и взе телефона.

Чу гласът на Ръсел и лицето ѝ просветна.

— Скъпа, приближава полунощ — каза уморено той.

— Знам. Спиш ли?

— Подозирам, че не.

Тя се изкиска.

— Струваш ми се развеселена.

— Развеселена... аз. Чувствам се великолепно. Олив остана да спи при мен.

— Не в същото легло.

— В същото, ако не възразяваш. Малко е страшно.

— Но ти принадлежиш на друг.

— Тя се мъчи да те очерни.

Последва пауза.

— Дай да поговоря с нея.

Олив сякаш се стресна, когато ѝ подаде слушалката.

— Здравсти, Куентин — поздравя те. — Липсвам ли ти? — Засмя се на нещо, което каза той. — Да, разбира се, че бих искала да си сменим местата. Ти ще спиш с Огъстина, а аз ще съм богат съдия.

След това Олив заслуша мълчаливо, а Огъстина видя как лицето ѝ стана сериозно, сякаш чуваше нещо, което не ѝ харесваше. След това каза:

— Аз и Оги нямаме тайни помежду си.

Гласът ѝ определено беше леден. Огъстина се почувства неловко.

След още една пауза, Олив отсече:

— Слушай, Куентин, няма нищо лично, но не бих искала Огъстина да пострада заради теб. Правиш го единствено заради кариерата си...

— Кучка такава! — Огъстина грабна бързо слушалката от ръцете ѝ. — Куентин, тя не искаше да каже това, беше ужасно... Иде ми да потъна в земята и съм невероятно ядосана...

Той я прекъсна със спокоен тон:

— Няма нищо. Ще дойда утре.

Тя също го прекъсна:

— Не, има нещо. Вече не съм весела и... по дяволите, да. Да, ще се омъжа за теб. Лека нощ. Обичам те.

Затвори и изгледа Олив злобно.

След това мълчаха дълго. Докато Олив беше в банята, Огъстина, заредена с шампанско, хашиш и гняв, провери дали са затворени всички врати и прозорци, увери се, че резето е пуснато и се мушна в леглото с балдахин. Сега съжаляваше, че Олив е при нея.

Куентин ѝ бе казал, че приятелката ѝ почти го е докарала до лудост — сега разбираше защо. Какво безочие от нейна страна, да му наговори това! У Олив имаше нещо злобно — ревнуваше. Искаше го заради парите му, продажната кокошка.

Но може би трябваше да изчака по-трезв момент, за да му даде отговор. Дрогирана и ядосана — не беше планирала да стане така.

Олив легна до нея и угасиха лампите. Легнаха с гръб една към друга, мълчаливи, колкото се може по-далеч. В главата на Огъстина вилнееше вихрушка.

— Огъстина, има и още нещо. — Гласът на Олив прозвуча далечен, тих.

— Моля те. Не искам да слушам.

— Той наистина се бе забъркал в нещо гнило.

Огъстина се обърна и се изправи на лакът. Вгледа се в Олив и видя бялото на очите ѝ да блести в мрака.

— Чакам — каза Огъстина троснато.

— Любопитствах. Прекарвах доста време в къщата му. Намерих някои анулирани чекове. Плащания на някаква кодирана банкова сметка на Бахамските острови. Петдесет-шейсет хиляди долара.

— Инвеститорите често прехвърлят парите си.

— Мисля, че го шантажират или нещо подобно. Попитах го, но той не каза нищо, разбира се.

— Не е било твоя работа.

— Така смяташе и той. Получих букета с рози следващата неделя.

— Не мисля, че ще ти простя за тази вечер.

— Има нещо в миналото му, Оги. Нещо тъмно.

— Доказателства.

Какво, по дяволите, я беше прихванало? Огъстина се замисли. Тайнствени кодирани сметки, шантаж. Нелепица.

Олив изпъшка и се отпусна на възглавницата си. Мина доста време, докато пропаднаха в бездната на съня.

Огъстина се събуди от дразнещото желание да отиде до тоалетната. Беше жадна, гърлото ѝ беше пресъхнало.

За миг не успя да осъзнае къде е. Непозната стая, непознато легло, в което имаше друг човек — похъркващ.

Ние сме в апартамент „Кралица Виктория“ в хотел „Топаз“. Празнувахме. Сега ще имам махмурлук. Трябва да отида до тоалетната.

Небето навън все още бе черно като катран. През пролуката между завесите се процеждаше бледа ивица светлина от уличните лампи. Беше достатъчна, за да не пали нощната лампа. Измъкна се от леглото и се промъкна тихо до банята. Реши, че не би понесла яркото неоново осветление вътре и затова заопипва мраморния плот с френските сапуни и одеколони, докато намери чаша. Напълни я с вода и бавно я изпи.

След това свали панталоните на пижамата си и седна на тоалетната чиния. Почувства как напрежението изчезва, как излишната течност на машината изтича с голяма скорост, сякаш за първи път от много дни.

Вратата на банята беше открената и някъде отгатък долетя стържещ звук. Не беше Олив — Олив хъркаше.

Тихо металическо щракане. Май беше във всекидневната.

Друг, различен звук, може би стъпки?

Огъстина се бореше с истерията. Изглежда хашишът все още пулсираше в мозъка ѝ. Предизвикваше някакъв нелеп кошмар.

Облекчи се. Не пусна водата.

Стана, съсредоточи се и надникна през пролуката на вратата.

Мъж.

Мъж, приведен над леглото. Край спящата Олив. Вдигнал двете си ръце, стиснал нещо в едната. Метален отблясък.

Огъстина изпищя. Като обезумяла — необузданият глас на слепия ужас.

Той се обърна, стреснат — плоско, скрито с чорап лице, черно поло, черни ръкавици, нож.

Огъстина се олюля замаяна, мъчейки се да се овладее и направи крачка назад към банята. Панталоните на пижамата, все още развързани, се свлякоха до глезените и ѝ попречиха. Размаха отчаяно ръце, за да намери ключалката. Вече не можеше да различи собствените си писъци от тези на Олив, която бе успяла да стане. Мъжът остана за миг с вдигната ръка, обърнат към Огъстина, после се спусна след Олив, към изхода.

Огъстина остана в банята. Знаеше, че вратата се заключва, но вцепенените ѝ ръце не можеха да намерят ключалката. Най-накрая успя да се заключи и тогава чу поредица зловещи блъскания, боричкане.

После стъпки. Тя счупи прозореца на банята с една ваза и изпищя. Видя отново мъжа — беше на терасата. Той се улови за бръшляна и, преди да се спусне надолу, я погледна още веднъж — сплескано от чорапа лице, с мушнат в устата окървавен нож.

РАЗПЕТИ ПЕТЪК

Този Разпети петък Уентуърт Чанс спа непробудно, докато радиочасовника не го разтърси с някакъв хит от поредната класация. Той намали силата на звука, обърна се на другата страна и се зачуди дали не би могъл да открадне още един час. Беше изостанал с работата си и бе наваксал — пълни дванайсет часа. Сладката Ваджита бе отишла да „презареди“ съзнанието си — някакъв лагер на „Новата ера“ на остров Кортес — кундалинга практики за напреднали под ръководството на учителя Чо Чък Йо.

Уентуърт щеше да прекара по-голямата част от почивните дни в кантората, където щеше да затъва все по-дълбоко и по-дълбоко в блатото на непрочетените папки, ненаписаните писма и неконсултираните авторитети. Още от самото начало си даваше сметка, че разполага с ограничено време. Би могъл да прекарва свободните си мигове с Ваджита или с папките, но не и с двете.

Бе предпочел Ваджита. Тя се бе превърнала в почти еженощно събитие, ненаситно изсмукващо времето, вниманието и тялото му, без значение колко е часът.

Нямаше нищо против. Беше в състояние на... не, не беше съвсем влюбен, но нещо подобно. Нещо, свързано с факта, че е Телец и с нейния асцендент. Ваджита беше първата истински духовна личност, която срещаше — необузdana, гола, неограничена, необременена от фалшивите и консервативни рамки на обществото, философията ѝ изглеждаше сексуално освободена — меко казано. Според нея човек не биваше да отхвърля света — това би означавало да отхвърлиш физическото си тяло и неговите удоволствия. Хората постигаха духовността си чрез физическа любов, чрез холистично търсене на собствения център.

Освен това му говореше доста за паранормални явления. Рационалният му ум ги отхвърляше, но независимо, че запазваше мненията си за себе си, Ваджита твърдеше, че знае какво се върти в

главата му и че е твърде лошо, задето не може да мисли в повече от две измерения — толкова типично за адвокатите? А нима законите не са измислена от човека игра за ума?

Отвращаваше се от законите, както му се струваше, но в същото време се възхищаваше от хората, които работят с тях.

Докато лежеше и размишляваше за холистичното търсене на центъра на Ваджита и за това дали няма да е по-добре да отиде да търси просветление, вместо постоянно място в мъчилището на Померой и Макартър, бегло дочу по радиото новината за поредното зловещо убийство на адвокат по наказателни дела.

— Подробности — след малко.

Уентуърт усили радиото и зачака като вдървен, докато говорителят разказваше всичко за търговията с автомобили. След това чу какво е станало във Виктория.

Облече се замаян и се запрепъва надолу по стълбата, за да отиде до кухнята, защото знаеше, че има нужда от глътка кафе, освен това вестникът щеше да е там... но, не, едва ли се е появило във вестника толкова рано...

Замръзна. На канапето във всекидневната видя проснато човешко тяло.

Стреснат и ужасен, той изкрещя.

— Какво има, хлапе? — попита Бровак.

— Предполагам, че ще ти е трудно, но бих искал да възстановиш събитията. По-късно паметта ти няма да е толкова свежа. Сега има шанс да си припомниш подробности, които иначе ще загубим завинаги.

Огъстина все още не се бе отърсила от шока, имаше чувството, че се носи във въздуха.

— Да, да... ще опитам. — Думите избледнях, думите умряха.

Беше 10:15 сутринта. Намираха се в коридора на хотел „Топаз“, пред апартамента „Кралица Виктория“. Макс бе пристигнал току-що. Ръсел и Норкуист бяха долетели с чартърен самолет преди няколко часа. Съпругът на Олив Климчук, дерматологът, крачеше напред-назад с преbledняло лице, потресен. Лусиъс Понсънби, стоеше край асансьора и изглеждаше уплашен.

Криминалистите вече събираха нещата си от апартамента — фотоапарати, тампони, бензедрин, миниатюрни прахосмукачки. Работеха при почти пълна тишина. От апартамента сега не долитаха обичайните цинични забележки на мъжете и жените, свикнали да гледат резултатите от насилието. Убийството беше зловещо — ожесточена борба, три дълбоки и точни пробождания в сърцето.

Трупът на Олив Климчук отдавна бе пренесен в болницата за аутопсия, където екипът от патоанатоми щеше да го изследва, да вземе проби от тъканите и от веществото под ноктите. Там, според предварителния доклад, можело да се открие златна мина. Олив бе раздрала с ноктите си черното поло — имаше памучни власинки, кожа, косми, дори и следи от кръв, макар че едва ли щяха да стигнат, за да се направи анализ на ДНК.

Жената от охранителната фирма, която отговаряше за коридора пред апартамента, бе чула шум в 4 часа и седем минути сутринта. Смело, без да чака подкрепления, тя се промъкнала в стаята — трупът на Олив подпирал вратата отвътре, — но убиецът вече бил изчезнал. Преминал през терасата и се спуснал надолу по бръшляна.

Този път полицията разполагаше с очевиден — Огъстина, примряла от страх в банята. Наистина не беше от голяма полза, защото описанието ѝ беше неточно и непълно — нещо нормално при страха и тъмнината, да не говорим за чорапа върху лицето на нападателя. Около среден на ръст и някак си... силен.

— Добре — каза Норкуист. — Да започнем от вратата на банята. Гледаш към леглото.

Сега върху леглото нямаше нищо — завивките и чаршафите бяха отнесени в лабораторията за изследване. Тя си спомняше силуета на мъжа край леглото — тъмна снимка, която никога нямаше да си отиде, щеше да остане като татуирана в мозъка ѝ.

— Тя... лежеше по гръб и леко хъркаше... Аз изпищях и я събудих... О, Боже!

— Всичко е наред — опита се да я успокои Норкуист.

Огъстина се опря на рамката на вратата. Ръсел я улови за ръката, за да я подкрепи.

Беше се обадила най-напред на него. У дома му, с все още удебелен от съня глас, той първо се разсмя и чак след малко осъзна, че не става дума за някаква черна шега. Само два часа след това, призори,

в шест и половина, вече беше до нея. Тя бе облякла шлифера си направо върху пижамата, косата ѝ беше разрошена, гледаше с безумни очи. Хвърли се в прегръдките му и едва тогава се разплака за първи път.

Спокойно, каза си Огъстина сега. Бавно. Смело.

— Обърна се към мен с ножа в ръка и Олив се опита да избяга, а той... хукна след нея, защото тя щеше да излезе в коридора, предполагам. Тогава...

— Добре, опитай се да се успокоиш.

— Съжалявам, наистина се опитвам. Зная, че е важно.

— Донеси ѝ малко вода. — Ръсел изщрака с пръсти на Понсънби, който бързо отиде да намери чаша.

— Добре съм.

— Малко почивка — каза Ръсел и вдигна чашата до устните ѝ, като я подкрепяше за раменете.

— Искам да свършим с това и да си тръгвам — обади се Огъстина.

— Не видя ли как се нахвърля върху мисис Климчук? — попита Норкуист.

— Видях как се втурна. Това е всичко. Бях в банята и... После го видях през прозореца, когато се прехвърли по парапета и се спусна долу. Направи го като акробат.

— През цялото време не е проговорил, така ли?

— И да е казал нещо, не съм го чула. Чудя се как никой на етажа не се е събудил, като се разпищях.

— На етажа не е имало никой друг — обясни Норкуист.

— Това беше моя заповед — намеси се Понсънби. — На втория етаж не беше настанен никой.

Ръсел го изгледа и лицето на Понсънби доби сурово изражение, сякаш искаше да изрази ужаса от станалото.

— Как е влязъл, Кокал? — попита Макс.

— Глътка кафе няма да ми се отрази зле — каза Норкуист.

Влязоха в съседния апартамент, „Принцеса Елизабет“, където донесоха голяма кана кафе, чаши и чинийки. Седнаха около масата.

— Отначало мислехме, че се е промъкнал през някой от прозорците на партера — заговори Норкуист. — Но сградата отвън е била осветена от прожектори, а четирима души от охраната на Понсънби са я наблюдавали. Не са забелязали нищо нередно. Следователно убиецът е влязъл по друг начин.

— Как? — попита Макс.

— Може да е дошъл в хотела по-рано, дори да е наел стая. Проучваме всички гости — четирийсет и четирима регистрирани, плюс хората на Понсънби. Не е ясно дали е имало и други. За жалост, някои от гостите напуснаха, други продължават да си отиват. Особено елитната клиентела — съдии, адвокати, най-различни други. Долу на рецепцията предупреждаваме всекиго, че може да очаква да го посетим. Възможно е нашият човек да е бил в ресторанта. Снощи в един от салоните е имало сбирка на клуба на майсторите на наздравицата... Може да се е скрил някъде и да е изчакал до сутринта. Асансьорите и стълбището също са били под наблюдение. Жената, отговаряща за втория етаж, е виждала еднакво добре както противопожарния изход, който е бил заключен отвътре, така и асансьора и вратата на апартамента. Остава възможността да се е качил на третия етаж с асансьора... или да е бил там през цялото време. В коридора горе намерихме отворен прозорец, непосредствено над апартамента. Вероятно се е спуснал по бръшляна.

— Чудя се как е възможно да не са го видели — обади се Понсънби.

— Външните прожектори са насочени твърде ниско — обясни Норкуист и се обърна към Огъстина. — Една от вратите към терасата намерихме отворена... без следи от разбиване.

— Аз... бях сигурна, че я затворих. — Дали? Онази, която отвори, за да се проветри?

— В чантата на мисис Климчук намерихме известно количество хашиш. Не е задължително да го споменаваме в докладите, но...

— Няма нищо, Кокал. Изпушихме малко.

— Разбирам. Както и да е. Излязъл е през терасата, спуснал се е по бръшляна и е скочил — буквално — в лалетата. Почвата е мека. Но е изорал наоколо така, че не е останал нито един отпечатък от обувка. После хората от охраната са го видели да тича към улицата.

Прехвърлил се е през оградата, а тя никак не е ниска. После се е чул двигател на кола, свирене на гуми. Станало е много бързо.

— Батман психопат — отбеляза Макс.

Последва дълга пауза, нарушавана само от подрънкването на чашите.

— От колко време вашата фирма се грижи за сигурността в нашите хотели, Понсънби? — попита Ръсел.

— Единайсет години... Без нито едно сътресение.

— Наричаш това „сътресение“? — Гласът на Ръсел стана рязък. — Ще дам нареждане веднага. Приключвам с вас. — Започна застрашително да приближава към него. — Ще ви съдя, ще ви доведе до банкрут!

— Успокой се — обади се Норкуист и го задържа.

Огъстина изведнъж се втурна към банята и повърна.

Сякаш всичко се разпадаше. Мъжът на Олив издаваше някакви ужасни гърлени звуци.

— Какво мислиш, Кокал? — намеси се Макс. — Джак Калико? И, може би, Търнбул го е чакал отвън в колата.

— Възможно. Калико все още не се е появил. Изпратил съм хора да проверят какво е правил Търнбул напоследък.

— А Къдлип?

— Ами Къдлип? — попита Макс.

— Все още не се е обадил в службата. Знаем, че се е върнал от Коста Рика преди четири дни. Летели са с онази жена... мис Финч... с Континентъл Еървейз през Далас. Взел е колата си от паркинга на летището... Това е предположение. Миналата седмица беше там, сега я няма. Не се е прибирал у дома. Не виждам защо Къдлип... не съм в състояние да си представя мотив...

— Има и още една възможност, нали? — каза Макс. — Ако си имаме работа с някой Батман.

Норкуист кимна.

— Хюи Лупо. Бивш командос, наемен убиец. Търсят го от ФБР. Убил един техен агент като му прерязал гърлото... като на Еди Коен. Друг наръгал с нож, докато спял... като... почти като снощи.

— А какво ще търси този човек в Канада?

Норкуист сви рамене.

— Той е професионалист. Може би работи за някого тук. Ще се свържа с онези типове от ФБР.

Едва половин час по-късно Огъстина си спомни за Джо Раф. Лежеше на леглото в съседния на своя апартамент, с мокра кърпа на челото, и повтаряше, за кой ли път, събитията от предишния ден пред поредния следовател.

— По време на вечерята в ресторанта — попита я той, — видяхте ли някой, който ви се стори макар и малко подозрителен?

Спомни си — как се кикотеха глупашки с Олив и си представяха Екзекутора в различни костюми. Японския бизнесмен, управителя... Джо Раф. Който я бе поздравил в съда „*Този път наистина им преряза гърлата*“. Джо Раф, който с едната ръка се хранеше, а с другата им направи знака на победата.

— Призракът на съдилищата — каза тя.

Повикаха Норкуист.

— Защо Джо Раф?

— Не знам. Този човек ме плаши. — Разказа му за краткия разговор след заседанието. После се зачуди, дали теорията ѝ не е прекалено абсурдна. — Не, човекът беше колкото Раф на ръст, същото телосложение, но Раф не е атлетичен. Та той едва ходи. Като патка е.

Разбраха, че стаята на Раф е била на шестия етаж. Вътре нямаше никакви следи от обитателя ѝ, освен мокрите кърпи. По тях нямаше кръв, нямаше следи и във ваната. Никой не го бе видял да напуска, но пък и в ранните часове объркването беше голямо — полицаи, журналисти, персонал, гости на хотела, зяпачи.

Провериха на рецепцията и разбраха, че Раф е оставил ключа си в плик и го е пуснал в специалния процеп. Не се знаеше точно кога е станало това. Служителят не мислеше, че има нещо нередно — мистър Раф бил чест посетител на хотела и имал открита сметка.

Норкуист уреди Макс, Огъстина и Ръсел да се приберат с полицейски хеликоптер, който кацна недалеч от кантората им в Гастаун. Малко преди да тръгнат, Макс получи съобщение да се обади по телефона.

— Честито Рождество.

— Джон! Кога се прибра?

— Късно снощи. Как е Оги?

— Зле.

— Не мога да повярвам...

— Никой не може.

— Имали някакво описание на идиота, който го е направил?

— Среден ръст, атлетичен. Може да е всеки.

— Включително и Евърит Къдлип — избухна Бровак. — Къде е той? Защо още никой не го е посочил с пръст? Ще се заема лично с разследването... Някой прикрива задника на това копеле.

— Изчезнал е. Върнал се е, после е изчезнал.

— Да. Отбил се е при Тони д'Англио да си вземе пачката, като пътъом е пречукал няколко души и сега ще се чупи в Бразилия. Върви го гони. Искал е да ликвидира Огъстина... Искан да види сметката на всички от фирмата... Защо никой не ми каза, че д'Англио се е опитвал да го подкупи? Както и да е. Дойде време да действаме заедно. Ще го пипнем. Няма да позволя да убива приятелите и колегите ми. Връщайте се веднага в кантората, започваме централизирано. Трябва да направим нещо, по дяволите. Кокала е прекалено бавен, прекалено методичен. Ще съставим своя собствена група за действие и да върви по дяволите цялата им шибана процедура. Ще пипнем тази свиня...

— Успокой се.

— Говоря сериозно.

БЕЗСМЪРТНА ПРОЗА

Скъпа кантора,

Ужасни безпокойства ме сподобиха, докато композирах последната си глава — сцена ала Норман Бейтс, смърт във ваната за масаж кинжал, кървави мехурчета, голото, разкъсано тяло на Хилъри Куин.

Но аз съм се привързал твърде много към моята чувствена, безразсъдна Хилъри.

Моментално заличих белезите ѝ, възвърнах живота в костите ѝ и наръгах с ножа друго жертвено агне — кльощавия очилат стажант Маркус Стрейндж. Само че ножът спря на десет сантиметра от сърцето му. Маркус не бе сторил зло никому.

Да, никак не е лесно да убиеш този, когото обичаш. Защо мога да пречукам само ненужните?

Сега се опитвам да организирам не книгата, а себе си. Имам нужда от малка пауза. Все още съм без паспорт, така че смятам да направя кратко пътешествие в джунглата. Досега не исках да признавам ред себе си колко тежко ми се отразиха събитията от миналата седмица — концентрацията ми бе силно нарушена от гневните изблици на Абигейл Хичинс, да не споменавам подрънкването на веригите на Уотсън Дванайсетте пръста.

Днес купих много евтино от някакъв нещастен турист една много добра палатка. Този, който ми я продаде, се връщаше от парка Корковадо с възпалени крака, изгорял до пурпурно и покрит с кърлежи — дотогава най-близкият му контакт с пустошта бил някакъв научно-популярен сериал по телевизията. Сега Ланс Валънтайн ще изпробва способността си да оцелява в Корковадо.

Франциско ме уверява, че ще си получа обратно паспорта, когато се върна. Веднага след това ще се кача на самолета за Канада, за да събере отломките на брака си.

Между другото, телефонната компания най-накрая излезе от състоянието на хибернация и поправи линиите до Пуерто Просперо. Когато се върна от Корковадо, ще ти се обадя — въпреки че от Ванкувър, както изглежда, получавам само лошо новини, а те се промъкват като коварни пиявици в моя сюжет. Все повече и повече моята книга започва да отразява истинските събития и все по-малко е плод на въображението ми.

Във всеки случай, дошло е време за размисъл. Уиджън говори за необходимостта да поспрем и направим равносметка, преди финалните, съдбовни моменти, когато маската на невинността пада от лицето на престъпника. Отстрани заподозрените един по един, претегли ги на везните, изследвай психиката им за недостатъци, систематизирай доказателствата, после им кажи да се обличат и че ще им се обадиш пак.

Кой ще е виновният? Кой ще си тръгне свободен? Кой ще капитулира пред словесния камшик на обвинителя? Кой ще се препъне от най-високата точка на разказа и, нервен и изпотен, ще се изтъркаля в заслона на развързката?

Освен това писателят трябва да си зададе въпроса: уликите на място ли са? Всички кьорфишеци ли са извадени? Дадена ли е на читателя възможността да сравни ума си с този на писателя, да се опита сам да разгадае тайната?

Престъплението, настоява Уиджън, трябва да бъде разкрито чрез естествени, дедуктивни средства. „Никакви мистични сеанси, никакви кристални сфери и така нататък не бива да попадат във финалните ви страници“.

В края на седмицата с Франциско наричай ме франк Сиера имахме дълъг разговор. Предъвквахме изкуството на финалните разкрития, франк прочете целия ръкопис и се безпокои, че може би посочвам прекалено очевиден някои

от моите престъпници. „Нали винаги е някой, когото не подозираш?“ — попита той. „Така е — съгласих се аз, — но след като читателят знае това, ще подозира някой, когото не подозира и ще бъде подмамен да не подозира някой, когото трябва да подозира.“

След като препрочетох горното, подозирам, че не е съвсем кристално ясно. За вас, нетворящи същества, ще е трудно да вникнете в лабиринтоподобните процеси в ума на един писател на криминални романи.

Никой не е извън подозрение. Това включва и мен, Ланс Валънтайн.

Франк проявява интерес към моя роман, но проявява почти същия интерес и към неговия първообраз във Ванкувър. Разказах му всички събития така, както ги научих от теб, Макс, и какъвто любител на криминалното четиво е, копнее за още. Снабди ме с още информация и може би аз и Франк ще успеем да разгадаем случая.

Някой успя ли да поговори с Карълайн? Приех за истина думите на лейди Макбет, че жена ми иска да се съберем отново. Ако Карълайн не е в града, потърсете я навсякъде — според Абигейл, тя ходела на остров Ванкувър, за да протестира срещу сеченето на дървета или нещо подобно.

И кой е Терънс?

Абигейл пусна малкото гърчещо се червейче на подозрението в ухото ми, преди да си тръгне и вече чувствам как прогизва проход към сърцето ми. Терънс. Някакъв екологически герой на Карълайн, към когото тя, както се твърди, проявява симпатии? „Това е всичко, което знам — отсече Абигейл. — Сигурна съм, че не е нещо, за което заслужава да тревожиш малкото си сърчице.“ Дали ме будалка? Дали Терънс не е плод на изкривения й ум?

Идеята, Карълайн да ми изневери, граничи с фарс. Отказвам да се превърна в жертва на подобна Абигейлщина.

Искам някой от вас да открие жена ми и да й каже, че идвам, за да падна в обятията й.

— Той иска да те види.

Карълайн поклати глава.

— Моят дълг е към тези дръвчета.

И тя извърна тъжно лице встрани, загледа се в безкрая на гората, от която се появи, с набъбнали мускули, Терънс...

Историята е друга, не е тази.

Може би ще е по-добре, ако дойде тук при мен — и ми донесе хубавия бинокъл. Медения месец на любителите на птици. Далеч от Терънс и Екзекутора.

Е, смятам да я изпреваря значително. Смятам да се въоръжа за около седмица в Корковадо — фотоапарат, филми, сушени банани и „Птиците на централна Америка“. Близо триста вида птици чуруликат и подхвърчат по тези места. Вече съм изпреварил Карълайн с близо двацет пункта. А времето да се отиде е преди да започнат дъждовете.

Останал на свещ, в нощта на джунглата, смятам да открия някакъв начин да сложа край на всичко. Не на себе си — на книгата.

Между другото, Макс, спомняш ли си онази дребна задача, която ти възложих? Смятам, че вече си я изпълнил. Унищожил.

Ваш Брайън П.

Когато Макс отиде в кантората на Разпети петък следобед, завари Джон Бровак в библиотеката, където Уентуърт Чанс му разказваше набързо за последните деяния на Екзекутора.

— Как е Огъстина и къде е тя? — попита Бровак.

— Тръгна с Куентин Ръсел и луксозната му таратайка. Следва ги полицейска кола, която ще се навърта около тях. Огъстина е силна, скоро ще се съвземе. Как изкара почивката?

— Великолепно. В страхотна форма съм. Нямам счупени кости, подобрих изпълнението си, избягах всякакъв незаконен сняг, използвах само евтиното H₂O. Когато снегът в Аспен започна да се топи, открих свежи запаси в шибаната Нова Зеландия. Изхарчих

двайсет хилядарки. На няколко пъти едва не се влюбих, но всички те не изглеждаха толкова добре на сутринта. До днес бях щастлив като птичка.

Разказах му подробно за убийството в хотел „Топаз“. Бровак се замисли, след това каза:

— Хлапето ми разказа за Къдлип. Тони д'Англио му е платил, за да накисне Уотсън и да го отърве от конкуренцията. Аз съм бил само второстепенна мишена за онази граната. Подозирам д'Англио, наред с приятелчето Къдлип, което му лиже задника. Добре, започвай да записваш, хлапе.

Той облиза една дебела пура „Гарсиа и Вега“ и я запали. Макс реши, че димът ѝ е също толкова противен, колкото енергията на Бровак, но беше уморен и не му се занимаваше.

— Добре, може би съм прекалено субективен. Да разширим фокуса. Съществува и възможност номер две — Роджър Търнбул и смахнатия Калико, изчезнал така мистериозно. Това ли са всички известни варианти, преди да навлезем в зоната на мрака?

— Добави и Джо Раф — обади се Макс.

— Раф? Шегуваш ли се?

Макс му разказа как Огъстина го бе срещнала във Виктория.

— Знаеш как непрекъснато разправя, че нашата кантора е върхът и колко ни обича — каза Макс. — Винаги съм смятал, че има нещо нездраво в тази любов.

— Той е душевноболен — обади се Уентуърт.

— Добре, хлапе — изправи се Бровак. — Поемаш Джо Раф. След три дни ще докладваш за успехите си.

— Кантората ще ми плати ли застраховката, ако умра?

— Още една възможност — прекъсна го Макс. — Двама американци бяха тук и питаха за наемен убиец на име Хюи Лупо. Пречукал е хора на ФБР. — Разказа му подробно.

— Тогава ще хвърлим този тип в казана при останалите и ще започнем да действаме — отсече Бровак.

През остатъка от следобед и вечерта стигнаха до заключението, че трябва да проверят следното — има ли между убитите и други свързващи фактори, освен, че са били адвокати? Може би общи клиенти или познати? Съществен ли е фактът, че трима от нападателите са от тяхната кантора? Съществували някакъв мотив, на който досега

не е обърнато внимание? Дали наистина не става дума за слабостта на Норкуист — психопата?

Някой спомена, че О. Д. Милсъм все още е на свобода. Възможно ли е да е той? Да е искал да пречука адвокатата си, задето го е спасил, когато той е копнеел да бъде осъден?

— Големи дивотии — отсече Бровак.

Ами, ако убиецът беше по-умен, отколкото си мислеха те?

В „Топаз“ може да е бил дегизиран. Когато е говорил с келнера в заведението на Арчи, очевидно е бил маскиран. Брада, мустаци, фалцет...

Може да е жена. Едра, силна жена. Безумие. Но ако зад всичко това се криеше брилянтен ум? Правописните грешки в писмата... „покривители на престъпността“, „пумия от каналите...“ умишлени ли бяха? Под „екзекутор“ разбираше палач, а не изпълнител на завещание.

След срещата, Уентуърт се замисли за дългия път през моста „Лайънс Гейт“ към северното крайбрежие. Уви, мерцедесът бе върнат на законния му собственик. Също така горещата вана и изгледа към Бърард. Бездомен, защото се бе отказал от стаичката си с обща баня в полза на двореца на Бровак, сега бе приел да пази къщата на Карълайн Померой, докато се прибереше от Нахъни Вели.

Възседна планинския си бегач с дваисет и една скорости и се отпрати да нахрани бухалите.

Дългата среща го бе изтощила — беше изпълнил трийсет страници с кривия си почерк. Смяташе, че може да излезе нещо от подреждането на всички имена, събития и версии. Нещо, на което не бяха обърнали достатъчно внимание, някаква пренебрегната нишка, която би могла да свърже в едно всички събития.

Последната смърт го бе потресла. Беше преглътнал, асимилирал, смлял бомбата, която едва не уби него. Това щеше да помни цял живот.

Сега шефовете му наредиха да се заеме с Джо Раф. Чувстваше, че искат твърде много от човек, на когото не са предложили да остане във фирмата им постоянно. Каква опасност го грозеше, ако се окажеше, че Раф наистина е демоничен убиец на енергични млади адвокати като него? Но мисълта, че такъв благовъзпитан любител на

правото би могъл да се нахвърли върху някого с нож, бомба или бейзболна бухалка, му се струваше абсурдна...

От друга страна... ами ако?

МЯУ И ТРЪПКО

През следващите два дни Уентуърт диктува бележките си на един касетофон и тъкмо се канеше да си тръгва късно в неделя, когато Ваджита му се обади в кантората.

— Как беше лагерът? — попита я той. — Тези... хм, кундалинга практики, с които се занимаваш?

— Страхотно беше. Тръгнах си по-рано. Научих някои методи за трансформация от учителя Йо.

Намекна, че би искала да ги изпробва на него.

Уентуърт подкара велосипеда към Китайския квартал, към паянтовата ѝ къща.

Ваджита му съобщи, че преживява момент на вдъхновение и го помоли да почака, докато премине.

Върна се зад бюрото си и продължи да дращи в бележника си. Уентуърт остана да се чувства неловко, изложен на мекия, разтапящ, всезнаещ поглед на Шри Йогананда, вперен в него от плаката на стената.

Откъсна очи и забеляза купчината вестници на бюрото ѝ. Заглавията им крещяха за убийството на Олив Климчук. Щеше ли да ги изреже, за да ги сложи в албума си? Струваше му се странно, че при слабостта ѝ към адвокатите, тя никога не бе говорила за вълната от убийства. Винаги ловко избягваше темата.

— Как се пише „съветник“? С „ъ“ ли?

— Трябва да ти купя речник. С „ъ“.

Ваджита затвори бележника си.

— Стигнала съм до епизода, когато духовете им се сливат. В едно. Във въртящата се бездна на Ерос. В края той ще се върне преобразен и ще разкъса маската от лицето си. Маска от закони, зад която се крие. Но ще бъде твърде късно. Защото ще си спомни, че я е убил.

— Кого?

— Жена си. Затова ще отиде в затвора, но ще остане вътрешно свободен завинаги.

Приблѝжи се към него с усмивка. Близна врата му и го ухапа.

— Вампир — каза Ваджита — се римува с погребален пир.

На сутринта, изтощен от посветената на кундалинга нощ, Уентуърт видя своя шанс да се заеме с изпълнението на поверената му задача, когато по телефона му се обади Джо Раф.

— Идваха у нас — съобщи му той.

— Кои?

— Властите, приятелю.

— Властите?

— Под предлог, че искат да научат нещо във връзка с онова ужасно убийство във Виктория, се мъчат да влязат в моята собственост. Аз се гордея с това, че съм добър гражданин и вече отговорих на всичките им въпроси по телефона. Сега стават... нахални, нали? Ще трябва да подам жалба.

— Мисля, че трябва да избягвате всякакви скандали — каза Уентуърт.

— Вече имах един. Затръшнах вратата пред носа на един от онези нагли чиновници и му казах да напусне имота ми.

— Защо? Какво се случи?

— Немислимият, гнусен намек и инсинуация беше, че знам повече за онова убийство, отколкото вече съм казал. Останах като гръмнат. След това се сетих — мъчат се да ме уплашат. Искат да ми запушат устата.

Във всеки случай, един полицаѝ заплашил, че днес следобед щѝл да наmine пак и Джо Раф искаше на срещата да присъства адвокат.

Уентуърт завъртя педалите към къщата на Джо в буржоазния Керисдейл.

Оказа се край една гъсто обрасла с дървета долчинка в район, твърде заможен дори и за Керисдейл — големи сгради, високи дървета, сред огромни дворове. Къщата на Джо Раф беше двуетажна, строена с много дърво, преди години, когато дървеният материал е бил евтин. Доста място за ерген, помисли си Уентуърт.

Видя любопитни съседи, които се правеха, че работят нещо в градините си. Край бордюра, недалеч от алеята към гаража на Раф, беше спряла полицейска кола. Един детектив бе спуснал крак навън през отворената врата и пушеше замислено.

Когато домакинът се появи на вратата, за да отвори, Уентуърт извика на полицаия:

— Слушайте, искам да стоите настрана от имота на мистър Раф. Нямайте заповед и поставяте един почтен гражданин в неудобно положение пред съседите му.

Полицаят го изгледа гневно и затвори вратата на колата си.

Влязоха вътре и Раф му стисна ръката енергично. През прозорчето видяха как полицейската кола потегля и се отдалечава.

— Само това е начинът да се справиш с тях — отбеляза Уентуърт.

Два дебели оранжеви котарака се приближиха и се отриха в краката му.

— Мяу и Тръпко — представи ги Раф. — Не ми трябва куче. В края на краищата, името ми е Раф. — Опитва се да изплаши котките, като се разлая: — Раф! Раф!

Този човек просто не може да е убиец, помисли си Уентуърт.

— Искаш ли малко чай?

Раф бързо го въведе в библиотеката, в която се влизаше направо от антрето. Лавиците бяха пълни с юридическа литература и всевъзможни наръчници — цялостна сбирка за истински практикуващ адвокат. Сигурно струваха цяло състояние, но пък и Раф изглежда можеше да си го позволи — живееше заможно, мебелите му бяха скъпи, имаше и антики.

Настани го да чака на едно удобно кресло и отиде да направи чай.

Уентуърт изчака да утихнат стъпките му и стана, за да разгледа отблизо масивното писалище в ъгъла. Котарациите го последваха. Отгоре имаше пишеща машина Ай Би Ем. Във валяка бяха мушнати два бели листа с индиго между тях. Спомни си, че в папките на Раф всичко бе грижливо написано на машина — всичките тези гневни писма до официалните институции, жалбите и възраженията му, изпъстрени с правописни грешки.

На бюрото имаше отворени книги — не юридически, а помагала за писане. Видях синонимен речник и разни други справочници, както и една книга, наречена „Най-известните неразкрити убийства“. Отгоре стояха изправени и други книги. Сред тях биеха на очи „Светата Библия“ и едно тънко томче, съдържащо пиеса на Шекспир — Хенри IV, част 2.

Уентуърт го взе и отвори на отбелязаната страница. Един ред бе подчертан с червен маркер: „Първото, което ще направим, убийте всички адвокати“. Премигна няколко пъти, после бързо остави книгата на мястото ѝ. Тръпко и Мяу мъркаха около глезените му. Все още не се чуваше закипял чайник.

Около пишещата машина нямаше следи от ума и мъдростта на този човек, така че Уентуърт опита в чекмеджетата. В едно от тях откри пачка бланки с името на Раф и други канцеларски принадлежности — химикалки, гуми, пощенски марки, перфоратор, лепило, малки ножички. Другите бяха заключени.

Наведе се към кошчето за боклук, което бе пълно, включително и с изхабено индиго. Той бързо грабна няколко листа и ги натъпка в джоба си.

— Черен или зелен чай? — попита Раф, след като влезе в библиотеката.

Уентуърт вае още беше наведен, но се направи, че иска да вдигне... кой беше това? Мяу или Тръпко?

— Обичам котките — отбеляза той и се обърна към домакина си. Раф го гледаше втренчено как гали котката.

— Черен или зелен чай, стари приятелю?

— Все едно, Джо.

Раф се мръщеше.

— Може би ще се чувстваме по-комфортно във всекидневната, какво ще кажеш?

Уентуърт остави котарака на пода и виновно последва домакина си през коридора, до една стая обзаведена с много плюш, с огромна камина. Раф се върна при чайника.

Убийте Всички адвокати. Червен маркер. Същия, какъвто бе използвал Екзекутора.

Раф прекъсна размишленията му, като добути количка, върху която бе сложил сервиза за чай, с курабийки и английски мармалад.

Беше настроен сантиментално:

— Смятам да уведомя работодателите ти, колко добре се справяш с работата. А, между другото, поканиха ли те вече да останеш при тях постоянно?

— Не, още не.

— Ще загубят, ако не те вземат. Виждам бъдеще в теб, Уентуърт, виждам бъдеще.

Вместо веднага да насочи разговора към жестокото убийство на Олив Климчук, Уентуърт Чанс започна да маже филията с обяснения, колко сериозно се е заел да проучва делото на прокуратурата срещу Джо Раф.

Това предразположи клиента му да разкаже надълго и нашироко какви права има като свободен гражданин и с какви лостове разполага срещу системата. Уентуърт имаше чувството, че никога няма да млъкне, но в края на краищата Раф заговори по същество. Попита дали според него е добра идея да се сдобие със съдебно решение срещу полицаите, нарушили така дръзко спокойствието му.

Уентуърт отговори, че трябва да знае всички факти.

Клиентът му се оживи — инсинуациите, че знаел нещо повече, го ужасявали.

Ходил във Виктория, за да връчи призовка за свидетел на шефа на пътната полиция спорът бил за валидността на квитанция за глоба за неправилно паркиране. Отбил се да погледа делото срещу крадците на бебета и разменил няколко любезни думи с мис Сейдж. Видял ги и на вечеря. Прибрал се в стаята си в десет вечерта и спал до седем. Сутринта на рецепцията било истинско стълпотворение, така че напуснал по бързата процедура, защото имал резервиран билет за самолет. Едва късно през деня научил, че Олив Климчук е била убита.

— Бях безкрайно разстроен. Нещастната млада жена! Виждал съм я по време на акция в съда само веднъж. Стори ми се заядлива, но иначе действаше ефективно. Нашата работа стана опасна, какво ще кажеш? Е, тази суматоха ми загуби доста време, а имам и друга работа. С удоволствие бих прекарал времето си с умен млад човек като теб, за да обсъждаме тънкостите на закона, но един от клиентите ми трябва да пристигне всеки момент.

Един от *клиентите* му? Уентуърт го последва до входната врата.

— Съдебно решение — каза Раф, — в строг тон. Това е начинът, нали? Ще съдим нахалниците. Ще се радвам да поработим заедно.

Когато Уентуърт си тръгна, „клиентът“ се изкачваше по каменните стъпала. Беше едроват младеж, с ръце като на горила и навъсени безизразни очи, които отказваха да срещнат неговите. Излъчваше някаква неловкост и неопределена злоба.

Уентуърт се метна на велосипеда си, излезе на уличното платно и провери джоба си. Смачканите индига бяха там и сигурно експертите щяха да успеят да прочетат нещо от тях. „Най-известните неразкрити убийства“. Ножичка. Лепило, химикалка, червен маркер — всичко беше там. Страховито.

На следващия ден Уентуърт даде индигото на Макс, който пък го занесе на Норкуист. Всеки от листата беше използван поне по десетина пъти. Специалистите казаха, че едва ли ще разчетат много и че ще са им необходими няколко дни.

— Какви шансове имам да получа заповед за обиск у Раф? — попита Норкуист.

— Слаби — отвърна Макс.

Инспекторът опита въпреки всичко, като подаде клетвена декларация, в която спомена за Библията, „Най-известните неразкрити убийства“, червения маркер, ножичката и лепилото, но не успя да защити искането си както трябва и мировият съдия го отпрати при по-висшата инстанция, а съдът направо му отказа.

Малко по-късно Норкуист и Макс се срещнаха с Хохмаер — агентът на ФБР, който бе пристигнал във връзка с убийството на Климчук.

— Значи няма отпечатъци — каза той.

— Въобще не е свалил ръкавиците си — отвърна Норкуист.

— Все пак... проверихте ли за всеки случай?

— Разбира се.

Този въпрос беше намек за небрежност и Макс долови, че Норкуист се чувства засегнат на професионална основа.

— Одрала го е доста зле през полото.

— Имате ли негова кръв. Достатъчно за ДНК анализ?

— Не. Опитавме. Установихме, че по ръцете ѝ има кръв от кръвна група „А“, но може да е и нейната собствена. Тя също е от „А“ група.

— Както Хюи Лупо.

— Както половината население на планетата.

— Имате ли нужда от някаква помощ около този случай?

Макс долови намека — на тези чуждестранни аматьори не може да се разчита да заловят най-търсения от ФБР човек.

— Благодаря — отвърна Норкуист. — Ако имаме нужда от нещо, ще ви уведомим.

— Ако е Лупо, ще ни го предадете ли?

— Ще го предадем в наш съд.

— Лошото е — поклати глава Хохмаер, — чу тук при вас няма смъртно наказание. — Тази забележка не предизвика отговор и той стана, за да си върви. — Хюи Лупо е умен. Учил е две години в колеж, преди да постъпи в специалните части. Там пък е станал професор по убиване. Не се спира пред нищо. Невероятен актьор. И много опасен.

Малко след като изпрати Хохмаер до вратата, му се обадиха веднага да отиде в пощата.

През празниците хора на Норкуист и пощенски служители бяха следили пратките във Ванкувър и Виктория, но не бяха получени никакви „писма до редактора“. Тази сутрин, един от сортировачите на писма бе попаднал на това, което търсеха — плик, надписан с химикалка, с печатни букви, адресиран до сутрешния таблоид „Провинс“. Без адрес на подателя.

Когато Макс пристигна в пощата, току-що бяха изследвали плика. Никакви отпечатыци.

— Изпратен е някъде от западната част на Пойнт Грей, преди единайсет и половина тази сутрин — обясни пощенският инспектор.

Специалистът по документи на Норкуист улови предпазливо плика за единия ъгъл, разреза го внимателно и извади отвътре сгънат лист.

Макс надникна над рамото му и видя залепените букви, червените кръстчета.

— Боже! — възкликна Норкуист и раменете му увиснаха.

Макс се наведе напред и прочете написаното. Два цитата от Библията: „Не мислете, че съм дошъл да погубя закона“ и „Законът е

добър, ако човекът го използва праведно“. След това: „Климчук ексекутирана“. Яркочервен „Х“. Имаше и още един „Х“ — „Уесъл ексекутиран, по заповед на Бога“.

Мартин Уесъл, Невестулката.

— Проверете кантората му — нареди Норкуист на един от хората си. — И у дома му.

Специалистът по документи се вгледа отблизо в писмото и докосна леко червените кръстчета. Помириса ги и отбеляза:

— Лак за нокти.

Намериха трупа на Уесъл късно следобед, вече започнал да се разлага. Беше на брега на морето, под скалите на Рек Бийч, недалеч от Университета на Британска Колумбия. Мястото бе посещавано от нудисти и един от тях бе намерил трупа, заклещен между някаква канара и дърво.

За последен път го бяха видели жив в 8:45 вечерта, в четвъртък — малко преди убийството на Олив Климчук, когато бе целунал приятелката си за лека нощ пред вратата на жилището ѝ в Уест Енд. Жената — същата, която Огъстина бе видяла с него в ресторанта онази вечер — каза, че един час преди това някой му се обадил по телефона, но не разбрала за какво. Само, че трябвало да се срещне с някого. Вечерта изпил три големи уискита. Вечеряли стек „Солсбъри“. Когато си тръгнали, ѝ се сторил в добро настроение, въпреки че преди това сумтял, колко опасно е да ходиш по улиците напоследък.

Трябвало да се срещнат на следващия ден — той споменал нещо за „празнуване“ същата вечер, — но понеже не дошъл, тя се ядосала и излязла сама — облечена като убиец, както се изрази, без да мисли. Уесъл не ѝ се обадил през почивните дни, но това не я изненадало, защото той бил такъв — понякога не се обаждал със седмици. Можело и да е заминал някъде. Пръскал пари щедро и полицаите решиха, че това е било основата на връзката им.

Секретарката му бе прекарала почивните дни и понеделника в Сиатъл. Върнала се на работа във вторник и открила, че шефът ѝ, който обикновено идвал рано, го нямало и че по всяка вероятност не се е появявал от четвъртъка. Когато не дошъл за срещата си с отец Дойл в единайсет, започнала да звъни по телефона — у тях, у приятелката му

и тъкмо се канела да вдигне тревога, когато полицаите пристигнали сами.

Уесъл нямаше много други приятели. Беше близък с покойния си съдружник Еди Коен. Нямаше семейство.

Изпратените на предполагаемото местопрестъпление специалисти обърнаха внимание на състоянието на дрехите на трупа и на охлузения склон отгоре. Стигнаха до заключението, че е паднал от трийсетметровия скалист скат. Горе намериха неговия сааб 9000, с ключове, пхнати в стартера.

В спортното му яке беше открит портфейл с неколкостотин долара. Сред боклуците в джоба му имаше малко листче карирана хартия, на което с молив беше написано „Полунощ“ и инициалът „Е“. Загадка. Среща в полунощ?

Тялото бе транспортирано с хеликоптер до градската морга, където не бяха установени никакви външни наранявания, освен получените при падането. Никакви следи от борба. Повечето признаци говореха, че смъртта е настъпила поне преди три дни. Това означаваше полунощ в четвъртък преди Разпети петък.

Тази версия се потвърждаваше и от съдържанието на стомаха му — състоеше се предимно от несмлян стек „Солсбъри“. Не бе ял нищо, след като се бе разделил с приятелката си.

Патоанатомите бяха заинтригувани от замръзналата ухилена гримаса на лицето му. Единият отбеляза, че долавя дъх на горчиви бадеми.

По-късно токсикологът каза на Норкуист, че Уесъл е погълнал количество стрихнин, което може да убие бик.

ДА СЕ ОМЪЖИШ ЗА МИСТЕРИЯ

През почивните дни Огъстина напусна къщата на Ръсел само веднъж, за да се срещне с бившата си съдружничка Софи Маркс. Щяха да хапнат заедно и да ѝ покаже новия си пръстен, с камък колкото лешник. Откара я Джеймс Гудуинкъл, на когото Ръсел бе наредил да носи пистолет. Беше го мушнал в кобур под мишницата и сега, несвикнал, непрекъснато го наместваше и опипваше.

Нямаше вид на човек, който би могъл да помогне, ако се наложи.

Прислугата, повикана преждевременно, преди да е минал празникът, всячески се стремеше да отвлеча вниманието ѝ. Икономката, мисис Колинс, непрекъснато ѝ бърбореше приятелски, градинарят ѝ изнасяше земни проповеди. Взе и няколко урока по езда от конегледача. Пушеше по три пакета на ден, прекарваше много време в басейна и пред телевизора, но някак си не беше в състояние да забрави хотел „Топаз“.

Във вторник, след като научи за смъртта на Мартин Уесъл, Огъстина пуши два часа цигара от цигара и полагаше усилия да се измъкне от объркването си. Уесъл бе убит около полунощ във вторник, а Климчук — около пет часа по-късно. Как би могъл този убиец на адвокати да отиде толкова бързо от Ванкувър до Виктория в малките часове на нощта? Може би с денонощния ферибот. Заради празниците имаше извънредни полети, извънредни курсове.

Когато късно във вторник Куентин Ръсел се върна от съда, ѝ се стори нервен и разсеян. Не му се говореше за Уесъл.

През повечето време седя пред телевизора и гледа бейзболен мач — сезонът тъкмо започваше. Призна пред нея, че е луд по бейзбола. Отегчително, но би могла да живее с това.

През нощта го обля пот и кошмарът му събуди и двамата.

— Какво сънува?

Не ѝ каза. Остана да лежи загледан в тавана и когато се обърна към нея, тя видя, че очите му изглеждат кухи и влажни.

Разговорът, който проведе с Олив Климчук в хотелския апартамент, непосредствено преди да я убият, не излизаше от ума ѝ. Последният разговор с нея, който някой бе водил.

Мисля, че има нещо гнило. Може би го шантажират.

Тайнствени чекове до секретна банкова сметка на Бахамските острови.

Спомни си и неясните думи на Уесъл в онзи ресторант: „Надявам се скоро да се обадиш, съдия“.

На следващия ден се измъкна от зоркия поглед на Гудуинкъл за няколко часа. Отиде със самолета до Виктория за погребението на Олив и се върна късно следобед. В седем и половина се обади Ръсел и каза, че е затънал в работа и ще се забави още около час. Помоли я да включи бойлера.

Огъстина го включи, след това се увери, че мисис Колинс си е отишла и че Гудуинкъл е навън — с работни дрехи и ръкавици лъскаше старинното пежо на шефа си.

Идеята да тършува ѝ бе противна, но от друга страна, се безпокоеше, че ще се омъжи за мистерия. Влезе в кабинета му. На бюрото видя няколко писма — нищо важно. Имаше и няколко сметки. Писмо от борсовия му агент. Съветваше го да не продава никакви акции от индустриално предприятие, тъй като цената им щяла да се покачи, но ако настоявал, можел да уреди сделката преди края на другата седмица.

Защо толкова бързаше да продаде тези акции? Дългове? Отново си спомни сумите, за които бе споменала Олив. Но чековата му книжка беше заключена в сейфа.

Докато стоеше там и се чудеше, видя червената лампа на телефонния секретар. Спомни си един разговор, който бе дочула от тази машина... кога беше? Преди две седмици? „Чакам“ — бе казал един глас, който ѝ се стори познат. След това Куентин пренави лентата.

Върна касетата към началото, намери обаждането на майка му, после пренави още малко.

„Чакам. Търпението ни не е безкрайно, приятелю“. Само толкова.

Гласът звучеше някак си отегчено. Отегчено и... напомняше ѝ на невестулка.

Да, покойния Мартин Уесъл.

Върна се във всекидневната, продължи да пуши цигара след цигара и да превключва телевизионните канали. Чудеше се каква ли би била реакцията на годеника ѝ, ако го попиташе направо какво означава всичко това. Щеше ли да ѝ изпрати букет рози и хубаво писмо?

Ръсел се върна към осем и половина ухилен. Сякаш бе друг човек. Целуна я весело и донесе бутилка шампанско.

— Назначават ме — каза той. Тапата гръмна и мина покрай носа му. Тя пое чашата от ръката му и я изпи на един дъх. — Мислех, че ще вдигнем тост.

Огъстина подаде чашата, за да я напълни отново и се вгледа в пенливата течност.

— Огъстина, мръщиш се. Назначават ме! Току-що ми се обади министърът. Строго секретно, засега. Само за твоите уши. Официално ще го обявят другата седмица. Дявол да го вземе, направи нещо... Поне се усмихни!

— Това помогна ли... за да се сгодим?

— Какво има, скъпа?

— Съжалявам. Чудесно е. Моите поздравления. Това беше мечтата ти.

— По гласа ти съдя, че нещо не е в ред. Какво е то, Огъстина?

— Какво общо си имал с Мартин Уесъл?

— Общо... — Усмивката му изчезна. Първо пребледня, после се опита да се пошегува. — Какво, да не би някой да ме обвинява, че съм се срещал тайно с него в мъжката тоалетна? Ето накъде е тръгнал Върховният съд.

Ръсел също изпи шампанското си на един дъх.

Огъстина запали замислено цигара, напълни дробовете си с дим и го издиша.

— Шантажирал ли те е за нещо?

— Има ли друго в тази цигара, освен тютюн?

— Кажи ми. Олив смяташе, че някой те шантажира.

Настъпи пълна тишина. Чувахе се само тиктакането на часовника върху рафта над камината.

— Какво още ти наговори Олив?

— Само, че е видяла чекове за много пари, адресирани до някаква кодирана банкова сметка. Какво става, Куентин?

— Извини ме. Мисля, че трябва да взема душ.

Огъстина остана пред трепкащия телевизионен екран, а Ръсел се качи горе. Да вземе душ или да се съсредоточи? Да измисли някоя лъжа? Чувстваше се много напрегната.

Той се върна блестящ, чист, с мокра коса, облякъл изгладен панталон и риза. Огъстина си представи нещо ужасяващо — мъж, който току-що е измил кръвта, уликите. Той изключи телевизора и застана пред нея. И изведнъж ѝ се стори безпомощен.

— Наистина ме шантажират. По-скоро, шантажираха.

Признанието отекна в стаята.

— Размишлявах кога да ти кажа, но реших да изчакам, след като се оженим. Знам, че е нечестно, но не исках да ти дам основания да се откажеш. Сега, ако искаш, можеш да си отидеш. — Беше дистанциран, далечен, говореше с официален тон.

— За Бога, Куентин! Нямам намерение да звъня на телефона на доверието. Лошо ли е положението?

— Зловещо. Сигурно е достатъчен мотив, за да го убия.

Огъстина вдигна чашата шампанско, но не я доближи до устните си.

— Вътре няма стрихнин — обади се Ръсел.

Тя отпи глътка и го погледна над ръба на чашата.

— Огъстина, никога не съм ти разказвал как спечелих парите си. Струва ми се знаеш, че родителите ми бяха бедни. Не съм ги наследил. Когато бях млад, бях доста безразсъден и исках да покажа на онези типове с комерсиален дух, че Куентин Ръсел също може да стане голям.

Тя кимна и зачака.

— Седни — каза той. — Настани се удобно.

Тя седна, но не се чувстваше удобно.

— През 1978-а купих спекулативно четирийсет акра в Ладнър. Земята беше определена като земеделска, но знаех, че наблизко ще се строи търговски център. Исках да я пререгистрирам като градска. И през ум не би ми минало сам да се защитавам при подобна процедура и смятах да наема някой честен адвокат. Но при мен дойде Мартин Уесъл. Каза ми, че срещу нужния хонорар, ще уреди пререгистрацията. Каза го направо. Под „хонорар“ разбираше подкуп. Двеста хиляди долара. Част от тях щеше да сложи в джоба си, а другата да даде на негово приятелче на съответното място. Естествено, не го назова. —

Ръсел изгуби самообладанието си и се отпусна върху креслото. — Колко глупав бях! „Слушай, Мартин, няма да участвам в нищо непочтено“ — изимитира той собствения си глас. — Още се чувам с този тон на фалшива почтеност. Той заяви, че и през ум не му е минавало да ме вкарва в някаква мръсна игра. Както и да е, наех го, платих и той уреди пререгистрацията.

Ръсел поклати глава. Огъстина почувства тъгата му, своето собствено облекчение.

— Формално, не си извършил нищо незаконно.

— Но в морален смисъл извърших. Ако бях действал по нормалния начин, щях да се разоря. Продадох имота трийсет пъти по-скъпо, отколкото го купих.

— И след това си го платил още веднъж.

— Най-малко. — Усмивката му беше горчива. — Започна да ме шантажира, когато ме направиха съдия. В началото не беше лаком. След това разбра, че може да смуче и започна да иска много повече. Затънал съм в ипотечи. Трябваше да продавам акции. Щеше да се наложи да посегна на гравюрите си... цялата колекция. Последната сума беше десет милиона долара.

— Последната сума?

— Толкова искаше Уесъл. Заявих му, че няма да му дам нищо повече и ако се опита да ме потопа, ще го повлека със себе си.

— И смяташе да му дадеш десетте милиона?

— Започнах да ги събирам. След това умря. — Не отклони очите си от нейните. — С това, което знаеш сега, можеш да отидеш в полицията.

— Къде сложих телефона?

Той се опита да се усмихне.

— Само Гудуинкъл може да свидетелства къде съм бил в четвъртък през нощта. Останалите освободих за празниците.

— Имаш и още един свидетел. Обадох ти се по телефона малко преди полунощ.

— Страхотно. Икономът и годеницата ми. Все още ли си ми годеница?

— Да. Но трябваше да ми кажеш, Куентин. Не искам тайни.

— Ще запазиш ли тази?

— Обидно ми е, че питаш.

Неспособен да се справи с приготвянето на вечеря — Ръсел все още отказваше да разреши на Огъстина да се развихри в кухнята — той нареди на Гудуинкъл да поръча пица и зачакаха на терасата край басейна. Ръсел хвърляше по едно око на портативния телевизор, изнесен там — друг бейзболен мач. След малко Гудуинкъл се върна. Следваше го Джон Бровак.

Икономът обяви пристигането му ледено.

— Съжалявам, помолих го да чака на входа.

Огъстина долови, че Бровак се е държал грубо с него.

Приблужи се до нея, прегърна я и я целуна.

— Как си, скъпа?

— Жива съм. Почти.

— Идвам точно навреме, както забелязвам — каза Бровак и хвърли поглед на кутията с пиците. — Това са най-хубавите пици в града. Една от легалните операции на Тони д'Англио, нали, Куент?

— Твърдят, че зад фурните има друго счетоводство. В неделя фургон идвал да прибере печалбата. — Ръсел кимна. — Вземи си.

— Получи ли най-накрая тузарската работа, Куент? — попита Бровак. — Танцът с върховните?

Ръсел погледна към Гудуинкъл, който продължаваше да стои там.

— О, не. От Отава все още няма официални новини. Всичко е наред, Джеймс, благодаря ти.

Бровак повдигна парче пица пред очите на иконома и повдигна вежди въпросително. Той се отдръпна студено, обърна се и се отдалечи.

Бровак видя, че по телевизията върви бейзболен мач.

— Стюарт играе ли тази вечер?

— В стопроцентова форма.

— Не желая да ви прекъсвам, но причината да дойда тук, е, че искам да получа аудиенция при производителя на тези пици.

— Не мисля, че ще е разумно да му се обаждам аз. Ти сам знаеш къде да го намериш. Ще те приеме с радост.

— Тони д'Англио иска да те наеме, Джон.

Бровак се загледа към скалите на Пойнт Грей.

— Струва ми се, че е съвсем близо от мястото, където намериха Невестулката. Стрихнин. Боже! Поразява дихателните центрове. Тикове, конвулсии, после за миг ти се струва, че всичко е наред, но започват с нова сила, още по-зле. Накрая започваш с ужас да очакваш следващия. Умиращ от изтощение.

— Джон, за Бога — обади се Огъстина.

— Съжалявам. — Той всмукна влакънце кашкавал. — Както и да е. Струва ми се, че тук става дума за шантаж.

Бровак забеляза, че Ръсел пребледнява.

Не би могло да е заради бейзбола — отборът на Ръсел печелеше.

— Какво ще кажеш, Куент? — попита Бровак. — Ей, да не би нещо да не е наред? Приличаш на анемичен.

Изглежда бе необходимо известно време, преди Ръсел да успее да изрази някаква мисъл.

— Да, шантаж. Може би Къдлип... В джоба на Уесъл е намерена бележка.

— Аха — кимна Бровак. — „Полунощ. Е.“ „Е“, като Евърит. Къди може да му е чукнал среща на обичайното място, в някой шумен бар, и да го е черпил двоен ром със стрихнин. Кoen и Уесъл са заплашвали да го наикснат, ако не им задели част от подкупа, получен от Тони, за да ликвидира Уотсън Дванайсетте пръста.

Играта продължаваше да се развива добре за отбора на Ръсел и с това цветът на лицето му се възвърна. Видът му стана спокоен.

— Може пък и да не е било шантаж. Ако сделката е била осъществена от Еди Коен, не е изключено той да се е опитал да измъкне всичките мангизи на Къдлип.

Бровак се оживи.

— Знаеш ли, може би си прав. Кантората на Коен и Уесъл, се е опитала да печели по-енергично. Къдлип... всичко съвпада... си е уговорил среща с Уесъл в петък вечер, за да си уредят сметките окончателно. Но... самият той не е толкова умен... Лерой... Да, Лерой Люки е измислил всичко, неговото приятелче.

— Съмнявам се, Джон — отбеляза Ръсел.

— Ти не разбираш. Лерой Люки и Къдлип са заподозрени номер едно и две в моето преживяване на прага на смъртта. Те са измислили шибания Екзекутор, за да може Къдлип да се прикрие зад същия щит, когато е убил другите двама колеги.

— Нямали са причина да убиват Олив Климчук — възрази Ръсел.

Бровак се обърна към Огъстина.

— Ти какво мислиш, Оги? Някой друг да е имал за какво да очисти Уесъл?

— Не... не знам.

Спогледаха се с Куентин и Бровак забеляза. Той дояде пицата си, вгледа се в парата, издигаща се над затопления басейн и започна да се съблича.

— Имате ли нещо против?

Бровак се убеди, че наистина е лесно да се добере до д'Англио — само едно обаждане в офиса му до фондовата борса, където переше по-голямата част от парите си. Д'Англио го покани да се видят в петък, на пистата за конни надбягвания „Кловърдейл“.

Бровак завари д'Англио и няколко от хората му да седят на дълга маса в клуба, заобиколени от чаши и жени. Когато видя, че влиза, той му махна ентусиазирано да се присъедини към компанията им.

— Получих едно предложение — обясни д'Англио. — Ще се поразходим, за да го обсъдим.

Последва го навън. Отдалечиха се от главната трибуна и тръгнаха към конюшните.

— Има тук едно животно, което ще предизвика изненади — заговори д'Англио. — Сам Слик на пети коридор. Ще спечели четири, пет към едно. Заложи някоя голяма пара на него.

Бровак се загледа в двама жокеи, които пришпориха конете си на правата отсечка.

— Има още едно животно, което ще предизвика изненади.

— Кое е то?

— Един кон, на име Къдлип.

Д'Англио го изгледа въпросително.

— Питам, при пълна дискретност, къде е?

— Не знам. Може би си е спечелил почивка в чужбина.

— Ти ли му плати, за да премахне Уотсън Дванайсетте пръста?

Д'Англио доби обиден вид.

— Джон, аз не играя така, независимо какво са ти казали. Това не е истински бизнес, а трагедия, за която безкрайно съжалявам. Дори помагам на тези, които останаха след него.

Това бе истина. Бровак знаеше, че д'Англио е прибрал на работа някои от хората на Уотсън. От други бе откупил пласъорските структури.

— Но си платил на Къдлип, за да спъне Уотсън в съда.

— Това вече е бизнес. Свободна инициатива.

— И е посредничил Еди Коен, нали? Как беше? Половината в предплата, останалото при свършена работа?

— Задаваш прекалено много въпроси, Джон. — Д'Англио потупа Бровак по рамото, прощаваше му дързостта. — Както знаеш, загубих адвокатата си. Опитах се да го заменя с Уесъл, но пречукаха и него. Говори се, че ти си човекът, който ми трябва. Твърдят, че не даваш пет пари за нищо и това е правилното отношение към живота.

— Животът е скъп.

— Ще те защитавам.

— Аха. Колкото защити Коен.

— Повярвай ми, Джон, предложих му. За мен това е голяма загуба. Ако знаех кой го е направил, щях да му изпратя някой приятел с послание.

Д'Англио можеше и да го пързая, но Бровак бе склонен да приеме думите му за истина. Ножове и отрова — този човек не работеше така. Искаш някой да го няма? Някое от момчетата отива и съвсем спокойно му пръсва главата с патлак. Зачуди се дали знае нещо за убиеца на мафията Хюи Лупо. Може би беше прекалено рано да пита.

— Искаш ли един безплатен юридически съвет, Тони? Пази си гърба.

— Имаш предвид Къдлип ли?

— Аха.

Д'Англио се усмихна.

— Ще се поинтересувам. Двайсет бона в аванс. Това е за правото да използвам телефонния ти номер при спешни случаи.

Бровак се загледа в жокеите, които се подреждаха за третата гонка. Сам Слик, помисли си той. Усмихна се на д'Англио и извади от

джоба си евтина пура „Ел Ропо“. Тони извади от своя „Ромео и Жулиета“.

— Опитай тази — каза му той.

Бровак я запали. Струваше трийсет долара.

— Е, наеми ме.

МЪЛНИЯ

Факс до: фирма „Валънтайн, МакДжиликъди, Хлинка и Куин“.

Бързо послание: Телефоните работят, Франк Сиера вече има факс. Ще ме закара до северната част на парка Корковадо, в началото на пътя за Лос Патос. Упълномощил съм го да получи новите сведения за уликите, които ви помолих да изпратите по въздушен куриер. Изпращайте му всички нови материали.

Франциско е готов. Трябва да взема палатката и спалния чувал и да се отправя към джунглата.

Rura vida Брайън

P.S. Изпратете ми някаква информация за този Терънс. Струва ми се, че е истински негодник.

Април, някой си

Скъпа кантора,

Мълния удари брега на Рио Кларо.

Нека ви опиша сцената. Тази сутрин призори ме събуди какофонията на първичната гора. Аз се измъкнах лениво от палатката си и се приближих до Рио Кларо за сутрешните си пречистващи ритуали. Поплувах във вира, който се бе образувал под бадемовите дръвчета. Във висините на запад се бяха събрали облаци и небето аленееше, за да накара дърветата да се изчервят.

Плъзгах се гол по гръб към високата, тънка струя, която падаше от перваза горе и в този момент просветна мълния и се разнесе тътен. Обърнах се на запад и я видях.

Разбрах кой е убиецът.

Като Архимед, аз изскочих от ваната си и забързах към палатката и бележника си.

Добре де, мълнията не съвпадна *точно* с появата на вдъхновението ми. Всъщност, едва сега започна да гърми сериозно, но какво от това? Аз съм писател.

Както и да е, вдъхновението ме обзе като оргазъм или това, което ми се струва, че си спомням като такъв. Естествено, престъпникът се оказа човек, когото не подозирах.

Сега горя от нетърпение да приключа с идилията си и да подложи идеята си на тест пред Франциско. На изток. След още един ден ход, ще стигна края на пътеката.

Брайън

Макс виждаше, че Норкуист, който работеше по шестнайсет часа на ден, започваше да се пропуква. Винаги безупречен, сега се случваше да дойде на работа небръснат. С политиците и пресата се държеше дори още по-троснато отпреди.

Обвиняваха неуспехите му за това, че съдебната система, и без това сериозно разстроена, сега вече бе докарана до почти пълен хаос — неявяванията в съда бяха станали нещо нормално, а малкото адвокати, които все още се осмеляваха да пристъпят в залите, най-често идваха с тежък махмурлук, защото потушаваха страховете си с алкохол. Графиците бяха запълнени за пет години напред.

Говореше се, че главният прокурор може да отстрани Норкуист от разследването и да го повери на специалния елитен криминален отдел на полицията, така наречения „Х“.

За Макс сигурен белег, че Норкуист губи равновесие, беше решението му да се обърне към ясновидци. Ставаше дума за един млад човек от Квебек, който на няколко пъти бе насочвал полицията към останките на изчезнали хора, и за една жена с форма на камбана от Арканзас, на име мисис Сойер, която му бе препоръчана от ФБР.

Показаха им местопрестъпленията и снимки на заподозрените.

Мисис Сойер получи любопитно видение — въдичарски кукички, висящи на стена, редица от ярко оцветени примамки. Мъжът

от Квебек не можеше да се отърве от представата за някаква вещица с яркочервени нокти.

Според Макс всичко това беше шарлатания, но Норкуист записваше чутото внимателно.

Новината за ареста на Карълайн Померой стигна до кантората в събота, но Уентуърт не успя да се вреди до чартърен полет чак до следващата сутрин. Трябваше да отиде до малкото градче Уийпинг Уилоу Ривър, където бе задържана съпругата на шефа му, заедно с четиринайсет други протестиращи от Нахъни Вели.

Дежурният сержант му разказа със строг и безрадостен глас как Карълайн запратила шапката му като фризби в някакъв овраг. Не успели да я намерят и сега я обвиняваха в нападение над полицейски служител.

В малкия участък на градчето не беше предвидена стая за свиждания, така че го въведоха в килията, която Карълайн делеше с още няколко затворнички. Малко по-нататък по коридора, някакъв дългокос мъж се провикна от друга килия:

— На-хъ-ни, На-хъ-ни! Спасете дърветата на Нахъни!

Карълайн се усмихваше. Изглеждаше... щастлива.

— Здравсти, Уентуърт. Как са моите бухали?

— Хм. Добре. Но нападат приятелката ми.

— Приятелка?

— Казва се Ваджита. Тя е нещо като... духовна личност. Слушай... неделя е и съдилищата не работят. До понеделник няма да има съдия, който да те пусне под гаранция.

— Гаранция? Не си прави труда.

— Сигурен съм, че ще го уредя, ако обещаеш да не се връщаш там.

— Няма да стане.

— Боже, не говори така, Карълайн. Макс ми каза, че трябва да те доведе. Бровак тръгна за Коста Рика, за да доведе Брайън... Изглежда е тръгнал на някаква екскурзия през джунглата.

— Освободете петнайсетте от Нахъни! Освободете петнайсетте от Нахъни!

— Кой е този, дето крещи?

— О, това е Терънс. Той е абсолютен маниак на тема екология. Всъщност, донякъде е облекчение, че го арестуваха... Иначе не знам докога щях да мога да бягам от него. Вчера едва не ме накара да се кача на едно дърво. Мисля, че си пада по мен.

Уентуърт извади от чантата си дебел плик.

— Това се получи по пощата... От Коста Рика.

Карълайн се вгледа в странно разкривения почерк на Брайън. До Померой и съдружници, на домашния ѝ адрес.

Рано във вторник сутринта, в Отава обявиха назначението на Куентин Ръсел във Върховния съд на Канада. Макс веднага се обади на баща си в кабинета му. Макс Мак Две изглежда приемаше новината нелеко.

— Не мога да се карам с тях. Куентин е по-млад от мен, макар че и аз бих се справил.

Съдия от Върховния съд — старата амбиция на баща му, най-голямото постижение на рода Макартър. Сега мечтата бе попарена.

След като затвори, Макс реши, че за днес не му трябва повече дрънчащи телефони, оплакващи се клиенти и бунтуващи се секретарки, така че реши да си тръгне. Искаше да види майка си, да не би да се чувства зле. Освен това беше време да започне тренировките си за маратона на първи май.

Облече си анцуга и хукна по улиците на Ванкувър. Участваше в това състезание редовно от девет години и веднъж бе завършил десети. Тазгодишната цел — да се включи в първата петица.

Крака, дробове, сърце и бистра, незатормозена глава — това бяха, според него, нужните за бегача на дълги разстояния физически качества. Ако главата ти е пълна с типове като Търнбул и Калико, изразходваш много енергия.

Понесе се надолу по Бийти стрийт покрай тefлоновия купол на огромния стадион, покрай старото панаирно градче, по моста „Кемби“ и през квартала с модерни жилищни блокове оттатък. Калико. Къде беше изчезнал? Каква игра играеше Търнбул? Нагоре по склоновете на Феървью, стръмни и жестоки, надолу през разцъфналите дървета на „Кемби“, нагоре по Литъл Маунтън, заради гледката към града. Джо

Раф — каква тайна беше заключил в чекмеджетата на бюрото си? Индигата бяха изпратени за анализ в лабораторията в Отава.

Погледна часовника си. Беше закъснял с минути от предвиденото темпо. На запад към Шонеси, бастионът на богатите. Домът на съдия Макартър и мисис Макартър. Люки също живееше наблизо. Той и Къдлип... Имаше ли нещо вярно в теорията на Бровак? Можеше да мине пред дома му, за да види дали колата на Къдлип е отпред.

Покрай него мина микробусът на Осми канал и сви зад ъгъла по Конът Драйв. Пред къщата на Люки нямаше паркирани коли, но една пресечка по нататък с изненада видя още два микробуса на телевизията и множество други коли на различни вестници.

Паркирани пред къщата на Конът Драйв, 57. Къщата на родителите му. Макс спринтира.

Съседите бяха излезли пред домовете си и гледаха. Екипът на Осми канал влачеше камерата по алеята към задния двор на къщата — внушителна тухлена крепост, разположена на една трета акър. Макс хукна нататък и чу гласове. Сякаш някой държеше реч.

Видя тълпа журналисти и мъже с бели барети. Макс чуваше, но не виждаше Роджър Търнбул. Беше в центъра на тълпата и изглежда даваше пресконференция.

Мюриъл Макартър и прислужницата ѝ стояха на задната веранда и объркано гледаха тълпата.

— Майко, какво, по дяволите, става тук?

— Макс... не знам. Просто... изведнъж надойдоха.

Той чу кълтящия глас на Търнбул.

— Моите хора смятат да охраняват, докато полицията не благоволит да дойде.

— Прибери се вътре, майко. — Макс изтича до ниския жив плет. Белите ангели се бяха събрали около кофите за боклук.

— Мъжки или женски беше анонимният глас? — попита един репортер.

— Гласът беше преправен. Струва ми се, че беше жена, която се опитваше да говори като мъж. Предполагам, че е свързана с извършителя и не може да живее с гузната си съвест. Очаквам да се обади пак. Очевидно няма доверие на нашите момчета в синьо. А... това трябва да се те. Най-накрая.

Макс чу сирените.

— Моля, кажете ни пак точните думи — обади се друг репортер. Търнбул погледна бележника си.

— Обаждам се във връзка с Екзекутора. Ще откриете всичко, което ви трябва, на улица „Конът Драйв“, номер 57. Погледнете в кофите за боклук отзад.

— Кога се обадиха, мистър Търнбул?

— В десет и четирийсет и седем, преди четирийсет и пет минути.

Макс си даде сметка, че в тази олелия се унищожават доказателства и улики — навсякъде имаше хора, които надничаха, тъпчеха и мачкаха. Намираха се в двора, където бе отрасъл, където бе играл хокей като малък. Светотатство.

Той се приближи и извика:

— Търнбул, какво, по дяволите, е това?

— Да вярвам ли на очите си? Макс Макартър без униформа!

Една полицейска кола спря на алеята и от нея излязоха двама навъсени полицаи — мъж и жена.

Търнбул ги видя и заговори тържествуващо:

— Погледнете тук, офицери. Макс, ти също, защото всъщност си ченге.

Всъщност ченге. Задник.

Още сирени. Макс надникна в една от кофите за боклук, чийто капак бе вдигнат. Вътре имаше Библия, ножица, изрязани вестникарски страници. Дъхът му секна.

Почти веднага след това пристигна Ларс Норкуист с екипа си. Хората му оградиха мястото с жълта лента и разчистиха терена. Норкуист надникна в кофата и дръпна Макс настрана.

— Кучият му син! Обадил се е на пресата, после на мен. Кой му се е обадил? Твърди, че някаква жена.

— Той го твърди.

Другите „ангели“ бяха изтласкани извън ограденото място. Специалистите започнаха да снемат отпечатыци, да правят снимки, да търсят следи от стъпки. В това време Търнбул даваше интервю на някакъв репортер.

— Ако това доведе до арестуването на Екзекутора — каза той, — ще претендирам за наградата. Ако не се лъжа, Юридическото общество току-що я увеличи на триста хиляди долара. Нямам нищо

против да освободя клуба на богатите адвокати от част от мръсните им пари.

Нещата от кофата бяха извадени внимателно, едно по едно. Освен ножицата и изрезките от вестника, в кофата имаше и туба лепило. Библията беше ожулена, отвътре бяха изрязани стихове. Откриха и шишенце червен лак за нокти.

Изведнъж този, който бъркаше в кофата, направи крачка назад.

— Ръчна граната! Предпазителят е на място. Повикайте бомбаджииите.

Всички се пръснаха.

В лабораторията Макс и Норкуист надничаха над раменете на специалистите, докато чакаха да свършат работата си. Резултатите дойдоха бързо. Буквите от последното писмо на Екзекутора съвпадаха точно с изрязаните от вестника места. Стиховете от Библията също бяха изрязани от този том. Гранатата беше същата като тази, която избухна при Арчи. Лакът за нокти беше същия оттенък като този от последното писмо.

— Нищо не разбирам — каза Макс. — Защо там? Защо в боклука на моите старци?

Норкуист сви рамене.

— Може би е естествено за Търнбул да се опита да zlepостави семейството ми. Той ненавижда съдебната система и избира къща на уважаван съдия. Обзалагам се, че той е подхвърлил тези неща там. Лъже, че някой му се е обадил. Той е Екзекутора, Кокал.

Вторник, 20 април

Скъпи факс-апарат на кантората,

Върнах се от Корковадо само преди час и започнах да споделям с Франк вдъхновението, което ме осени край реката, но се оказа, че е изцяло погълнат от дългия доклад, който ми изпратихте. Показа ми полицейските снимки —

бандитска експозиция на мъртви адвокати. Когато ги погледнах, едва не припаднах.

Трупът на Бестърман на паркинга — добре. Взривът в заведението на Арчи — добре. За това знаех. Но Еди Коен... проснат върху газова скара. *Еди Коен?* След това видях замръзналото, ухилено лице на Мартин Уесъл.

И Олив Климчук... и, почти... О, Боже! Огъстина! Какви злокобни дела са извършени, докато съм се излежавал по бреговете на Рио Кларо!

След това франк ми даде факса, с който ми съобщавате, че Карълайн е арестувана и отказва да излезе под гаранция.

Вие ми се свят. Защо всичко това трябваше да се случи, точно когато завършвам книгата си?

Франк Сиера е взел паспорта ми и ще ми помогне да си събера багажа, но може да имам и проблеми — изглежда всички самолетни билети са изкупени от туристи, които бягат от дъждовния сезон.

Макс, залови ли касетата?

Б.

ПЧЕЛИ УБИЙЦИ

Сянка се спусна над любовта на Огъстина, след като годеникът ѝ призна греха, извършен преди толкова много време — не беше сериозно престъпление, просто си бе затворил очите, че Мартин Уесъл е подкупил държавен служител в негов интерес. Глупостта, да се остави да го шантажират, най-накрая ѝ показа, че Ръсел има недостатъци, това бе всичко. Но беше нечестно от негова страна да не ѝ се довери. Не ѝ бе приятно да настоява, да измъква истината от него по този начин.

Посещението на Джон Бровак — и погрешно разбираня му намек за шантажа — наистина бяха разстроили Ръсел, но той не ѝ бе говорил за това. Когато не гледаше бейзбол по телевизията, той работеше трескаво в кабинета си, за да приключи сегашните си дела и да се подготви за натоварения график във Върховния съд — този петък трябваше да положи клетва в Отава. Когато Огъстина заяви, че не иска да отиде с него на церемонията, той я изгледа изумено.

— Куентин, просто няма да мога да го понеса.

Обясни му — ужасът от правителствения прием, на който е забранено да се пуши, всичките ухилени чучела от парламента, вечерята с приятелчетата от Консервативната партия и ужасните им съпруги, снобски.

— Това е егоистично — каза той рязко.

— Нямам, намерение да се излагам на показ пред шайка клюкарстващи, намигащи политически кариеристи.

— Ще се запознаеш с депутати.

— Бог да ме пази точно от *това*.

Но в края на краищата той преглътна раздразнението си, а Огъстина си каза, че няма да позволи този малък конфликт да помрачи отношенията им. Тя беше влюбена. Любовта бе всичко.

Брайън сложи старата вярна пишеща машина на рафта и мислено обеща отново да се върне при нея. Докато събираше нещата си, забеляза, че Франциско Сиера изглежда замислен. Всъщност, на хиляди мили разстояние. Може би някъде във Ванкувър? По пътя франк не беше особено разговорлив и сега четеше за пореден път разказа в дванайсет страници за многото прегрешения на любимия си престъпник — Екзекутора.

В спалнята надникна една рошава глава.

— Senor Brian, venga.

Шестгодишната Габриела. Тя влезе и дръпна Брайън за крачола.

— Venga, venga.

Брайън и Франциско последваха детето надолу до пътя и след това нагоре, към къщата на Робело. Сеньора Робело ги въведе веднага.

Вътре, на тънка рогозка върху пръстения под се бе излегнал не друг, а самия Бровак. Летисия Робело придържаше главата му с ръце, тъй като половината му лице се бе надуло като балон и стискаше върху раните му сок от алое. Той я гледаше с израз на значително объркване.

След това бавно обърна присвитите си очи към Брайън, чийто мълчалив и стъписан силует се очертаваше на вратата.

— Това ти ли си, Брайън? Боже мой, приличаш на нещо от зоологическата градина! Изпратете този човек на автомивката да се измие. Дойдох да те взема. За малко да пречукат Огъстина. Карълайн е арестувана за незаконна любов към дърветата.

— Разбрах.

— Имам два самолетни билета за утре, но реших засега да не използвам моя. Не съм много сигурен какво става тук и искам да поостана малко. Чувствам се някак си... не знам... странно.

Когато Бровак отново насочи поглед към Летисия, Брайън видя, че очите му се превръщат в мек, разтопен восък. На свой ред очите на Летисия бяха тъмни и блестящи, докато гледаше раните на госта си. Брайън изведнъж се почувства объркан. Изломоти нещо, за да представи Франциско и попита какво се е случило.

Бровак му разказа как е пристигнал от Сан Хосе със самолет и такси и не го е намерил. Тръгнал да се разходи към реката и попаднал на гнездо пчели, които го подгонили към един вир, а там, на брега, се излежавала на слънце Летисия.

— Видях тази кафява фея с кадифени криле, а зад мен идваха пчелите... искам да кажа... бяха пчели убийци... взех я и я замъкнах на най-дълбокото място, което успях да намеря. Не я ужилиха нито веднъж. Аз за малко да умра.

Летисия потвърди казаното с кимване.

— Мисля, той спасил мой живот — каза тя оживено. След това огледа още веднъж подутото му лице и се засмя. — Той не нормален. Слушай, Джон...

— Искам да кажа... може ли да се случи просто така?

— Кое?

— Слушай, човече, това е катастрофа!

Брайън искаше да повярва, че Бровак е болен. Слънчев удар? Пчелна отрова? Говореше се, че предизвиквала халюцинации. Как щеше да предотврати бъдещото опозоряване на Летисия от Карл Животното Хлинка? Чувстваше се безсилен пред електрическото им излъчване.

Бровак придърпа Летисия по-близо.

— В неделя ще отида с нея на църква.

— На църква? Ти?

— Да. Намерих Бога. Той ми изпрати най-красивия си ангел, за да ме спаси от разрухата на живота.

Брайън видя, че сеньора Робело мие чинии в кухнята. Усмихната, дори *щастлива*, че вижда дъщеря си в ръцете на този опасен човек.

А децата, които го бяха наобиколили, изглежда го смятаха за смешник.

— Бровак, загубил си си ума!

Още шепот и милувки. Тихият смях на Летисия. Брайън погледна зловещо заплепен. Нима любовта още веднъж бе споходила вилата на Померой с цялата си отвратителна слава?

Обърна се към Франциско, който наблюдаваше всичко с весело удивление.

— Франк, ти имаш още малко спестена отпуска, нали? — каза Брайън. — Искаш ли да дойдеш до Ванкувър? Пътят ти е платен.

В сряда сутринта двама полицаи с куче отидоха в детския библейски лагер „Стърджън Ривър“, защото някакъв човек беше откраднал от кухнята паница картофена салата. Лагерът бе открил сезона предишния ден и четирийсет момчета и момичета прекарваха там пролетната си ваканция. Ръководителите им бяха обезпокоени.

Натрапникът се навъртал наоколо известно време — един баптистки свещеник им показва разбитите ключалки на спалното помещение и на кухнята. На едно от леглата някой беше спал.

Водачът на кучето, немска овчарка, му даде да подуши чорапа, който намериха захвърлен под леглото. То веднага ги задърпа през поляната към близката кедрова гора. Откриха Джак Калико, седнал в корените на едно вековно дърво. Край него намериха одеяло, руло тоалетна хартия и празната купа от картофената салата. Калико нямаше нищо друго, освен дрехите си, с изключение на единия чорап.

Заведоха го с белезници до канцеларията на лагера. Единият от полицаите го разпита за самоличността му и се обади по телефона.

— Иска да разговаря със свещеника насаме.

Ларс Норкуист се замисли.

— Добре.

Двамата полицаи се обадиха да им изпратят подкрепления от местния участък и оставиха Калико да разговаря тихо със свещеника.

Час по-късно Макс, Норкуист и още няколко от хората му кацнаха с хеликоптер в лагера сред тълпа радостно крещящи деца.

Сержантът от местния участък, който също бе пристигнал, дръпна Норкуист настрана.

— Все още е при свещеника. На няколко пъти сякаш рухна.

Макс се замисли. Норкуист постъпи умно, като позволи на Калико да поговори със свещеника, който всъщност не се ползваше с никакви привилегии пред закона. Спокойно можеха да му връчат призовка.

Чакай малко, каза си той. Аз съм *адвокат* на този човек. Даде си сметка, че най-безсрамно е поел защитата на клиент, чиито интереси се разминават с неговите. Работеше за държавата, заради убийствата на колеги и в същото време...

Когато влязоха, Калико вдигна зачервените си очи:

— Той иска да ви кажа всичко.

— Боя се, че вече не мога да бъда твой адвокат, Калико — обади се Макс, — но все пак, длъжен съм да те посъветвам да не казваш нищо.

Норкуист го изгледа с раздразнение.

— Не — поклати глава Калико. — Искam да говоря. — Той сведе глава, после погледна Макс. — Мистър Макартър, споменахте някаква награда...

Макс и Норкуист се приближиха до вратата на едно студио, над която светеше лампа. Бяха в подземията на Канадската телевизионна компания. Норкуист почука и отвътре безшумно се измъкна един ядосан продуцент.

— Норкуист, отдел „Убийства“. Разбрах, че мистър Роджър Търнбул е при вас.

Продуцентът ги въведе. Търнбул седеше пред голям фото-тапет с изглед от Ванкувър, наместваше вратовръзката си и репетираше усмивки за пред камерата. Гримьорката бе свършила с пудрата и сега го оглеждаше, за да се увери, че всичко е наред.

— След четирийсет секунди в ефир — обади се нисък глас. — Вижте, на изток ще се излъчи на живо, така че моля ви, *моля ви*, недейте да...

Норкуист вдигна ръка, за да го успокои.

— Ще изчакаме, докато свършите.

— Бог да ви благослови. — Онзи се обърна към камерите. Норкуист и Макс застанаха пред един монитор извън полезрението на Търнбул.

— Кажете нещо за проба, мистър Търнбул — обади се тонрежисьорът.

— Благодарен съм, че имам възможността да помогна на...

— Добре.

— ... страната си и да...

— Благодаря, това е достатъчно.

— Добре ли звучи?

— Отлично. Петнайсет секунди.

Търнбул прегледа набързо някакви картончета и ги прибра в джоба си. После включи сияещата си усмивка и я насочи към камерите — Източното крайбрежие щеше да го гледа на живо.

Жената, която щеше да го интервюира, пусна професионалната си усмивка.

— Е, мистър Търнбул, отново сте в новините...

— Да, така е. Големи разкрития около Екзекутора. Улики, открити в кофите за боклук на съдия от...

— Не за първи път играете съществена роля в...

Търнбул пак я прекъсна:

— Говорите за делото „Милсъм“, Моника. Да, така е. Аз пипнах онзи жесток убиец.

— Е, проблемът все още не е решен в съда, но...

— Ще закова и Екзекутора. Искам да кажа, че винаги съм готов да помогна на страната си...

Макс се усмихна — класическия Търнбул.

Усмивката на Моника стана напрегната.

— Записахте ли телефонното обаждане на този човек...

— Не. Не можем да си позволим такава скъпа техника.

— Можете ли да опишете гласа? Бил е женски?

— Определено. Беше малко удебелен, но аз умея да разпознавам гласове. И искам да се възползвам от тази възможност, за да я призова — не се страхувайте, скъпа, обадете ми се. Моля ви.

— Какво точно ви каза?

— Искам да добавя следното... ако ме слушате... мога да ви уверя, че половината от наградата ще бъде ваша. И, надявам се, цялата телевизионна аудитория да подпомогне, с каквото може нашата борба да отървем страната си от един тумор...

От апаратната започнаха да махат с ръце.

— Благодаря ви, мистър Търнбул.

— Да... това ли беше всичко?

Продуцентът отиде при него.

— Благодаря. Мина много добре. Един момент да ви освободя...

— Той откачи микрофона от ревера на самото му.

Търнбул изглеждаше стъписан.

— Но аз имах още какво да кажа!

Продуцентът го изтласка от студиото и на изхода Търнбул едва не настъпи Норкуист. Улови го приятелски за лакътя.

— Как е инспекторът днес?

Норкуист погледна намръщено ръката му и каза:

— Мистър Търнбул, арестуван сте за убийството на Артър Бестърман.

— Моля? — попита Търнбул, все още с ръка на лакътя му, без да вярва на ушите си.

Норкуист издекламира правата му.

Най-опитният в разпитите човек на Норкуист не успя да измъкне нищо от Търнбул, който продължаваше мрачно да мълчи. Решиха да го оставят да се пече на бавен огън, докато Калико подпише показанията си — бяха транскрибирани и готови.

В тях той твърдеше, че вечерта след оправдаването на Милсъм миналия юли, Търнбул е излязъл, побеснял от яд. Когато се върнал в стаята, която делели двамата, по джинсите и кафявото му кожено яке имало кръв. Калико се събудил, но се направил, че продължава да спи.

Доказателствата бяха косвени — мотив, възможност да извърши престъплението, кръвта по дрехите, лъжата, че не е излизал от помещението цялата нощ.

Не бяха обещали на Калико, каквото и да било. Норкуист беше готов да оттегли обвинението за побоя над сводника и да го включи в програмата за защита на свидетелите, но Макс успя да го разубеди — той не се доверяваше чак толкова на клетвите му, че се е разкаял.

Търнбул не знаеше, че първият му помощник също е арестуван или дори, че се е появил. Докато Норкуист разговаряше насаме с Калико, за да попълни всички възможни празнини и неясноти, Търнбул излезе два пъти от стаята, за да използва телефона и най-накрая отиде при Макс.

— Как да си намеря адвокат? — попита го нервно. — Всички са или болни, или отсъстват.

— Лоша работа — поклати глава Макс. — Тези хора изчезват вдън земя, точно когато ти потрябват.

В продължение на един час, дори и след като махнаха видеокамерата и магнетофона по негово настояване, Търнбул

отказваше да говори за каквото и да било, освен за приятното пролетно време.

— Този тип е просто физически неспособен да държи устата си затворена — каза Макс на Норкуист. — Хайде да опитаме.

Инспекторът освободи своя човек. Търнбул се разхождаше нервно напред-назад из стаята за разпити.

— Седни.

Търнбул ги изгледа хладно и остана прав.

— Искаш ли нещо? Закуска, кафе?

Поклати глава.

— Мислиш ли, че можеш да ни разкажеш своята версия за всичко това?

— А кой ви е разказал друга? — проговори задържаният най-накрая.

Макс реши, че достатъчно са го държали на тъмно. Вече трябваше да разкрият козовете си, преди да успее да реагира. Норкуист също смяташе така.

— Джак Калико — каза той.

Търнбул не се изненада.

— А какво ви разказа за себе си?

Инспекторът повтори тихо твърденията на Калико.

— Това ли е всичко? — попита Търнбул.

— Аз бях честен с теб. Сега е твой ред.

Арестантът придърпа стола, седна с лице към облегалката и се загледа в календара на бюрото, сякаш се чудеше защо този ден от живота му е толкова лош.

След това произнесе, както се стори на Макс, една от най-театралните си речи:

— Аз съм просто изумен. Защиатавам го, а той ми се отплаща като змия. Разказал ви е всичко, само че наопаки.

Аз се събудих, когато *той* се върна, след като уби Бестърман. Аз видях кръв по *неговите* дрехи онази нощ. Цялата му риза отпред беше изпръскана. Бях ужасен! Ужасен! Защо ли се съгласих да го прикрия? Ето, това ми е наградата.

— Бих искал да повториш всичко пред камерата, Роджър.

— Чу всичко, което имам да кажа.

След няколко отчаяни опита да накарат Търнбул да говори отново, отидоха в другата стая, където глезеха Калико с кифлички и безалкохолни напитки. След като научи за обвиненията на шефа си, изпадна в мрачно настроение, на каквото Макс не смяташе, че е способен. Разпъшка се. Разплака се. Започна да кълне.

— След като свърши делото на Милсъм, Роджър каза, че ще пречука скапания адвокат. Това каза. Само дето думата беше друга... не „скапан“. На следващата сутрин нареди на всички момчета да казват, че цяла нощ не е излизал, ако случайно полицаите попитат. Само аз, обаче, го видях да се прибира. Другите спяха. Имаше кръв навсякъде по него... и по ръцете му. Веднага взе душ и после изгори онези дрехи във варела отзад.

След като му предадоха тези думи, Търнбул отново се замисли продължително.

— Това са лайна, ако ме извините за израза. Ще намери ли свидетел? Не се оставяйте да ви води за носа един малоумник. Никога не съм се гневил на когото и да било, Бог ми е свидетел. Хайде... всичко това започва да прилича на шега. — След още малко добави: — Трябва да е размазал главата на Бестърман с бейзболна бухалка. Винаги я държеше в багажника на колата си. Играеше с децата от неделното училище.

— Онзи ден видя ли бухалката?

— Казах.

Бързо се върнаха при Калико.

— А, да. Имах всякакви неща за бейзбол... Беше юли, но той... опитва се да съчинява. И... това не го казах преди, но по седалката на колата му трябва също да е имало кръв, защото на сутринта отиде да я измие.

— Някой друг видя ли това?

— Не.

Тъкмо щяха да излязат, когато Калико добави толкова тихо, че едва го чува:

— Като се замисля, може да е пречукал и онези три жени...

— Защо, Джак?

— Защото и трите вечери ходи някъде. Сам.

— Нещо друго? Кръв, нож?

— Ами... не, не помня такива неща.

Отново тръгнаха към Търнбул и Норкуист отбеляза:

— Това разширява хоризонта.

— Да продължаваме с Търнбул — каза Макс.

Последвалата демонстрация на учудване от страна на Роджър Търнбул беше, според Макс, достойна за „Оскар“.

— Онези млади жени! Как смее!? Отчаян е, защото сте го хванали натясно. Очевидно е!

— Ще ти бъда признателен, ако ми разкажеш за онова дамско портмоне, Роджър — обади се Норкуист.

Търнбул отново се замисли.

— Нямам какво да добавя, докато не разговарям с адвокат. Имам свидетели за всяка от трите вечери, когато бяха убити жените. Питайте хората ми.

Норкуист бе разговарял с агентите, които вземаха показанията на останалите „ангели“ и знаеше, че алибитата на Търнбул и Калико вече се клатят — Белите ангели започваха да се разочароват от шефовете си.

Както Макс предположи, Търнбул не беше в състояние да се сдържи — макар и да изстрелваше думите неохотно, през дълги намръщени паузи. Продължиха да разпитват паралелно и двамата, които се стремяха да се обвиняват взаимно. С напредването на времето, обаче, се убедиха, че няма какво повече да чуят — само ненужни и непотвърдени подробности, излишни обиди.

Единият или другият беше убил Бестърман — бяха сигурни в това, — ами останалите адвокати?

— Не изключвам възможността горкият Джак да е свършил и тази работа — каза Норкуист, — но не мога да твърдя нищо повече.

— Сега, като се замисля — промърмори Калико, когато му зададоха въпроса, — Роджър не беше при нас и когато убиха адвокатите.

На Макс не му допадаше това „сега, като се замисля“. Бе ясно, че Калико се стреми всячески да им угоди, че е готов да се съгласи с всичко, стига да спаси кожата си и да накисне Търнбул.

По-късно следобеда Джак започна да губи присъствие на духа. Може би долови, че по-хитрият Търнбул печели състезанието. Макс и Норкуист не виждаха във версиите им нищо, с което да се захванат, нито пък никакъв начин да ги потвърдят.

— Може би и двамата казват само част от истината — отбеляза Норкуист. — Не е изключено да са убили Бестърман заедно. И всички останали. Ще ги обвиним едновременно. Нека съдебните заседатели да решават.

Макс се зачуди. Какъв би бил резултатът от това? Може би Търнбул щеше да вдигне достатъчно шум, за да го оправдаят?

ЧЕРВЕНОГЛАВИЯТ КОРМОРАН

Уентуърт Чанс остана в градчето Уийпинг Уилоу Ривър в състояние близко до паниката. Когато за първи път видя Карълайн, тя беше в добро разположение на духа, дори ентусиазирана. След като ѝ дадоха касетофона, се бе превърнала в кипящ от гняв казан.

В съда, когато се опита да говори от нейно име, тя изкрещя:

— Връщай се веднага и се грижи за бухалите!

Забележката изглежда обърка съдията. Останалите четиринайсет задържани също отказаха да бъдат пуснати под гаранция, а Терънс произнесе реч за правата на дърветата. Никой не възнамеряваше да подписва декларация, че няма да се върне в Нахъни.

Уентуърт се обади на Макс за помощ и той му отговори, че помощта вече е на път — Абигейл Хичинс щеше да вразуми арестантката.

В сряда сутринта, когато Абигейл Хичинс влезе в стаята за свиждане, Карълайн остана седнала, със скръстени ръце. Лицето ѝ беше притъмняло, а очите ѝ хвърляха зелени мълнии. Абигейл беше готова да я прегърне и да я целуне, но хладното посрещане я обърка и само взе ръката ѝ. Карълайн веднага я дръпна.

— Карълайн, това е смешно! Те *искат* да те пуснат под гаранция! Трябва само да кажеш, че няма да се върнеш там!

Карълайн я изгледа, сякаш беше нечий неретциклиран боклук.

— Какво правиш тук?

— Дойдох да те представям. Нямам намерение да те оставя на този пубертет... Представи си само! Кантората на мъжа ти изпраща стажант! Докато тръгне делото, ще минат месеци. Или, ако искаш, можеш да се признаеш за виновна, така че да те нашляпат по дупето и да те пратят у дома.

Карълайн бавно се изправи.

— Ти долна, двулична евтина курва, змия, повлекана...

Уентуърт чу тирадата чак от стаята на охраната, където чакаше резултатите от обещания разумен подход към упоритата клиентка. През няколкото минути, докато сержантът не отиде да спаси Абигейл, Уентуърт чу цяла съкровищница от нецензурни изрази. Най-накрая изведоха адвокатката пребледняла и разтреперана.

Тя мина покрай Уентуърт, без да го погледне, качи се на наетата си кола и подкара така, че гумите изсвириха.

Уентуърт остана в Уийпинг Уилоу Ривър, разкъсван между дълга си към Карълайн и нейните бухали. В четвъртък той влезе в съда, а малко след това доведоха под конвой Карълайн и останалите. Съдията никак не се зарадва, когато ги видя.

— Обясних ви какво можете да направите. Тук нямаме възможност да ви държим, нито разполагаме с достатъчно хора, за да ви охраняват. Време е да проявите разум, да подпишете документите и да си вървите по домовете.

— Няма да капитулираме по време на война — заяви Терънс.

— Мисис Померой — поклати глава съдията, — познавам съпруга ви. Какво мисли той по този въпрос?

— Да върви на майната си — отсече Карълайн.

Сякаш по сценарий, Брайън Померой влезе в залата точно в този момент с бойка крачка и развяна дълга коса. Беше се избръснал, но носеше джинси.

— От името на обвиняемата Померой.

Трябваше да мине малко време, докато жена му го разпознае.

— Не, няма да приема.

Брайън я изгледа, стреснат от думите ѝ.

— Ще приемеш.

— Един момент — обади се съдията, но Брайън го прекъсна:

— Явявам се от нейно име, независимо дали иска или не. Също и от името на всички останали...

— Няма да кажеш и една дума от мое име — изкрещя Карълайн.

— Успокойте се, мисис Померой — каза съдията. — Мистър Померой, ще ви изслушам като приятел на съда.

— Пуснете ги срещу обещанието да се явят, ако ги призовете, ваша светлост. И да се върнат в Нахъни, какво от това? Няма да е краят

на света, нали? И без това днес там има още дваайсет души.

— Обвинението? — попита съдията.

— Готова съм да приема всичко — кимна прокурорката.

— Е, приятели, искате да се превърнете в мъченици, но аз няма да позволя — отсече съдията. — Всички са свободни, при обещанието да се явят тук след две седмици. Отлагам заседанието.

Докато обвиняемите се изнизваха навън, Уентуърт видя, че Брайън и Карълайн си разменят погледи — неговият — объркан, нейният — враждебен.

Брайън улови прокурорката за ръката, преди да успее да излезе от залата.

— Какви са тези глупости за нападение над ченге!? Хайде да бъдем реалисти, нападнала е само шапката му!

— Ако това ще помогне да спасите брака си... — тя сви рамене.

— Струва ми се, че имате сериозни проблеми, мистър Померой.

Той отиде при Уентуърт и го попита:

— Какво ѝ е на Карълайн? Още ли ми е толкова ядосана?

— Предполагам, че има нещо общо с Абигейл Хичинс... касетата, която ти изпрати от Коста Рика...

Брайън изпусна бавно въздуха си, загледа се пред себе си и промърмори:

— Добре, любовнико, ето това се казва каша.

В началото Франциско Сиера не искаше да приеме безплатния самолетен билет до Канада, защото се боеше да не попречи на Брайън — той имаше да решава сериозни семейни проблеми. Все пак домакинят му успя да му намери квартира настрана от домашното кръвопролитие — уютната гостна на Макс и Рут Макартър. След това взе колата си и хукна да защитава жена си.

Франциско имаше около седмица отпуска и с радост посрещна възможността да пътува до Ванкувър, където убийци се разхождаха по улиците. Освен това винаги бе копнял да види снега — далечния север, земята на елените и полярните мечки. През целия си живот бе мечтал да скочи в купчина сняг, преспа, както се нарича. Досега не беше виждал истинска.

Взе със себе си фотоапарат, с намерението да занесе у дома снимки на чудната зимна страна. Но, уви — вместо сняг го посрещна зелена пролетна трева. Градът му се стори удивително спретнат и чист, живеещ в някакъв бесен ритъм. Брайън го бе описал като „ленив“. Може би не бе схванал точното значение на думата „ленив“?

Предния ден Макс Макартър го заведе да види местата на убийствата. Франциско хареса енергичния, добродушен адвокат, който на свой ред също одобряваше компанията на любезния, едър латиноамериканец, с недооценено чувство за хумор. Докато обикаляше наоколо с Макс, се чувстваше като Уотсън пред Шерлок Холмс.

Франциско просто копнееше да се върне в занаята. Беше закотвен в Пуерто Просперо и докато дойдеше времето да получи мижавата си пенсия след петнайсет години, трябваше да лови местните пияници, вместо едри контрабандисти на бижута, например. Бе допуснал грешка, като се зае с онзи мазен продавач на услуги, секретаря на министъра. Започна да души и прекалено близо до самия министър — за награда му бе отредено да гние в Пуерто Просперо. Но човек трябва да живее с избора си.

След обилното хранене и играта на криеница с палавите близнаци, Франциско и домакините му останаха будни до късно през нощта, увлечени в разговори за скорошните престъпления.

Даваше си сметка, че развръзката ще настъпи съвсем скоро. С нещата, намерени в кофата за боклук на съдията... Колко странно. Беше разкрито и убийството на Бестърман — Търнбул или Калико, — който ти харесва. Макс бе убеден, че те стоят и зад другите, но Франциско не беше толкова сигурен. Твърде елементарно.

Къдлип? Той все още се криеше. Единственият от шайката бандити, който бе виждал. Корумпиран полицаи. Продажен. Дали не действаше в съюз с някого? Или беше нает? Ами онзи... Джо Раф? И убиецът от мафията... Хюи Лупо...

Можеше да се обзаложи на последния си сантим, че убийствата са свързани от общ мотив. Полицайте бяха наели ясновидци. Трябваше да наемат *него*. Еркюл Поаро от Коста Рика.

Брайън спаси Карълайн от затвора. Досието ѝ щеше да остане чисто. Беше освободил петнайсетте от Нахъни, а долината все още

беше затворена за дървосекачи. Дявол да го вземе, беше свършил големи дела през този ден, но... нито дума за благодарност от отвлечената.

Въпреки че Карълайн не изскочи от хондата в движение, лицето ѝ приличаше на маска — застинало в израз на неумолимо неодобрение — през целия път към морето с нейния похитител. По пътя дори каза няколко неща: „Това не е разклонът за Ванкувър“, „Не знам къде смяташ, че ме водиш“ и „Гледай си пътя“.

Брайън бе решил да я заведе на романтично място, а какво по-романтично от морския бряг, от безкрайния Пасифик? Плискането на водата в краката, мъглите, които се носят над далечните вълни, сгърчената красота на обрулените от вятъра борове по склоновете на протока Баркли.

Тук, недалеч от Бамфийлд, от океанските вълни се издигаха бреговете на остров Ванкувър и човек долавяше безкрайността отвъд извитите земни форми. Именно тук Брайън смяташе да изложи защитната пледоария на най-трудния клиент, с който някога се бе сблъсквал — самия себе си. Щеше да се опита да умилюва жена си и отново да открадне сърцето ѝ.

Спря пред един магазин и се споразума да вземе под наем една къщичка край морето — уютна, с камина и тераса, кедрови стрехи, добили цвят на сребро от вятъра. Тя отказа да излезе от колата и Брайън отиде да събере дърва, да запали огъня, да сложи бадеми върху изпържената на тиган риба. Остави вратата отворена, като безмълвна покана към Карълайн. Остави ключовете на арматурното табло — тя можеше да си тръгне по всяко време. Но не се чу ръмжене на мотор.

Когато най-накрая сложи бутилка шардоне в пълната с ледени блокчета мивка, тя се появи на вратата.

— Къде са нещата ми?

Брайън почувства как надеждата му отлита.

Карълайн се наведе над раницата си, оставена до вратата и измъкна бинокъла и фотоапарата.

— Вероятно е най-обикновен.

Излезе след нея и я видя да се катери по изхвърлен от вълните дънер, за да види по-добре един корморан, който сушеше перата си на една скала, разперил криле като бостанско плашило, с наведена глава. Карълайн насочи телеобектива и Брайън с изненада видя, че прави

най-малко шест снимки. След малко птицата се понесе във въздуха. Карълайн я проследи с поглед, после слезе от дънера и тръгна към къщата.

Седна на стъпалата, събу си обувките и изсипа пясъка.

— Не мисля, че някой е виждал такъв чак толкова на север.

— Какъв?

— Червеноглав корморан.

След това влезе в къщата и извади от раницата си „Птиците на Канада“.

— Да — отбеляза тя, след като прочете, каквото трябваше. — Жалко, че не си носиш фотоапарата.

Все още отказваше да го погледне, но проучи внимателно ароматната риба, лимоновите резенчета, салатата и виното. След това безмълвно отвори багажа си.

— Тук на кушетката ли ще спиш или в спалнята?

Брайън занесе нещата ѝ в спалнята. Пое дълбоко дъх и се върна.

— Карълайн, искам да започнем отначало. Вече няма лъжи.

— А може би предпочитам лъжите? Истината смърди.

Брайън видя, че жена му очаква отговор. Даде си дума, да не влиза в спор с нея.

— Абигейл ми каза, че си ѝ скочил в Коста Рика.

— Връзвала те е, за Бога! Едва не се наложи да я прогоня с дръжката на метлата. А ти какво ще кажеш за този Терънс, с който, според нея, си разменяла ласки насам-натам?

— С нея бяхме... Как можа да проявиш чак такава глупост... да си имаш работа с тази гърмяща змия!

— Съди сама. Ти също не успя да разбереш що за стока е, нали? По всяка вероятност е бисексуална, дявол да го вземе. Пада си по теб.

— Глупости.

— Във всеки случай те използваше, за да се добере до мен. — *Недей да спориш.* — Карълайн, повярвай ми. Пиян или не, имах смелостта да оголя всичко. — Даде си сметка, твърде късно, колко неподходящ е този глагол, но в резултат Карълайн се усмихна. Наистина, кисело, но това бе първата усмивка, която се появяваше на лицето ѝ, откакто я видя.

— Подозирам, че си се двоумил за тази касета.

— Никак. Добре, може да съм се три и четириумил.

— Стига толкова лъжи, Брайън.

— Стига. И вече нищо такова няма да се случи, кълна се. — Тонът му стана пламенен. — Карълайн, обичам те искрено и без задръжки. Искам да се върна в живота ти. Искам да имаме деца.

Тя го изглежда тъжно и остана мълчалива дълго време.

— Не мога да имам деца, Брайън. Стерилна съм.

В края на краищата се оказа, че Дони Браун не е в състояние да живее с тайната си и в междучасието в петък, 23 април, влезе в стаята на директора на гимназията в Нот Лейк.

С наведена към маратонките си глава, той каза:

— Аз помогнах, когато едва не убиха онзи адвокат горе на хълма.

— Какъв адвокат?

— Ами... мисля, че се казваше Брайън Померой. Както и да е, питах се... дали можете да кажете на татко...

Татко му беше полицай от местния участък.

— Аз не съм Екзекутора. Нито пък Пънки Уилич.

Дони Браун и Пънки Уилич бяха по на шестнайсет години и директорът ги познаваше като добри момчета, несъздаващи проблеми, макар и да не се отказваха от обикновените детски пакости.

— Не мога да спя заради това.

Директорът сложи ръка на рамото му. Полицай Браун беше корав ветеран. Нямаше да е никак лесно.

— Какво се случи?

Дони си пое дъх.

— Бяхме със стария додж, който бащата на Пънки му дава да кара. Пушката на мистър Уилич беше в багажника и беше точно след училище... е, бяхме изпили по... може би две бири. Тръгнахме да се поразходим, но не бяхме намислили нищо конкретно. И тогава видяхме една спряла кола горе на хълма, а вътре двама се целуваха... Тя му се беше нахвърлила, като че ли искаше да го изяде... Няма значение. Пънки извади пушката, защото искаше да гръмне във въздуха, за да ги уплаши, но аз някак си бутнах ръката му...

Директорът се обади на полицай Браун, който светкавично пристигна в училището и арестува сина си.

Въпреки че сутринта беше ясна, ленивото северно слънце не си даваше особен труд да стопли тялото на Франциско Сиера. Въпреки това хората ходеха по улицата по памучни фланелки, по къси панталонки, почти голи. Такава издръжливост...

Макс го поведе по крайбрежната улица, покрай парния часовник, който пееше мелодийка и пухтеше часовете, Франциско спря и направи снимка. Пред очите им се показва презокеански кораб, пристанал пред странна постройка с платна, Франциско пак спря, за да снима.

— Не трябва да се бавим, франк.

Тези канадци вечно бързаха. В Коста Рика най-забързаният ден от годината винаги беше утре — маняна. Реши, че е заради времето. Ако останеха на едно място, тези хора щяха да умрат от студ.

Виждаше покритите със сняг планини от другата страна на пролива. Там сигурно имаше хора със ски и кучешки впрягове. Би искал да направи снежна топка и да я хвърли. Копнееше да види и ледени висулки. И природното съвършенство поне на една снежинка.

Минаха покрай няколко големи банки — странно, нямаше никакви опашки. Спря, за да снима. И нито следа от Екзекутора по тези чисти улици.

Макс го заведе в една висока сграда в центъра и с бързия асансьор се качиха до някакъв кабинет. Там ги посрещна един човек с плачевен външен вид, когото му представиха като инспектор Норкуист.

Франциско се огледа — компютри, лазерни принтери, копирни машини.

— Виждали ли сте такова нещо, капитане? — попита го Норкуист и му показва една разпечатка — върволица сиви овалчета. — Това е ДНК анализът на Олив Климчук.

— А, да. Чел съм за това. Безпогрешно е като отпечатъците от пръсти.

— Безценен метод, ако откриеш само кръв.

— Прекрасно... как се казва... нововъведение в криминалистиката. — Какво ли става с някогашното триене на подметки и налягане на мозъка? Франциско се удивляваше. На Еркюл Поаро не му се бе налагало да използва подобна техника.

— Успя ли да измъкнеш още нещо от Търнбул? — попита Макс. Норкуист поклати глава.

— Вече има доста добър адвокат. Артър Бокъм.

— Да, той е способен, ако реши.

— Така че не мисля, че ще е лесно да му лепнем и другите убийства. Освен, ако не се споразумеем с Калико. Но вече и той не иска да говори. Бокъм му е намерил друг адвокат. Адвокатите вечно се пречат, нали, капитане?

— Така е, инспекторе. А всички ли са сигурни, че Роджър Търнбул е Екзекутора?

— Франк има известни съмнения — обясни Макс.

— А кой е според вас? — попита Норкуист.

— Може би някой, който най-малко подозирате.

Не успяха веднага да доизяснят въпроса, защото иззвъня телефонът. Обаждаше се някой си Браун от полицията в Нот Лейк. Норкуист включи разговора на високоговорител и всички чуха болезнената изповед за злодеянията на сина му миналата зима.

— Другото момче също ли призна?

— Да, сър. Задържани са и двамата по обвинение в безразсъдно използване на огнестрелно оръжие.

— Съжалявам за сина ви, но... не мислите ли, че е по-добре да отведете момчетата у дома? Непълнолетни са и никой съд няма да ги осъди.

— Благодаря, сър.

Норкуист прекъсна линията и поклати глава.

— Изглежда можем да приключим един от случаите. Работата се опростява.

— Да, но има нещо друго... — обади се Франциско.

— Какво? — попита Макс, който все още мислеше за обаждането от Нот Лейк.

— Първото писмо на Екзекутора.

Франциско посочи увеличението на писмото, което висеше на стената.

— Тук има три имена — отбеляза той. — Бестърман, Померой и Бровак. Поради някаква причина, Екзекутора е искал да си припише опита за покушение над Брайън.

— Така изглежда — кимна Макс. — Търнбул е искал да ни отклони от вярната следа.

— Може би Търнбул — каза Франциско. — Или някой друг, който има причина да твърди това. Трябва да открием този мотив. — Ние. Колко нахално от негова страна. Та той беше външен човек, трябваше да се стреми да не предизвиква лоши чувства.

— Някакви предположения? — попита Норкуист.

— Олив Климчук е била убита във Виктория някъде около четири часа сутринта в петък. Мартин Уесъл е бил отровен във Ванкувър четири часа преди това. Лесно ли е човек да измине разстоянието между двата града през нощта? При това единият е на остров. После да влезе в хотел „Топаз“, без никой да го забележи... Ясно е, че търсим... че търсите двама убийци. Единият обича насилието, а другият — по-рафинирани методи. Мислителя и изпълнителя. Има един човек, за когото не се говори много. Съдия на име Лерой Люки.

Норкуист насочи тъжните си очи към Франциско и повдигна учудено вежди.

— Люки? Това пък защо?

Франциско сви рамене и доби смутен вид.

— Литературно хрумване. Доколкото знам, този човек е ядосан и объркан, защото кариерата му е унищожена. Кой е виновен за това?

— Джон Бровак — отвърна Макс.

— Отчасти да, но също така и баща ти, нали? Човекът с власт, който иска да отстрани Люки от високия му пост.

Франциско видя — както се казва в литературата, — че лицето на Макс просветва.

— Той живее малко по-нататък по улицата, съвсем близо до баща ми. Знаеше, че кандидатства за място във Върховния съд. Значи според теб... той е пуснал онези боклуци в кофата му? За да го катурне, за да наклони везните срещу него?

— А Люки не е ли свързан с един от другите заподозрени? — продължи Франциско. — Той и Евърит Къдлип са първи приятели, нали? Мислителят и палачът, които си отмъщават на системата, като убиват хората, които са... част от нея. Може би този полицаи се крие в къщата на съдията. Защо не надникнете там?

САТАНИНСКИЯТ КЛЮЧ

Норкуист си даде сметка, че Къдлип веднага би забелязал специалния микробус за следене, ако го изпратеше пред дома на Люки, така че вместо него пусна една жена да събира подписи под петиция за опазване на зоопарка „Стенли“.

Докато агентката изслушваше поученията за правата на животните от живущите срещу съдия Люки, забеляза, че оттам излиза млада жена и свива надолу по улицата. Тръгна на известно разстояние след нея и стигнаха до магазина на Гранвил стрийт.

Описанието, което по-късно даде на Норкуист, отговаряше на описанието на Роузи Финч.

Инспекторът реши, че е рано да разлайва кучетата. Все още не разполагаше с достатъчно приемливи за съда доказателства срещу Къдлип, дори и по обвинението за приемане на подкуп. Защо Франциско Сиера бе толкова убеден, че Люки и Къдлип са престъпниците, които търсят? Литературно хрумване, както сам той каза. Каквото и да означава това.

Уентуърт Чанс виждаше големите, сериозни очи на излюпените бухалчета, който надничаха към него през вратичката на къщичката си. Олга, кацнала наблизко, крещеше и се караше на Хаулънд, който се хранеше с пилешки вътрешности. Тя не си падаше особено по мъртвата храна, като ленивия си съпруг — предпочиташе да ловува гризачите, които Уентуърт събираше в двора, като разхвърляше ечемични зрънца.

Вече се бе привързал към птиците и щяха да му липсват, когато Карълайн — с или без Брайън — се прибереше у дома. Никой от двамата не се бе обаждал. Уентуърт бе получил ясни нареждания — той беше пазачът на бухалите и трябваше да живее при тях, докато пристигнеше редовната смяна.

Ами след това? Може би още няколко дни в бърлогата на Бровак? Кой знае, великият Брово можеше и никога да не се върне от Коста Рика.

— Той видя зеления отблясък — осведоми го Брайън навъсено. Някаква неясна метафора за любовта. Бровак? Любов? Никой не е застрахован.

Ваджита също му предложи да отиде при нея, но тя с всеки изминат ден ставаше все по-странна и по-странна — беше се заела с вещерство, четеше книга за черната магия. „Занаятът“. Пентаграма, петолъчна звезда, висеше в дълбоката, омайна пролука между гърдите ѝ. Беше започнала да покрива лицето си с пласт бяла пудра и да оцветява устните и ноктите си в алено. Говореше за организиране на съборище на вещици — той също можел да се включи.

Промяната настъпи веднага, след като тя завърши романа си. Изпрати го на някакъв издател в Торонто и беше сигурна, че ще пожъне успех в целия свят.

Уентуърт се върна в къщата, за да си измие ръцете. Ваджита седеше пред кухненската маса и бе погълната от статията в сутрешния вестник — за двете момчета, признали опасната си шега в Нот Лейк. Той не можеше да си обясни защо този вестникарски материал толкова ангажира вниманието ѝ — препрочиташе я поне за десети път.

Към статията бе публикувана и снимка на Брайън Померой — стара, направена при някаква реч в клуба „Сиера“. Отдолу имаше и малко каре, посветено на изненадващото му появяване в Уийпинг Уилоу Ривър, за да защитава жена си.

— Ще потърся ножица — обяви Ваджита. Устните ѝ изпускаха пламъци на фона на призрачно бялото ѝ лице.

— Ваджита, мисля, че е време да те заведа у дома.

— Тази вечер ще остана тук.

— Брайън и Карълайн могат да се върнат всеки момент.

— Искам да се запозная с тях.

През по-голямата част от вечерта тя стоя пред прозореца, загледана в бухалите.

— Вещаят смърт — отбеляза по едно време. — Куриери на Лилит, богинята на смъртта. Пише го в книгата.

Продължи да чете „Занаятът“ и след това накара Уентуърт да се упражнява да прави заклинания: „Горго, морго, богове на тъмнината,

чуите ме“. Вечерта в леглото тя свали пентаграмата от шията си и я окачи на щръкналия му пенис.

— Това се превръща в сатанински ключ, който отключва злото. Влез в мен.

В събота сутринта Уентуърт стана, без да буди своята сладострастна магьосница. Прецени, че и сама ще може да се прибере в квартирата си, ако трябва, дори и възседнала метла. Пристигна в кантората късно и завари приемната пълна — четири палави деца, които не спираха на едно място и възрастна жена, която хранеше бебе с бутилка. Бяха облечени като за църква. Чии клиенти бяха? Най-вероятно някой заплетен семеен проблем, който щеше да бъде стоварен върху неговите плещи. Джо Раф също бе дошъл, без да имат уговорка.

Уентуърт се бе занимавал със сатанински оргии, докато трябваше да се готви за понеделника — делото за прогонване на Джо Раф от съдилищата в Британска Колумбия.

Бяха излезли наяве и нови улики, които засилваха подозренията към Раф. Преди петнайсет години го бяха изхвърлили от юридическия факултет на университета, защото не бе успял да завърши успешно първи курс и при втория опит. Там бяха открити писма на Раф — параноични бълнувания за „шайка“ адвокати, влезли в заговор, за да му попречат да стане един от тях. Този човек бе напълно откачен, но и някак си... коварен. Полицията в момента работеше върху версията, че са действали двама убийци. А онзи млад човек, младата маймуна с мъртъв поглед, така наречения негов „клиент“?

— А, Уентуърт — заговори Раф, — отбих се само да те питам за делото... Ще трябва да облечем бойните униформи в понеделник, нали?

— Хм, да. Но си мисля, че ще е по-добре, ако отложим още веднъж.

— Протакането е правилната игра, да, брилянтно, много добре. Ще накараме онези боклуци да платят с лихвите, нали?

— Разбира се. А... Джо, онзи клиент, който дойде при теб, когато бях у вас... изглеждаше странно...

— Къртис? — Раф чукна слепоочието си с пръст. — Нещо му хлопа тук, нещо му хлопа. Правя му професионални услуги. Ценен клиент в продължение на много години.

Нещо му хлопа. Това трябваше да се провери.

Раф излезе през вратата, а Уентуърт отиде в стаята за почивка, за да загрее за деня с малко кафе.

Там с изненада видя Бровак, който за втори път се изпречваше пред очите му неочаквано, този път придружен от отракана млада жена с тъмна кожа.

— Хлапе, запознай се с годеницата ми, Летисия.

Летисия му подаде ръка.

— *Mucho gusto*, хлапе.

— А, да — кимна Уентуърт. — Мучо густо и на теб.

— Цяла нощ не съм мигнал, защото спорих с някакви гъзове... пардон, задници от имиграционната служба, които понятие си нямат от законите... няма значение. Онова там са само част от децата. Между другото. Онези двете са на сенъора Робело, а трите малки — на покойната й сестра. По-големите останаха да наглеждат фермата.

Влезе Макс, за да си налее още кафе и се вгледа учудено в Бровак и Летисия, които все още държаха ръцете си.

— И през ум не ми е минавало, че може да обича нещо друго, освен онази си работа — промърмори той на Уентуърт.

Летисия, а тя имаше добър слух, се учуди:

— Каква онази му работа?

Макс се изчерви.

— А, това е шега. Исках да кажа, че е влюбен в това, което вижда в огледалото.

Тя се засмя.

— А-а-а, ясно. Значи трябва прави конкуренция на онази му работа.

Уентуърт едва се сдържа да не прихне, а Макс побърза да прекъсне разговора:

— Ще дойдете ли за малко при нас?

Бровак се намръщи и се отдели от Летисия, след което с Уентуърт и Макс отидоха в библиотеката, където тържествено ги очакваше Франциско Сиера.

— Открехме къде се крие Къдлип — обясни Макс. — В къщата на Лерой Люки. Там е и половинката му.

Бровак се плесна по челото.

— Как не ми хрумна по-рано!? Когато споменах Люки, всички се присмяхте. Казах ви, че той и Къдлип са комбина, за да си отмъстят на системата, която ги прецака. Всички решихте, че това е глупост. Какво трябва да направим сега? Как да проникнем при онези откаченияци? Кажете ми най-напред как разбрахте.

— На Франк му хрумна — отговори Макс.

— Най-накрая мой човек. Започнах да се чувствам самотен.

— Малко вероятно е да са сами — намеси се Франциско. — Мислехме, че ще ни помогнеш да намерим и трети човек.

— С Франк мислехме много — каза Макс.

— Добре. Продължавайте да ме държите на тъмно.

— Колко можеш да се приближиш до Тони д'Англио.

— Защо?

— Надяваме се, да ни подсказе.

— Тони не е издайник и мрази тези, които са.

— А няма ли начин да бъде убеден? — попита Франциско.

— Да, можем да отвлечем майка му и да мушнем кибритени клечки под ноктите ѝ. Слушайте, искате невъзмож... — Той млъкна, преди да довърши. — Какво сме днес? Събота? Време за спортни занимания.

Когато Брайън и Карълайн се върнаха у дома си в северната част на Ванкувър, беше влажна, тъжна вечер. Слънцето все още осветяваше върховете на планините, но в подножията им се точеха мъгли, увиваха се около живите плетове и дърветата, скриваха от погледа къщите на съседите.

Сърцето на Брайън биеше, изпълнено с надежда. Да опитаме — бе казала тя. Тази сутрин, на брега, му позволи да улови ръката ѝ. Той имаше чувството, че това е първата му среща с момиче — беше нервен, развълнуван, чудеше се какво да направи, как човек си открадва целувка.

— Добре — каза Карълайн. — Започва живот, изпълнен с ненадминато досега семейно щастие. Дано не е твърде отегчително.

Брайън видя, че прозорецът на стаята свети със слаба жълта светлина и се зачуди какъв ли е източникът ѝ. Когато отключи пътната врата, усети мирис на тамян — лютив, неприятен. Задържа вратата, за да влезе Карълайн и чу женски глас, който припяваше нещо — беше му познат и го изпълни със страх от Бога:

— Нечестивий, Молох, Мамон, Велзевул... елате, вий принцове на мрака.

— Боже мой! Коя сте вие? — възкликна Карълайн, когато застана на прага на всекидневната. — И какво правите?

— Призовавам тъмните духове — отвърна Чарити Слоу.

Брайън изпадна в мозъчен ступор, когато я видя — коленичила пред две запалени черни свещи, от които капеше разтопен восък на стъкления плот на масичката в средата на стаята, тя се взираше в някаква книга и изглежда се мъчеше да спазва инструкциите.

— Предполагам, че не искат да дойдат — каза тя, стана и се обърна към тях. — Но... вие сте тук. Здравейте, мили хора.

— Вие сте... приятелката на Уентуърт? — Карълайн хвърли на Брайън озадачен поглед. Видя, че е пребледнял и устата му мърда като на риба, извадена от водата.

— Вие трябва да сте Карълайн? — предположи Чарити.

Карълайн се насили да се усмихне.

— Да... Това е Брайън.

— Познаваме се — отсече Чарити.

— Така ли? — Карълайн погледна мъжа си, застинал като ледена скулптура. — Да не би да си болен?

— Н-не... аз... не.

— Но се познаваме от един друг свят — заяви Чарити.

Карълайн не знаеше какво да мисли.

— Различен...

— Светът на сънищата. — И добави весело: — Ние всички обитаваме различни светове, нали?

— Да, разбира се — кимна Карълайн. — В момента не съм много сигурна в кой точно се намираме, честно казано. Казвате се... Ваджита, нали?

— Ваджита. Но това бях различна аз. Сега съм друга.

— Коя сте сега?

— Името ми е Лилит.

— Добре — каза Карълайн. — Е, искате ли нещо за пиене? — И добави тихо на Брайън: — Нямаме никаква кръв, нали?

— Щастливи ли сте заедно? — попита Лилит.

— Невероятно — отвърна Карълайн.

— Личи си. — Тя коленичи и духна свещите, после угаси и тамяна. — Пуф! Гасни, о, тленна свещ. Това от Шекспир ли беше?

— Животът е движеща се сянка — каза Карълайн.

— Нима не е така? — попита Лилит и започна да прибира пособията си за викане на духове в торбата. — Време е да тръгвам.

— Добре. Може би Брайън трябва да ви закара с колата?

— Не. Останете сами. Заедно. Завинаги.

Тя мина покрай тях и излезе.

— Боже мой! — възкликна Карълайн. — Виждал ли си някога нещо подобно?

Никакви лъжи, каза си Брайън.

— Не, никога.

УБИЕЦ

Капеланът на Армията на спасението в Уинипег се зачуди колко ли дълга проповед ще успее да изнесе тази сутрин. Миналата неделя сред изпадналите се надигна ропот — заля ги с толкова много богоугодни поучения, че кашата им успя да изстине. Реши, че петнайсет минути ще са смърт за тях.

Изчака доброволците да напълнят купичките на новодошлите с каша. Тези, последните, все още миришеха на алкохола от предишната нощ, но днес се бе събрала добра публика. Имаше надежда за онзи, едрия, с брадата, седнал ей там, без да докосва кашата си, в очакване на проповедта. Винаги внимателен към околните. Идваше редовно от две седмици. Някой спомена, че бил от Ванкувър.

Капеланът спря при него и попита:

— Направихте ли своето добро дело днес?

— Не, но искам — отвърна О. Д. Милсъм.

— Потърсихте ли си работа?

— Никой няма да ме вземе.

— О, не говорете така.

— Ако знаеха, че съм известен...

— Известен? — Капеланът въздъхна. Този господин, уви, не беше с всичкия си. — А какви големи дела сте извършили?

Милсъм се наведе към ухото му.

— Убих онези адвокати във Ванкувър.

Когато Бровак започна да обяснява на сенъора Робело как да си служи с пералната машина, разбра, че сам не знае кое копче за какво е. Винаги я включваше жената, която чистеше. Той махна с ръка и каза, че има служба, която взема прането и го връща изпрано. Това вече сенъора Робело не можеше да схване — разсмя се на абсурдността на подобна идея.

Електрическа печка, съдомиялна машина, кафеварка — реши да овладее цялата тази техника. Бровак трябваше да се срещне спешно с Тони д'Англио тази неделна сутрин, така че се обади на Брайън. Той обеща да отидат с Карълайн, за да помогнат на новото му семейство да се адаптира към механизирания свят.

— Как е сексът? — попита Бровак.

— Работим по въпроса.

— Разбра ли, че не се е опитал да те очисти Екзекутора?

— Да. Разочарован съм.

— Разказаха ли ти всичко?

— Уентуърт се отби.

— Добре. Ще видя дали ще успея с д'Англио, както е по плана. Къде ще се срещнем довечера?

— Макс предложи в кантората.

— Не. Кажи му, че у Ръсел. Там има топъл басейн, маса за бiliarд, вероятно и каса отлежало уиски в бара. Искam да покажа на Летисия какво значи да си истински беден.

Въпреки че денят обещавахе да бъде топъл, утринните мъгли не се бяха вдигнали. Тропическият гардероб на Летисия не можеше да я предпази от студa както трябва, така че Бровак я облече в една своя виненочервена жилетка, която увисна до коленете ѝ като рокля. С навити ръкави, реши той, изглеждаше много добре, дори модерна. Утре — по магазините.

Качиха се на мерцедеса и дъхът ѝ секна, когато полетяха по висиящия мост към небостъргачите. Бровак стисна ръката ѝ и тя се усмихна. Отново почувства онова странно нещо — тялото му се разтапяше, краиниците му се превръщаха в гума.

Намери място за паркиране до един пикап зад пицерията на д'Англио. Това беше неговият по-почтен бизнес — въпреки че пикапът разнасяше колкото пици, толкова и трева. Завари шефа в стаята за залагания отзад, заедно с няколко от по-квадратните на вид горили.

Чарли Топуза — един от най-големите и свирепи биячи на Тони, погледна Летисия със зеници, големи колкото карфици. Кокаин, помисли си Бровак.

— Страхотно — изломоти Чарли. — За десерт.

Д'Англио беше старомодно възпитан и ѝ целуна ръка.

— Хубаво, хубаво. Имам вкус за най-доброто и не само за пурите. Извиках те, защото една от шофьорките ми е била спряна за превишена скорост. Ченгето е намерило в чантата ѝ пачка, с която можеш да потопиш кораб. Триста хиляди и малко дребни. Целият оборот от почивните дни.

Бровак го погледна с невинно лице. Бе очаквал обаждането на д'Англио.

— Момичето, което са пипнали, ми се пада племенница и без адвокат няма да намери нужните думи, за да обясни откъде е взела толкова много мангизи. Ще ти бъда благодарен, ако поговориш с ченгетата, преди да откраднат всичко.

— Хайде да се поразходим — предложи Бровак.

Д'Англио се извини и обясни, че предпочита Летисия да не идва с тях.

— Дайте ѝ най-голямото парче — нареди той на хората си и излезе с Бровак на празното място в съседство.

— Това е мястото за пушене — обясни Тони и му предложи пура.
— Някои от момчетата се оплакват. Под сурдинка, разбираш.

Бровак отхапа края и го изплю в тухлената стена.

— Тони, да кажем, че отърва онова момиче... няма да е лесно, но да кажем, че успея.

Д'Англио го прекъсна:

— Твоето е двайсет процента. Това са печалбите и загубите на някои честни хора във Ванкувър, Джон. Повечето пари всъщност не са мои. Ще трябва да ги възстановя.

— Ако я измъкна, Тони, искам да те попитам, ще ми направиш ли една услуга? И няма да ти вземе пукнат цент.

— Стига да е в царството на човешките възможности, Джон, ще го направя. Кое е нещастното копеле?

— Искam само една информация.

— Виж, това е нещо, което може и да не е по силите ми. Съществува клетва за мълчание. Омерта.

— Става дума за онзи тип, който ликвидира адвокатите, Тони. Той пречука и двама от твоите. Искаше да пречука и мен. Как може един бизнесмен да върти честен бизнес без адвокат?

— Добре, за този Екзекутор съм с теб. Ще те изслушам, но не поемам ангажименти. Какво искаш да знаеш?

— Какво можеш да ми кажеш за Хюи Лупо?

Д'Англио все още не беше запалил пурата. Започна да я върти замислено между пръстите си.

— Хайде, Тони, това е извън омертата. — Бровак драсна клечка кибрит в стената и му я поднесе. — Хюи Лупо. Пречукал е двама от ФБР във Филадельфия. Преди петнайсет години. Сменил си е фасона. Янките искат да се изпикаят на гроба му. Ако се окаже, че той е Екзекутора, ще се присъединя към тях.

Д'Англио се изкашля.

— Като се замисля, може би има два вида омерта... Голяма и малка. Голямата омерта е клетвата. Малката омерта са нещата, които си чул случайно, които можеш да споделиш с някой приятел или адвоката си. Освен това няма да е зле да си взема парите обратно. Да не говорим за племенницата ми, която трябва да бъде изритана по задника за тази работа.

— Може би ще се справя, Тони. Дай ми само малък стимул, това е всичко.

Д'Англио издуха голямо кълбо дим и го проследи, докато мина покрай ухото на Бровак. Взе решение, приближи се до него и заговори тихо:

— Добре, Джон. Преди петнайсет години бях дребна риба в този бизнес... държах няколко магазинчета с материали за възрастни. Но човек дочува разни работи и разбрах, че един приятел, на когото се дължеше услуга, калабриец от Кливлънд, се е обърнал към нашия шеф и е поискал някакъв човек да бъде приет в местното ни общество, без да бие на очи.

— Хюи Лупо.

— Не си ме чул да казвам името му.

— Естествено.

— Вече имаш стимул.

— Още нещо. Все още ли е в града?

— Ще отървеш ли мангизите ми, да не говорим за племенницата?

— Може да разчиташ.

— Чух, че е някъде тук. Не съм го виждал, но и да го видя, сигурно няма да го позная. Може да си е сменил и пола, ако питаш мен.

— Кажи ми само още едно нищо и никакво нещо. Някой тук знае ли кой е той?

— Еди Коен веднъж намекна, че знае. Само че Еди не може да ти помогне, нали? — Д'Англио издуха още един кръг и погледна невинно към небето. Мъглата вече се бе разнесла. — Струва ми се, че времето ще бъде хубаво.

— Да, денят ще е, какъвто трябва. — Бровак угаси пурата си в стената — две искрящи, черни линии, пресечени като „X“.

Д'Англио остана, за да допуши пурата си, а Бровак се върна в стаята за залагания. Завари Чарли Топуза, коленичил прекалено близо до коленете на Летисия, прекалено близо. Държеше малка чинийка, в която току-що бе разстлал две ивички кокаин. Летисия упорито клатеше глава.

Бровак се приближи и изрита чинийката от ръцете на Чарли. Тя полетя към стената и се счупи.

Топуза бавно се изправи. С едната си ръка изтупа кокаина от скъпия си костюм, а с другата вдигна бръснача, като го стискаше между палеца и показалеца. Изгледа намръщено Бровак, сякаш се чудеше откъде да започне да реже.

— Прибери го, Чарли — предупреди го Големия Харолд, който се грижеше за залаганията. — Мистър Бровак, стойте настрана от Чарли.

— И през ум не ми е минавало — отвърна Бровак.

Чарли бавно прибра бръснача, а в това време Бровак го улови за китката и я изви, после заби главата му в стената. Дръпна го към себе си, обърна го и го подпря.

— Ако още веднъж се приближиш до нея с тази гадост, ще ти пръсна черепа.

Чарли го чу някъде отдалеч.

Бровак остави пет от най-хубавите пици, предлагани в заведението на д'Англио, на масата в кабинета на Норкуист и седна. Освен инспектора, там бяха Макс и Франциско. Норкуист се обади на колегите си и те веднага освободиха племенницата с парите.

Все още беше рано. Бровак отиде да си вземе ските.

— Какво смяташ да правиш сега, франк? — попита Макс.

— Бих искал да поговоря с мисис Огъстина Сейдж. Има нещо неясно около убийството в хотел „Топаз“.

— Помогни му, с каквото трябва — кимна Норкуист.

Никой от хората му не знаеше какво прави при тях Франциско Сиера. Докато ядяха пиците си, го гледаха странно. Предполагаха, че Кокала е довел някакъв експерт от чужбина.

— Стана ли ясно, кога ще докарат Милсъм? — попита някой.

— Утре сутринта — отговори Норкуист.

— Какво ще правим с него?

— Ще го заведем на психиатър. Не мисля, че можем да го държим при нас вечно.

— Слушай — обади се друг, — този човек призна, че е Екзекутора, нали?

— Да. Сигурно е застрелял и президента Кенеди.

Всички се разсмяха, освен Франциско, който гледаше през прозореца, към снежните върхове на планините. Макс му беше обещал днес следобед да го заведе горе с лифта, Джон Бровак щеше да му даде урок по ски. Сняг, великолепен сняг.

Карълайн прекарваше много добре у Джон Бровак със сенъора Робело и децата — и с Брайън. Виждаше се, че децата го обожават. По пътя се бяха натоварили в един магазин за играчки и сега мъжът ѝ беше не по-малко погълнат от влакчетата и количките, отколкото бяха трите малки деца — почти бебета. Двете все още бяха с найлонови гащи. Докато Брайън си играеше, Карълайн обясняваше на сенъора Робело чудесата и начините на действие на първия свят.

Усвояваше бързо и скоро прогони Карълайн от кухнята, за да приготви обяд за всички.

Карълайн мина по стайте, за да събере това-онова, защото този ергенски дворец се нуждаеше от сериозно пролетно чистене, и след това излезе навън да види какво прави Брайън. Беше извел всички деца. Денят бе прекрасен, от тези, които помитат ума ти като метла и прогонват спомените от зимните гадости — нейното собствено, вътрешно пролетно чистене.

Снощи, след като съществото от отвъдния свят си тръгна — Ваджита, понастоящем Лилит — Брайън не успя да се успокои. Каза,

че било от стомаха.

— От водата е. Отвикнал съм от химикали.

Тя го заведе на двора, за да го представи на Олга и трите излюпени бухалчета, което изглежда повдигна духа му. След това започна да разговаря с Хаулънд.

— Кой го направи, Хаулънд?

— Х-у-у-у!

— Кажы кой?

Хаулънд избуха уклончиво.

Снощи не правиха любов. Тя искаше, но долови, че той е уплашен, че не е готов.

Довечера? Имаше среща със съдружниците си и кой знае кога щеше да се прибере.

Карълайн се наведе и подаде на шестгодишната Габриела куклата, която беше изпуснала. Момиченцето я пое срамежливо, без да каже дума.

Брайън клекна край нея.

— *Gabrial, dice a Carolina; gracias, Senora.* Кажы й го на английски, спомняш си.

— Добро утро, сеньора Каролина.

— Бро утро — повтори тригодишното тъжно момченце с големи знаещи очи.

Доста коварно от страна на Брайън, помисли си тя. Да подшушне на Бровак да доведе трите деца, които нямат майка. През цялото време е знаел, че тя не може да роди. Абигейл му го бе казала, той сам призна.

Реши, че трябва да ги научат да говорят и двата езика. Освен това и френски, щом ще живеят в Канада. Испанският на Брайън беше доста добър, но тя пък бе прекарала цяла година в Сорбоната.

40

УБИЙСТВО В ЗАКЛЮЧЕНА СТАЯ

Франциско изчака дългия черен кадилак на съдия Куентин Ръсел да се доближи с мъркане до бордюра пред сградата, където беше щабът на Норкуист. Никога не се бе качвал на лимузина. По-късно днес щеше да се научи да кара ски. Какви неща имаше да разказва на Мария и децата!

Джеймс Гудуинкъл излезе от колата и им кимна.

— Добро утро, мистър Макартър. На вас също, сър. — Много любезен, отбеляза мислено Франциско. Не някой позьор. Видя го как подръпва кожения ремък под мишницата си. Не умееше да носи пистолет.

Франциско и Макс седнаха отзад срещу Огъстина, която беше на седалката с гръб към шофьора. Още една от героините на Брайън Померой от кръв и плът — наперената пленителка на съдии Огъстина Сейдж.

Гудуинкъл избърса с ръкавицата си петната, които бяха оставили по колата му, и седна на мястото си зад волана. Огъстина отвори преградата зад гърба си.

— У дома, Джеймс. — Затвори стъклото и добави: — Той е като кредитна карта. Никъде не мога да отида без него. — После улови ръката на Франциско и попита: — Вие сте капитан Сиера, нали?

— Човекът на Огъстина е в Отава — каза Макс. — Искях да те запозная с него.

— Надявам се да имам удоволствието.

Докато пътуваха, Макс ѝ разказа за въоръженото нападение на Купидон над Бровак и Летисия Робело. След това добави:

— Между другото, чух, че Бровак е идвал да ви навести.

— Да, съблече се чисто гол и скочи в басейна, а после, когато Джеймс му донесе кърпа, му каза: „Чух, че си правел хубав масаж“. Гудуинкъл наистина е работил в някакъв салон, но не иска да се заеме дори с мен. Пази ръцете си за съдията. „Няма да пипна никой друг“ —

отговори Джеймс, а Бровак му се ухили: „Обзалагам се, че се пипаш сам“. Горкият Джеймс.

— Джон смяташе, че между теб и Ръсел става нещо странно.

Франциско видя как усмивката изчезва от лицето на Огъстина. За да запълни неловката пауза, извади цигара и бавно я запали.

— Какво искаш да кажеш?

— Куентин е пребледнял като платно, когато Джон е заговорил за шантаж. Разменяли сте си тайни погледи.

— Нямам представа какво се е въртяло в главата на Джон.

— Простете — намеси се Франциско, — съдия Ръсел познавал ли е някоя от жертвите?

— Разбира се — отговори Огъстина бързо, — той познава всички колеги. Преди много време Еди Коен дори работеше в кантората му.

— Съдружникът на Мартин Уесъл.

— Да, точно така.

Огъстина настави гостите си във всекидневната, но се чувстваше неспокойна. По време на посещението си миналата седмица, Джон Бровак — грубиян, но с изострени сетива — бе успял да долови, че нещо не е наред. Но тя не смееше да сподели с никой тайната на Куентин.

Той се обади по телефона сутринта. Беше й се сторил ободрен. Церемонията бе свършила, ръкоплясканията и целувките — също. Нямаше да се прибере у дома още известно време — трябваше да се подготви за пролетната сесия.

Мисис Колинс влезе с поднос с кафе.

— Добре — заговори Огъстина, — разбрах, че имате някои въпроси, Франциско.

Той започна да я разпитва спокойно за нощта, когато бе убита Олив Климчук, за двете срещи с Джо Раф, за охраната, за разположението на апартамента в хотела. Държеше се почтително, по начин, който почти я успокои.

— Значи затворихте вратата към терасата, преди да си легнете?

— Сигурно не съм. Не е имало как иначе да влезе. След като се затвори, не може да се отвори отвън.

— Но смятате, че сте я затворили.

— Вече не знам. Толкова пъти ме питаха, че...

Франциско присви устни и се намръщи.

— Класическият случай на убийство в заключена стая. Като в романите. Смята се, доколкото разбрах, че убиецът се е спуснал на вашата тераса от третия етаж по бръшляна. Но от снимките, които видях, не личи такова нещо. Бръшлянът щеше да е разкъсан. Замисляли ли сте се над възможността, убиецът да е бил при вас през цялото време?

— Техният човек провери всичко — възрази Огъстина.

— Той беше ли на етаж, преди да отидете вие?

Тя се опита да си спомни.

— Не... само ни заведе дотам, после остана навън, до асансьора.

— От снимките видях, че има още една врата... Тя към съседния апартамент ли беше?

— Винаги беше заключена. Но... да, двата апартамента могат да се свържат, ако се наложи.

Огъстина чу зад себе си леко кашляне и се обърна. Гудуинкъл седеше на вратата в работни дрехи.

— Ще има ли нещо за мен? Трябва да изляза вън.

Пак ще чисти и лъска, помисли си тя.

— Някой обаждал ли се е, докато ме нямаше?

— Някой си мистър Шулц. Номерът му е край телефона.

Огъстина си даде сметка, че би трябвало да познае името, но не си спомни нищо.

— Благодаря, Джеймс.

Той кимна и излезе.

— Между другото — обади се Макс, — франк има теория за един от нашите съдии.

— Това е нелепо! — възкликна Огъстина. — Онази нощ той беше тук. Говорих с него по телефона.

Франциско наклони глава, по начин, който подсказваше, че чака разяснение.

Огъстина се смути заради изблика си.

— Тоест, ако става дума за него.

— Имам предвид съдия Лерой Люки — обясни Франциско.

Тя се изчерви и това не убягна от погледа му. Той отпи от блудкавата течност, която тукашните хора наричаха „кафе“ и попита:

— Огъстина, простете, но защо решихте, че говорим за вашия приятел Куентин Ръсел?

— Колко глупаво! — Тя се прокашля. — Представа нямам какво ми е минало през ума. — Почувства се ужасно неловко. Трябваше ли да сподели с Макс историята с Мартин Уесъл? Подозренията могат да добият цвят, да се раздуят до неузнаваемост.

— Франциско, имате ли нещо против да направим малка пауза? Трябва да се обадя по телефона.

Той стана и се облече.

— Тялото се уморява, като седи на едно място. Ще изляза навън, за да се раздвижи. — Отправи се към вратата.

Огъстина отиде до телефона и взе листчето с телефонния номер — с кода на Виктория.

— Докторът — отбеляза тя.

— Кой? — попита Макс.

— Не мистър Шварц, а доктор Шварц. Опечаленият съпруг на Олив Климчук. Тя запази името си, след като се ожениха.

Огъстина бе разговаряла с него само два пъти — на сватбата им и на погребението.

Шварц сякаш бе чакал обаждането й край телефона.

— Не знам на кой друг мога да се обадя... — Реши, че ще трябва да го утешава. Последният път изглеждаше толкова потресен! — Става дума за една банкова сметка, която открих на името на Олив... Не, не точно на нейно име. Контролирала е малка компания. Сметката е голяма. Близо милион долара.

Въпреки че беше слънчево, денят беше странно студен и Франциско забеляза леката мъгла, която прииждаше откъм океана. Джеймс Гудуинкъл, с работните си дрехи, поливаше кадилака с маркуч.

— Синоптиците казаха, че можем да очакваме инверсия — каза той.

— Инверсия?

— Понякога се образуват приземни облаци. На височина около трийсет метра е слънчево, но на морското равнище е тъмно и мъгливо.

Франциско кимна.

— Живеете тук, нали?

Гудуинкъл посочи каменната къща зад розовите лехи.

— От петнайсет години.

Франциско погледна надолу и видя, че е оставил кобура с пистолета на алеята.

— Това е непредпазливост — каза той и посочи оръжието. — Може да го настъпите. Зареден ли е?

— Не съм свикнал да нося такива неща. Съдията ме накара.

Франциско взе боязливо кобура. Вътре имаше револвер с пълен барабан. Лъскав, блестящ колт „Кобра“, трийсет и осми калибър. Изглежда никога не беше стреляно с него.

— Изненадан съм, че съдията е поверил оръжие на необучен човек.

— Казах му, че трябва да наеме специалист, за да охранява мис Сейдж.

Франциско му подаде кобура. Гудуинкъл спря водата и хвърли парцала в малката кофа, която внесе в гаража. Върна се с нови работни дрехи и кожени ръкавици. Носеше паста за лъскане.

— Откога работите при съдията?

— От петнайсет години. Занимавам се с всичко.

— Чух, че сте отличен масажист.

— На негова светлост му харесва.

С каква гордост го каза, помисли си Франциско. Колко почтителен беше тонът му, когато говореше за своя работодател. Може би в отношенията им имаше нещо по-дълбоко, отколкото личеше на пръв поглед. Амбициозен съдия, толкова забързан да се обзаведе със съпруга... дали не криеше някаква тайна? В гардероба, така да се каже. Тайна, която е обогатила онзи, който я е знаел.

Гудуинкъл започна да лъска колата с дълги, отмерени движения на силните си ръце, които масажираха не само колата, но и собственика ѝ.

Франциско тръгна да се разхожда из обвитото в мъгла имение — фонтан, езерце с рибки, добре поддържан жив плет. Сигурно цяло състояние отиваше, за да се поддържа всичко това. Излишествата на богатите. Даде си сметка, че не знае как Ръсел е натрупал парите си. Не спомена ли някой, че в началото е бил беден?

Влезе в гаража. Старинно пежо и още една кола — буик. Забеляза, че Гудуинкъл все така небрежно е оставил пистолета си там, на една кука до мокрите дрехи, които бе сменил. Почувства се изкушен да извърши малка, временна кражба. Еркюл Поаро би постъпил така.

Франциско и Макс останаха още един час при Огъстина, след което Гудуинкъл ги качи в кадилака, остави Макс при Норкуист и тръгна с Франциско към планината за първия му урок по ски. В града имаше мъгла, но те скоро се изкачиха над нея и ги огря ослепителното слънце.

— Горے ще е много топло — отбеляза Гудуинкъл. — Поне петнайсет градуса.

Остави го при долната станция на лифта, където го очакваха Бровак и Летисия. След малко се понесоха нагоре в кабинката и дъхът на Франциско секна. Отдолу се простираше невероятна гледка — гори, океана, мъгливия град, от който се виждаха само върховете на най-високите постройки — забързана, погребана цивилизация.

— Главните писти са затворени — обясни Бровак. — Ще опитаме на леката.

Попаднаха в ослепителен бял свят.

Франциско тръгна от станцията на лифта и стъпи на твърда повърхност, която изхрущя под обувките му. Направи още три крачки и изведнъж краката му се плъзнаха напред и той падна по задник. Абсурдно, но пък смешно. Както седеше, взе шепа от този замръзнал памук и го направи на топка. Запрати я към едно дърво.

Невероятно.

Бровак и Летисия му помогнаха да стане и тръгнаха към ски-гардероба, за да вземат екипи под наем.

САЛОННА ИГРА

Огъстина разтвори завесата, която покриваше прозореца с оловно стъкло и погледна към гъстата сива маса навън. Все още беше ден, но едва успя да различи силуета на Норкуист, следван от Бровак и Летисия, които подкрепяха Франциско Сиера помежду си. Облечен с най-хубавия си костюм, щеше да изглежда по-достопепен, ако не подскачаше на един крак.

Позвъниха и тя бързо тръгна към вратата, като спря Гудуинкъл, който излезе от кухнята. Беше по риза, без пистолета — забранила му бе да го носи вкъщи.

— Аз ще отворя — каза тя. — Ти отиди да помогнеш на мисис Колинс в кухнята. — Мисис Колинс бе останала, за да приготви ордьоврите.

Введе гостите и погледна подутия глезен на Франциско.

— Какво се е случило?

— Ами... трябваше да го гледам какво прави, вместо да показвам умения по пистата — обясни Бровак. — Опитах се да го хвана, но...

— Само е изкълчен — обади се Франциско.

— Ще ви сложа до огъня, капитане.

Огъстина ги заведе в гостната, където гореше огън. Сложи около камината няколко възглавници и ниско столче, за да си опре крака.

— Трябва да стои нависоко, заради отока.

Той закуцука до отреденото му място. Болеше го. Мария, жена му, сигурно би му дръпнала една лекция за безразсъдството да се качи на ски. С размахани щеки и оплетени ски, бе изпълнил величествен пирует, още когато се пусна от теглича на vleka — нямаше никакви спирачки.

Снегът невинаги е толкова мек. Това беше нещо, с което трябва да свикнеш.

Облегна се и сложи крака си на столчето. Останалите седнаха наблизо, за да се топят на огъня.

Огъстина отиде до вградения в стената бар срещу прозорците и попита:

— Нещо топло, капитане? Всеки да назове отровата си.

Стаята не беше осветена и огънят хвърляше танцуващи отблясъци. На стената отсреща Франциско видя ценните гравюри, нимфата със сатир и кози. Над камината висяха трофеи от езда. Дъбови ламперии, стъклописи над вратата и прозорците.

Тази къща много му напомняше класическите сцени на убийствата от книгите. Удушеният труп, открит в избата и после... Инспектор Гроджинс пуфти с лулата си и сочи лишения от наследство племенник — „Ти уби мисис Мак-Джиликъди, с чорапогащника ѝ, в килера!“

За жалост, авторът на днешната криминална драма не бе успял да събере всички заподозрени, за да присъстват на величествения финал. Колко великолепно щеше да бъде, ако имаше как да достигне до напрегнатия момент, когато щеше да посочи с пръст, когото трябва, сред стаилите дъх потенциални виновници, малко преди спускането на завесата!

Всички бяха седнали, освен Норкуист, който се разхождаше и разгледаше. Запомня стаята, помисли си Франциско. Както винаги трябва да прави един полицаи.

Но инспекторът му беше казал, че представлението ще е негово.

Искаше да го направи като Поаро. Величествена развръзка, грандиозен финал.

Гудуинкъл влезе тържествено с поднос бисквити и топено сирене и го разнесе между гостите. Изглеждаше обиден, че вижда Огъстина зад бара.

— Мис Сейдж, аз винаги правя това.

— Аз също мога да се справя.

Той остави подноса и погледна умолително към присъстващите.

— Кара ме да се чувствам излишен.

На вратата отново се позвъни и Огъстина му отстъпи бара.

— Направи на Франциско грог и попитай останалите какво искат.

Отиде да отвори — Макс Макартър и Уентуърт Чанс.

— Закъсняхме ли? — попита Макс. — Навън е като памук. Не се вижда нищо. — Бе шофирал с половината от разрешената скорост, а по

пътя се бе отбил да вземе Уентуърт.

— Какво става тук? — попита тихо стажантът. Нямаше представа, защото цял ден бе търсил апартамент с приличен наем.

Миналата вечер — след като Карълайн си легна — Уентуърт проведе бурен разговор с Брайън Померой. Започна се, след като, без да подозира каквото и да било, каза на домакина си, че ще отиде да спи при Ваджита.

— В никакъв случай! — отсече Брайън с тон, който обещаваще жестоко отмъщение.

Оказа се, че тази жена на времето му е била любовница и се е казвала Чарити Слоу — в някой предишен живот. Може би и това не беше истинското ѝ име. Брайън се закле да го зарови в мравуняк, ако някога спомене това име пред Карълайн, да сложи моментално край на кариерата му в кантората, ако не престане да се вижда с нея. Ако го послуша, можел да очаква покана да остане с тях постоянно.

Никакъв проблем. Споразумението си е споразумение. Дори изпитваше известно облекчение, че ще може да се раздели с нея.

Макс и Уентуърт седнаха на канапето, докато Гудуинкъл обикаляше наоколо с поднос напитки.

Тихият глас на Франциско долетя от пода някак мистично.

— Може ли сега да започна с моята версия? — Направи пауза, шумът в стаята притихна, после замря. — Нека за кратко се върнем към миналия юли. Смъртта на Артър Бестърман. Това убийство е разкрито. Можем да го погребем. Мистър Търнбул и мистър Калико ще платят пред закона за удоволствието да си отмъстят.

— Да се надяваме — отбеляза Норкуист. Стоеше до прозореца и гледаше към сивата маса навън през леко дръпнатата завеса.

— Мистър Бестърман не е бил убит от Екзекутора, но неговата смърт е посадила семенцето. Покушението срещу Брайън Померой шест месеца по-късно — случайност, както всички знаем — е накарала това семенце да покълне. Тези две събития, са вдъхновили идеята да бъдат убити и други.

Той се замисли за миг и в това време Уентуърт попита:

— Значи смятате, че другите убийства са били планирани?

— Позволете ми да следвам мислите си по реда им, Уентуърт, защото рискувам да изгубя отгланата пътека. Добре. Бестърман, Померой — две нападения над адвокати. Възможността изглежда

прекалено добра, за да е вярна. И двамата са се ползвали с известна слава... може би това не е точната дума... като защитници на особено омразни за обществото престъпници. Мълвата, че някакъв луд човек отмъщава на адвокатите, само налива вода в мелницата.

Това ли беше точният израз? Франциско направи пауза, за да отпие от пунша си и с болезнена гримаса изпъна изкълчения си крак.

Гудуинкъл се върна с мисис Колинс и ѝ помогна да докара количката с кафе, плодове и черен хайвер. Яйца на дънна риба, помисли си Франциско и си спомни мръсната вода в пристанището на Пуерто Просперо. Щеше само да го опита, за да разкаже на Мария.

— После — продължи той, — Екзекутора бързо решава да се възползва от победата на Джон Бровак в делото срещу наркотрафикантите. Обвиненията са оттеглени в понеделник, а гранатата е избухнала следващата вечер.

Между другото, този трик с гранатата, чийто предпазен щифт е закрепен за капака на кутията, е използван от Ф. У. Уедърс във „Връзката Калкута“. Но с по-тъжен резултат. Чудесна книга, чел ли я е някой?

Всички заклатиха отрицателно глави. Нима някой четеше в днешно време? Къде беше Брайън, другият познавач на криминалния жанр? Надяваше се да е накъде по пътя. Мъглата бе забавила темпото на живота до неузнаваемост.

— Да се върнем в заведението на Арчи. О, забравих да спомена, че сержант Евърит Къдлип е бил редовен клиент там. Той е знаел за празненството. Двама от неговите хора са били в общото помещение. Във всеки случай, епизодът е зрелищен — експлозия, която трябва да причини смъртта на много наркотрафиканти и техните адвокати. Голяма катастрофа, която би предизвикала огромни заглавия. Следва първото анонимно писмо и още заглавия. Какъв по-добър начин снежната топка да се затъркаля? Как по-добре да се насочи общественото внимание към това... как се казваше... митично същество, Екзекутора? След това той се превръща в тема номер едно.

Тук правя кратка пауза. Отбелязвам, че при взрива на гранатата, една личност се намира на безопасно разстояние от мястото — Розалинд Финч. Тайната любовница на сержант Къдлип, която е отишла до тоалетната. Но, преди да съм забравил. Нека ви върна малко назад... Какво е казал онзи, който е донесъл бомбата? Човекът с

фалшивата брада и преправения глас? „Това е за мистър Бровак. За всичко, което е направил.“

Бровак пресуши чашата си с уиски и я поднесе на Гудуинкъл да я напълни отново.

— Джеймс, добри човече, този път внимавай със содата.

— За всичко, което е направил — повтори Франциско. — А какво е направил мистър Бровак? Компрометирал е съдия Люки, като клиент на една млада нощна дама. А кой е знаел, че го е направил той? Една малка група от адвокати по наказателни дела. Никакви заглавия, никакви вестници. По този начин стесняваме кръга на възможностите.

— Трябва да е бил някой, присъствал на тържеството — обади се Макс.

— Кой би могъл да е той? — изсумтя Бровак. — Коя звезда на порицан от критиката филм за лична употреба?

— Нека сега да се върнем на първата бележка от Екзекутора. В нея се споменават имената на Бровак, Бестърман и Померой. За да уголеми плашилото на Екзекутора, за да го накара да прилича на истински, поема вината за неща, които не е свършил. Сега вече е готов да изпрати чудовището франкенщайн да поиска своето. Първата цел е Еди Коен.

— А защо той? — попита Бровак.

— Малко търпение, Джон, докато отделя дърветата от гората. Еди Коен печели дело за убийство срещу маймуна, както се изразявате. Или май беше горила? Както и да е, наемен убиец. Репутацията на мистър Коен се изравнява с тази на клиента му. А сега нека отбележим нещо. Може да ви се стори дребно, но все пак — кога на мистър Коен е била поверена защитата на този главорез? Приблизително година преди това.

Да минем на следващата жертва, мистър Мартин Уесъл, умрял в страхотни мъки от стрихниново отравяне. В джоба му е намерена странна бележка „Полунощ. Е.“ Ще се върна отново на нея. Мистър Уесъл е наказан затова, че е защитава един перверзен тип, отец Дойл. Колко време представлява интересите му? Три години.

Гудуинкъл се прокашля.

— Ще желаете ли още нещо? Напитки?

— Ще се оправим сами — отвърна Огъстина. — Почивай. Помогни на мисис Колинс за чиниите.

— Обикновено не...

— Добре, Джеймс, направи това, което правиш обикновено. Ще те повикам, когато имам нужда от теб, става ли?

Въртеше се наоколо и слушаше всичко. Започваше да досажда с непрестанното си кудкудякане.

Бровак стана, за да си налее уиски. Преди да излезе, Гудуинкъл го изгледа кисело.

— И накрая, но не последна по важност, Олив Климчук. Кого защитава тя? Крадци на бебета. Занимава се с тях от юни миналата година. Така. Кoen, Уесъл и Климчук са наети от клиентите си, преди Бестърман да бъде убит. Екзекутора е знаел това и, бих казал, случилото се с Бестърман и Померой го е вдъхновило. Ръчната граната е само глазурата за тортата. Истинската му цел са били другите трима. Веднъж, след като сцената е подготвена, за да се изпълни плана и тримата е трябвало да умрат.

Така. Значи търсим човек, свързан с тези тримата. Някой, който е имал вземане-даване с всеки един от тях. Те — Кoen, Уесъл и Климчук — са знаели, че животът им е в опасност, играели са опасна игра. Ако един от тях умре, останалите ще мислят, че е дело на Екзекутора. Тази фантастична фигура е измислена, за да отклони следата, така че подозрението да не падне върху единствения човек, който има мотив да убие и тримата.

Да се върнем в хотел „Топаз“. Предполагаше се, че убиецът се е спуснал по бръшляна на терасата на апартамента „Кралица Виктория“. Мисля, че това не е истина. Може да е бил на третия етаж и да е оставил прозореца в коридора отворен, за да създаде погрешно впечатление. Но когато Огъстина Сейдж и Олив Климчук са влезли в апартамента, той е бил на втория етаж. Огъстина твърди, че е затворила прозореца към терасата, а той не може да се отвори отвън. Вярвам ѝ. Мисля, че убиецът е бил в съседния апартамент. Мисля, че е имал ключ.

Добре върви, помисли си Франциско. Слушаха го внимателно. Беше време да изобличи някои от измамите на Екзекутора.

— Нека сега разчистя мястото от боклука. Бележката „Полунощ Е.“ е била мушната от някого в джоба на Уесъл. Целта ѝ също е била да насочи подозренията в грешна посока.

Уентуърт се обърка.

— „Е“ не означава ли Евърит? — попита той.

— Чакай малко — обади се Бровак. — Какво стана с теорията ти за Люки и Къдлип?

— Нарекох го литературно хрумване. Сега се чувствам малко глупаво заради това. — Той изви врат и огледа стаята зад себе си. Какво задържаше все още Брайън Померой? — Тайнственото обаждане на Роджър Търнбул за нещата в кофата за боклук, също е било за заблуда. Екзекутора е знаел, че Търнбул ще бъде заподозрян, после и Люки. Сякаш започва да се забавлява, да си играе с всички нас. Но освен това допуска и грешки. — Франциско затвори очи, за да се съсредоточи.

Джеймс Гудуинкъл застана на вратата и с болезнена гримаса забеляза, че Бровак отново се върти около бара му и прави някакво дамско питие за Летисия.

— Екзекутора се опитва да прехвърли подозренията върху други — Къдлип, Търнбул, Люки... Но откъде знае той, че тези тримата са сред заподозрените? Обществеността не е осведомена. Дали някое малко птиченце не е изпяло имената им на неговото ухо? Не. Разполага с вътрешна информация. По този начин още веднъж стесняваме кръга.

— Ченге — възкликна Уентуърт. — Някой от хората на Норкуист.

Инспекторът, все още край прозореца, се усмихна. Знаеше за кого става дума. Също и Макс. Франциско бе споделил с тях версията си по-рано.

Гудуинкъл отиде тихо до бара и Бровак му предаде управлението. Започна да почиства боклуците — лимонови кори, сладък черешов сок.

— А сега, да не губим повече време. Връщаме се в хотел „Топаз“. Ключът на загадката... на апартамента, в съседство с Огъстина. Кой може да се добере до този ключ?

Мисис Колинс нахълта, за да прибере някакви чинии.

— Кой? — попита нетърпеливо Уентуърт.

— Хюи Лупо. — Франциско отвори очи и видя над себе си мисис Колинс. — Чудесна храна, мисис Колинс. Малко хапки. У дома ги наричаме „бокас“. Между другото, мисис Колинс, виждала ли сте го някога без ръкавици?

Жената се обърна към него с недоумение.

— Кого да съм виждала без ръкавици?

— Предполагам, че не сте. Е, време е да ги свали.

Това беше добра реплика, но Франциско се приготви за най-добрата. Щеше да разказва тази история на децата си многократно.

— Струва ми се, че го е направил икономът.

Франциско погледна към ъгъла и видя, че Гудуинкъл е зад бара. Кога ли се бе промъкнал в стаята? Всички останали погледи също бяха насочени към него. Инспектор Норкуист измъкна пистолета си.

Когато икономът извади ръката си над плота, Франциско видя пред себе си нетрепващото, черно око на неговия колт „Кобра“, трийсет и осми калибър. Пръстът на Хюи Лупо беше на спусъка.

ОБРАТЕН ИЗМАМНИК

В продължение на няколко мига Лупо и Норкуист останаха един срещу друг с насочени пистолети. Всички други бяха замръзнали на местата си, сякаш уловени в стоп кадър. Лупо приличаше на котка — нащрек, готов да скочи. Или да стреля.

— Инспекторе, моля свалете пистолета. — Тонът беше приятен, дори мил, по някакъв зловещ начин. — Уверявам ви, че рефлексите ми са по-бързи от вашите. Следя пръста ви върху спусъка, а очите ми са много добри. Може да стреляме и двамата, но аз смятам да умра в Пенсилвания. Куршум или електрически стол, няма значение.

Норкуист не реагира. Стоеше точно пред прозореца, а между завесите имаше пролука от десетина сантиметра.

— Мисля, че предпочитам куршум. Пистолетът ми е насочен точно между очите ви, сър. Наистина изглежда наведен, но преценете ъгъла. Имам шест патрона и смятам да ги използвам всичките. Говоря напълно сериозно.

Никой не помръдваше. Съдружниците, Уентуърт и Летисия бяха като живи статуи. Мисис Колинс стоеше с увиснала челюст, стиснала в ръце поднос с празни чаши. Франциско усещаше болката в крака си и еката на тишината.

Това не беше в сценария, помисли си той. Икономът не трябваше да е в стаята по време на тази финална сцена. Преди това, да. Тогава трябваше да чуе приказките за Къдлип и Люки и да се успокои. Изчака го да излезе от стаята, преди да го назове. Не видя кога се е върнал, вероятно защото беше заслепен от суетността си, от играта пред публиката. Докато предвкушваше момента на голямото разкритие, бе пренебрегнал възможността Лупо да се върне в стаята. Във всеки случай Лупо го бе изиграл. Не носеше пистолета си досега, но всъщност е успял да го мушне под бара.

— Инспекторе, моля да свалите служебния си пистолет. В противен случай ще ви убия — заплаши Лупо. — Пуснете го. Не се навеждайте.

В този момент мисис Колинс припадна. Строполи се на килима, а празните чаши издрънчаха наоколо. Лупо не отклони поглед от Норкуист, но видя, че Огъстина отива, за да помогне на прислужничката.

— Съжалявам, мис Сейдж, но трябва да останете седнала. Никои не бива да мърда. Инспекторе, ще броя до три, но мога да се откажа и на „две“.

Норкуист пусна пистолета си на пода.

— А сега ви моля най-учтиво да не мърдате. — Лупо свали някаква лепенка от дръжката на пистолета си. — Предполагам, че някъде зад този прозорец се крие снайперист. Забелязах, когато дръпнахте завесите преди малко. Сега ви моля да продължите да ме скривате от погледа му и в същото време да дръпнете завесите. Не се обръщайте с лице към него, за да не можете да му дадете знак.

Норкуист изпълни нареждането бавно и демонстративно.

— Благодаря ви.

Франциско се притесни за Бровак, чиито очи шареха из стаята. Защо? Какво търсеха? Опасна възможност за физическо противодействие?

Лупо взе един нож за хранене и прецени тежината му с ръка.

— Стремил съм се да се поддържам във форма през годините и мисля, че не съм загубил нищо от някогашните си умения. — Той улови ножа за острието и рязко го хвърли към масата. Заби се в един портокал.

— Това беше добре — отбеляза Бровак. Беше първият, който се осмели да проговори.

Лупо сякаш се изненада от комплимента.

— Да, е, благодаря. Не съм с две леви ръце.

Бровак реши да не предприема нищо прибързано. Правилният подход беше да не пита този тип дали предпочита да хвърля или да хваща. За разлика от шефа си, той можеше и да не е запален любител на бейзбола. Реша да изчака, да издебне удобен момент.

Лупо въздъхна дълбоко и започна странен монолог:

— Петнайсет години да живееш друг живот... Перука, изкуствени зъби, оцветени контактни лещи... Петнайсет години да се преструваш на обратен пред приятелите на съдията... Тези типове наистина срещат огромна нетърпимост. Струваше ли си? Имах добра

работа, свестен работодател, добро скривалище. Да избегнеш електрическия стол цели петнайсет години... струва ми се, че това все пак е нещо.

Мисис Колинс се свести, но остана да лежи на пода с отворени очи. Дишаше тежко.

Лупо се усмихна на Франциско.

— Не ви заблудих, нали, капитан Сиера? Да, предположих, че нещо ще се случи, когато не открих гумените ръкавици, които бях оставил в гаража. Свалихте ли отпечатъците от тях?

Франциско чу собствения си глас — удивително спокоен.

— Да.

— Добра идея. Обръщаш ги наопаки и получавааш пълен комплект. Да не би да го прочетохте в някоя книга?

— Да.

— Това беше единственото нещо, което не можах да променя. Отпечатъците. Еди Коен отхапа парче от едни наистина хубави ръкавици. Наложил се да ги изгоря. — Той стисна със зъби един от пръстите на ръкавицата на лявата си ръка и дръпна. Нокътът на кутрето му беше лакиран с червен лак. — Това е за подсеждане. Нещо като конец, завързан на пръста, само дето не се вижда. Свалях ги единствено за...

— Масажите на съдията — обади се Франциско.

— Да, сър. Но не е ставало нищо.

— Не е — повтори Франциско.

— Знаете ли... аз не съм хомосексуалист.

— А, да, разбирам. Естествено.

— Мога да говоря като тях... Женствено...

— Да. При разговора с Търнбул, например — каза Макс.

— Точно така. Аз се обадох. Аз направих абсолютно всичко. Съвсем сам. Всъщност, направих повече, отколкото трябваше.

Франциско се опитваше да разбере що за човек е този. Виждаше, че се опитва да удължава нещата, да говори. Хрумна му, че Лупо иска да получи някакво признание за уменията и постиженията си. Нарцис. Не, по-лошо, психопат, горд, без чувство за вина. Онези от ФБР го бяха нарекли „смахнат“.

— Смятах, че е добра идея да подхвърля онези неща в кофата за боклук. Искях да помогна на Куентин... съдията, да получи мястото в

Отава, към което толкова се стремеше. Смятах, че ще злепоставя другия конкурент. Нямах представа, че решението вече е било взето. Трябваше да ми каже. — Той сви рамене. — Няма значение. Мис Сейдж споделяше със съдията всичко и аз имах възможност да подслушвам, така че знаех кои са заподозрените. Куентин също говореше с мен за това. Ние сме приятели, независимо, че съм само иконом и шофьор. Не, не, не в интимен смисъл.

— Но, Джеймс — обади се Бровак, — изпълнението ти беше страхотно. Наистина мислех, че си лява резба.

Лупо очевидно не долови никаква ирония.

— Както виждате, аз съм *напълно* нормален. Мистър Бровак, все пак искам да знаете, че никога не съм искал да ви убивам. Гранатата нямаше да избухне само при изваждането на предпазния щифт. Трябваше и да се удари в нещо.

— Облекчение е да го чуя — отвърна Бровак.

— Капитанът беше прав. Нямах никаква нужда да ви навредя. Всичко беше украшение за по-късно.

— Разбира се. Приемам това обяснение.

Присъстващите, както забеляза Франциско, негласно се бяха включили в неговата игра и отговаряха на озадачаващото за този човек желание да се харесва.

— Аз се възхищавам от него — каза Лупо.

— Всички се възхищаваме — обади се Макс.

— Той се оказа, където трябва, когато най-много имах нужда от него.

— Преди петнайсет години. Когато бягахте.

— Да. — Изражението на Лупо стана замечтано. Погледът му омекна. След това изведнъж се овладя. — Но той не знаеше кой бях.

Телефонът иззвъня.

— Мис Сейдж, вдигнете, моля. И ако е възможно... дръжте се естествено.

Иззвъня още два пъти, преди Огъстина да успее да накара омекналите си колени да се раздвижат. Беше Куентин.

— Здравей, скъпи — каза тя. — Слушай, можеш ли да се обадиш след малко? Дойдоха едни приятели. Всичко наред ли е при теб?

— Да. Печелим на бейзбол.

Тя се засмя — прекалено нервно — изчурулика някакво сбогуване и затвори.

— Трябваше да отидете до Отава с него, мис Сейдж. Наистина... да останете вкъщи в такъв прекрасен ден... Мога ли да ви предложа още нещо за пиене?

— О... — Огъстина се стресна. — Не, не. Благодаря.

— Съдията добре ли е?

— Да — отвърна тя. — Добре е. Гледа бейзболен мач.

— Така си почива, но това е похабяване на един от наистина големите умове. — Лупо разхлаби вратовръзката си и дръпна яката на ризата. — Този кобур наистина беше неудобен. Ноктите на Олив Климчук бяха остри. Трябва да видите драскотините.

Всички се размърдаха неспокойно. Личеше си, че инспектор Норкуист, който не бе отронил и дума през време на цялото изпитание, също се мъчеше да отгатне що за човек е Лупо. Макс и Уентуърт седяха един до друг на канапето с гръб към него, но от време на време можеха да се обръщат през рамо. Пред Огъстина горяха две цигари. Летисия стоеше със затворени очи и наведена глава, бе скръстила ръце в скута си.

— Както и да е. Капитане, бих искал да знам как се сетихте за мен?

Франциско се замисли как да реагира. Във всеки случай не трябваше да престава да говори, да запази присъствие на духа, както се казва. Да бави нещата и да се надява. Какво възнамеряваше да прави Лупо?

— Беше странно. О, да, в началото не попаднах където трябва, мистър Лупо.

— Всъщност, вече свикнах да ме наричат Гудуинкъл. Джеймс, ако предпочитате.

— Добре, Джеймс. Приятелят ми пише криминален роман. Неговият убиец се оказва човек, свързан с един съдия — литературно хрумване. Така го нарекох. Трябва да призная, че в началото и аз мислех за сержант Къдлип, приятелят на съдия Люки. След това се замислих за вас. Всъщност, стана съвсем случайно.

Брайън. Къде беше той? Дали хората от специалния отдел не го бяха спрели? А дали подозират, че тук вътре нещата са се объркали?

Беше им наредено да не влизат, ако не получат знак от инспектор Норкуист през прозореца.

— Но вие взехте ръкавиците от гаража. Трябва да е било нещо повече от някакво си хрумване.

Хрумване, да, помисли си Франциско. Но постепенно се натрупваха дребни подробности — Огъстина бе проявила нервност, заради реакцията на Ръсел на думата „шантаж“; абсолютната всеотдайност на шофьора към неговия шеф. Все пак нищо не можеше да бъде потвърдено, преди да се обади доктор Шварц. Близко милион долара в тайна сметка. Всъщност, там бяха отивали парите от шантажа.

Норкуист се отдалечи от прозореца.

— Моля, останете до прозореца, сър. С лице към мен.

Норкуист се върна. Той също се чудеше какво правят тримата от специалния отдел навън. Уговореният знак беше дръпването на завесата. Нямаше да го направи, освен ако не се наложеше.

— А какъв, според вас, е бил мотивът ми, капитан Сиера?

Всеки отговор би могъл да е опасен — Франциско си даваше сметка за това — и да възпламени бомбата Хюи Лупо.

— Кажи му — обади се Норкуист.

Франциско се надигна на лакът и се вгледа в хладните очи на убиеца.

— Открих някои връзки, така да се каже. Мистър Коен и мистър Уесъл са били съдружници. Коен някога е работил при мистър Ръсел и е поел мистър д'Англио като негов клиент. Олив Климчук е работила във фирмата на Уесъл и е била любовница на съдия Ръсел.

— Съдията няма нищо общо с това — каза Лупо. — Кълна се.

Пауза. След малко Франциско продължи съвсем тихо:

— Мисля, че не казвате истината, Джеймс. От уважение към него.

Лицето на Лупо се изопна.

— Кажете ми какво знаете, капитане?

— Знам всичко, разбира се. Можете да ме поправите, ако желаете.

— Не е изключено.

— Трите основни жертви, Коен, Уесъл и Климчук, са шантажирали съдия Ръсел.

— Откъде знаете?

— Днес следобед Огъстина ни разказа за едно парче земя, което е било пререгистрирано срещу подкуп. След това съдията го е продал със солидна печалба.

Лупо погледна Огъстина с укор.

— Мис Сейдж, можете да го приемете за дръзко от моя страна, но не смятате ли, че не е правилно да повтаряте пред чужди хора нещата, които съдията е споделил с вас поверително? — Той се прокашля нервно. — Извинете ме. Може и да греша. Вероятно са ви принудили да го направите.

Франциско реши, че е странно този човек да изпитва неудобство да отправи и най-мекия упрек към Огъстина. Сякаш си даваше сметка, че като прислужник няма право на това. Срещна очите ѝ и видя едва доловимото ѝ кимване.

— Това бе установено бързо — каза Франциско. — Очевидно съдията е спечелил от онази земя, но не и огромната сума, за която твърди, че е в основата на богатството му. Не. На известен етап от връзката им Олив Климчук е научила една друга тайна.

— Ако е това, за което мислите, лъжете се! — извика Лупо.

— А кое е то, Джеймс?

— Между нас нямаше нищо. Не в този смисъл!

— Имам предвид по-ужасна тайна.

— Е, кажете ми я.

— Моля, говорете по-тихо.

— Просто ми кажете.

Колко сервилно се държеше този лакей на съдията. Като мекотело, Франциско се зачуди, дали между угодническият Джеймс и благородния Ръсел не са се развили някакви робско господарски отношения, които да представляват интерес за психолози и психиатри.

— Смятам, че Коен и Уесъл също са получили своя дял от измъкваните с шантаж пари — каза той. — Мисис Климчук е спестявала своите за черни дни. Всеки е получил поне по милион долара и съдията не е бил в състояние да спре кранчето сам. Трябвало е да се изпрати водопроводчик. Това сте вие, Джеймс.

— Съдията нямаше понятие какво правя.

— Бих искал да можех да повярвам в това, но има пръсти, които сочат към него. Или би трябвало да кажа, че съдия Ръсел е сочел с

пръст различни хора. Използвал е мис Сейдж, за да предаде на властите, че Евърит Къдлип е имал мотив да убие Бестърман. Подсказал ѝ е как да принуди обвинението да се съгласи на малка присъда за крадците на бебета, което пък на свой ред е предизвикало възмущението на хората от двете адвокатки. Когато Джон Бровак е заговорил за шантаж, съдията е отклонил подозренията към Къдлип и Люки.

— Фантазирате, капитане. Аз убих тези... тези отрепки и го признавам. Направих го заради съдията, но той не знаеше нищо. Той дори нямаше представа кой съм аз.

Франциско долови, че Лупо излиза от равновесие. Беше започнал да се поти. Как би могъл да си го обясни? Този човек отдавна беше пропилял живота си. Очакваше го екзекуция. И въпреки това, продължаваше да упорства. Когато, най-накрая, разбереше, че няма как да спаси своя господар, работодател и любовник, щеше ли да се примири или... може би ще побеснее?

Франциско не беше сигурен дали не греши и погледна към Норкуист безпомощно.

Инспекторът пое инициативата в свои ръце.

— Джеймс — заговори той, — можем да гарантираме, че няма да бъдеш екстрадиран. Това ще означава доживотна присъда тук, но поне ще можеш да умреш от старост.

— Какво искате в замяна?

— Да ни помогнеш. Да ни кажеш всичко, което знаеш.

— За какво?

— За убийствата. За съдия Ръсел.

— Никога няма да го предам! — извика Лупо разпалено и си даде сметка, че с тези думи е направил точно това. Пребледня и започна да трепери. Обърна се към Франциско и добави с висок, неравен тон: — Кажете ми какво знаете вие.

Франциско отново се отпусна на възглавниците и затвори очи. Помоли се бързо на Бога и реши да разкаже на Лупо всичко. Да му обясни, че Ръсел няма как да бъде спасен и да повтори предложението на Норкуист.

— Добре, Джеймс. Вечерта, преди убийството на мисис Климчук, вие сте били във Виктория. Не сте се връщали във Ванкувър, а съдия Ръсел по-късно твърдеше, че сте. Опита се да ви прикрие. —

Франциско бе отбелязал думите на Ръсел, предадени му от Огъстина по-рано през деня, че само Гудуинкъл можел да потвърди, че си е бил у дома. Самата тя мислеше, че се е прибрал във Ванкувър с късния ферибот.

— Всичко това беше моя идея. Аз направих всичко... писмата, екзекуциите...

Франциско продължи:

— Но не и екзекуцията на Мартин Уесъл. Човек рядко има възможност да даде отрова на човек, който не познава. А съдия Ръсел и Уесъл са се познавали много добре. Обаждал му се е често, за да получи плика с пари. Уесъл е бил официалният посредник. Не Еди Коен. Изглежда той е измислил всичко, той е бил мозъкът. Не Олив Климчук. Тя не е имала нужния кураж. Само е предала тайната на бившия си работодател и неговия съдружник. Те са свършили черната работа. Мисис Климчук дори е намекнала на мис Сейдж за тъмното минало на съдията, за да се опита да предотврати ужасния брак.

— Това е нелепо. Нямаме никакви доказателства.

— Моля, поправете грешките ми.

Лупо понечи да каже нещо, но размисли и остана ням. Франциско се надяваше да е тръгнал по правилния път и да не се сблъска с ново препятствие.

— Онази вечер сте имали стая в хотел „Топаз“. Надявали сте се, че мисис Климчук ще остане там до късно, за да празнува с Огъстина. Наистина, тя дори е останала да спи в апартамента ѝ. Изчакали сте в съседната стая, докато заспят. Трябвало е да ликвидирате Климчук, а той в това време да отрови Уесъл. Не е било възможно да умре само единият, защото другият е щял да се досети кой е Екзекутора и всичко да се провали.

В нощта, когато е била убита Олив Климчук, съдия Ръсел е бил сам у дома си. Освободил е прислугата за празниците. Същата вечер Уесъл е дошъл, за да вземе парите, може би няколко милиона долара и когато Огъстина се е обадила по телефона, може би все още е пиел питие, наляно му от същия този бар. Алкохолът е много добър разтворител за стрихнина.

— Това е фантазия. Нямаме представа колко грешите!

— Уесъл е умрял тук. Съдия Ръсел е мушнал бележката в джоба му, закарал е трупа до онези скали и го е хвърлил долу. Изоставил е

колата на Уесъл и се е върнал пеша. Не е далеч, само два километра.

Франциско продължи да лежи със затворени очи. Не прокълтя изстрел, куршум не прониза гърдите му.

Отвори едното си око. Лупо трепереше още по-силно. Пистолетът — също. Продължи да говори, без да знае до какво ще доведе това.

— Джеймс, тайната, до която се е добрала мис Климчук, е свързана с бившата съпруга на съдията, нали? Красивата, богатата Юнис. По-голямата част от богатството си съдията е наследил от нея, прав ли съм? Естествено, това може да се провери.

Лупо видимо се отчая.

— Преди петнайсет години се появявате вие и тя умира. Как стана това, Джеймс?

Икономът огледа втренчените в него лица и се опита да се усмихне, да им подсказе, че разбира играта, която играят, за да хванат съдията в капан.

Норкуист наруши мълчанието с една лъжа:

— Мисля, че е по-добре да ти кажем, Джеймс. Олив Климчук остави писмо в един банков сейф. С инструкцията да се отвори, в случай, че умре.

Лупо не отговори веднага. След това очите му се просълзиха и той прошепна, тихо, едва доловимо:

— Безпокояхме се за това.

— Как уби Юнис? — попита Норкуист.

— Счупих й врата — отвърна Лупо вдървено. — Изскочих от колата малко преди завоя. Тя беше кучка — добави той след малко. — Спеше с когото си поиска. Смяташе да го изостави. Той не я обичаше и без това. Не както мис Сейдж.

— И сделката между вас е била да получиш убежище срещу убийството? Съдията е бил свързан с мафията. Онези типове са му се обадили и са поискали от него да те скрие. В замяна за услугите ти той е трябвало да те отърве завинаги от американския екзекутор.

Лупо не каза нищо. Очите му бяха просълзени, но не отклони поглед от заложниците си нито за миг.

— Джеймс, би ли искал да ни кажеш как Олив Климчук е научила всичко това? — попита Норкуист.

— Една сутрин чу какво си говорим със съдията за Юнис. Той сънува кошмар и аз го събудих... уверявах го, че никой няма да научи. Нямахме представа, че Олив е пред вратата на спалнята. Мислехме, че е излязла. Разбрахме го по-късно. Но и тя не го обичаше... Тя беше друга кучка.

Гласът му заглъхна и се превърна в едва чуто хлипане.

— Защо не оставиш оръжието, Джеймс? — попита Норкуист.

Лупо избърса очите си с кърпата, която беше на бара и сякаш постепенно дойде на себе си. Въздъхна.

— Струва ми се, че днес ще умра. Смятах... да взема двама от вас... времето е благоприятно за мен... да поискам кола и да се махна. — Той се усмихна през замъглените си очи. — Но ми се струва, че е по-добре да убия няколко души.

ДЕНЯТ НА СВЕТИ ВАЛЕНТИН

Брайън си пробиваше път с колата сантиметър по сантиметър по улиците на Пойнт Грей. Беше нетърпелив, но радостен. Току-що се бе сдобрил официално с жена си. След вечеря Карълайн просто стана, отиде до него и го целуна по челото. След това се отдадоха на копнежите си.

Щастлив край и ново начало...

Но той не бе стигнал до края на другото си начинание. Молеше се ревнивата му муза да не пресуши творческите му сокове тъкмо пред последния напън, за големия финал на романа му.

Главният герой определено беше Ланс Валънтайн — образът, който така скромно бе създал по свое подобие. Ланс щеше да се появи в последния миг и да осигури брилянтна победа.

Нощта се бе спуснала. Видя се принуден да спре и да слезе от колата, за да прочете името на улицата. Къщата на Ръсел беше съвсем близо, Франциско му се бе сторил възторжен по телефона днес — бяха надушили следите на Екзекутора.

— Дивечът е подгонен — бе казал той.

Зави по алеята към къщата и едва не блъсна мерцедеса на Бровак.

Чу далечния вой на сирените за мъгла. След това го обгърна тишина. Не чуваше собствените си стъпки.

Напипа някакъв парапет — верандата. С изненада забеляза, че пътната врата е открехната — няколко сантиметра.

Пристъпи към нея и дочу далечни гласове. Тъкмо щеше да натисне звънеца, когато през пролуката видя един мъж, стъпил на дървен стол. Стаи дъх и замръзна на място.

Мъжът надничаше през тясната пролука между горния ръб на вратата и рамката на стъклописа. Беше с черни дрехи — поло, яке, маска на лицето. Ту се навеждаше напред, насочваше пистолета към стъклото, после пак го сваляше и надничаше...

Макар и вдървена от страх, Огъстина първа наруши мълчанието, последвало забележката на Лупо, че смята да ги убие.

— Няма да убиеш никого, Джеймс. — Опита се да го каже като заповед, но не прекалено рязко. — В края на краищата, мисля, че трябва да ми налееш нещо за пиене.

Лупо отново се промени, превърна се в покорен слуга.

— Какво ще обичате, мис Сейдж?

Тя се стресна от този изблик на сервилност и се изпълни с надежда.

— Амарето.

Със свободната си ръка Лупо напълни една чаша, без да изпуска от поглед никого. Огъстина събра всичките си сили, за да стане. Отиде до бара, придавайки си спокоен вид и протегна ръка, за да вземе питието.

— Куентин ще се разсърди много, ако нараниш някой от приятелите ми, Джеймс. *Много*. А ако се отнесеш зле с мен... не ми се приказва.

— Вие... обичате ли го, мис Сейдж?

— Разбира се. Винаги ще го обичам.

Това някак си му се стори удовлетворително.

— На колко ще го осъдят, според вас?

— Подозирам, че доживотен затвор — отвърна Норкуист вместо нея. — Но ти ще можеш да си с него. Ще има нужда от теб.

— Знам. Там ще му е много трудно.

— Затова трябва да приемете предложението на инспектора — намеси се Франциско. — Така ще останете в Канада и ще можете да му помагате.

— Това не е ли измама, за да се предам?

— Дай ми пистолета, Джеймс — каза Огъстина.

Лупо изглеждаше сломен от болка.

— Как можете да понесете да го видите унищожен!? Как можете?

Тогава тишината беше нарушена от шум пред вратата — изненадано ръмжене, боричкане.

— Това е измама! — извика Лупо и се обърна към вратата.

Тя рязко се отвори и въоръженият агент от специалния отдел падна напред, през облегалката на стола. Брайън Померой го бе стиснал през гърдите. Стовари се върху гърба му с цялата си тежест и му изкара въздуха. Своя също. Огъстина улови ръката на Лупо, който моментално насочи пистолета към двамата на пода и стреля.

Успя да отклони китката му и вторият изстрел улучи рамката на гравюрата със сатира.

Пружините на Бровак се освободиха и той полетя напред като торпила. Лупо опита да се измъкне рязко встрани, но не успя да избегне сблъсъка с тялото му. Макс и Уентуърт също скочиха и измъкнаха пистолета от ръката му. Той се опита да забие пръсти в очите на Бровак, но получи жесток удар с глава по устата и се свлече на пода.

— Не ме е грижа какво ще стане с мен — изхлипа той с окървавената си уста. — Унищожавате голям човек! Бог!

— Дай ме под съд — изсъска Бровак.

Както Норкуист, така и агентът от специалния отдел вече бяха опрели пистолетите си в двете му слепоочия.

Брайън стана замаян и с широко отворени, невинни като на новородено очи, се вгледа в нарастващото кърваво петно върху предната част на ризата си.

ПОДТИК КЪМ САМОУБИЙСТВО

Куентин Ръсел знаеше, че не бива още от първия ден да се държи като нахален самохвалко — хлапето с милиони долари и златни верижки на шията. Колегите му бяха любезни, но дистанцирани и щяха да го наблюдават, може би с надеждата този млад, богат и амбициозен кариерист да се провали още в самото начало.

Можеше и да поиска съвет от един или друг колега, но иначе никой нямаше да забележи присъствието му. В края на краищата, щеше да спечели симпатиите на останалите — без да се натрапва, но все пак знаеше някой и друг виц. Щеше да започне със стария глупак Ладжой, когото никой от останалите не обичаше, защото беше буквояд и със сигурност би преуспял в двора на Луи XIV.

Куентин не знаеше как да се държи с Шефа. В разговорите с него през повечето време се налагаше да крещиш — отказваше да прегледа слуха си. На старото момче му оставаха само две години до пенсия и един Бог можеше да каже защо чака да минат. Щеше да стои настрана от Хейриш, който имаше органично мозъчно нарушение и вероятно се поддържаше с предписани от лекарите успокоителни.

Днес и деветимата съдии щяха да бъдат там — целия боен строй. Щеше да има и много адвокати — представители на десетте провинции, които до една се противопоставяха на закона за реформите на сената.

Куентин се чудеше дали да предложи свое собствено решение. Дали нямаше да се изтълкува като самонадеяност? Можеше и да се спотаи зад нечий гръб и само да се съгласява. Този гръб би трябвало да е на мадам Рошфуко — федералист като него и най-умната от цялата пасмина — с изключение, при цялата му скромност, на него самия.

Беше сам зад бюрото в кабинета си. Пред него имаше чаша кафе и няколко килограма материали. Беше прочел повечето от тях, бе успял да схване основните аргументи, но тревогите му и мислите за Огъстина често го разсейваха. Колко открита и вярна беше тя, колко малко приличаше на вятърничавата Юнис с курвенската ѝ същност и

подигравките ѝ към него! Ранните му сексуални проблеми нямаха нищо общо с *нехаресването* на жени — просто не се бе появила тази, която трябва.

Но напоследък нещо се бе промъкнало между него и Огъстина. Не можеше да го определи. Когато ѝ се обади снощи, му се стори толкова странна! А когато ѝ позвъни по-късно, се държа сякаш бе уморена да говори, странно мълчалива, едва ли не сърдита за нещо. Нима не бе успял да успокои подозренията ѝ? Или пък Олив Климчук — това олицетворение на почтеността — бе споделила с нея твърде много?

През последните няколко дни Куентин се мъчеше да убеди сам себе си, че за него сега законът за реформата на сената е по-важен от всякакви дребни разследвания във Ванкувър. Но в опитите си да не мисли за тях, започваше да се безпокои все повече и повече. И тази сутрин нямаше никакви новини — полицията не даваше никакви сведения на пресата от няколко дни и това го караше да мисли, че скоро може да се очаква официално изявление.

Надяваше се да е за Търнбул и Калико. Беше сигурен в това. Обвиненията вече се подготвяха.

А тази пълна глупост, която беше измислил Джеймс... да пусне веществените доказателства в кофата за боклук на стария Макартър! Трябваше да ги унищожи! Всичките!

Опита се да потисне гнева си. Вече го бе излял пред Гудуинкъл.

— Мислех, че ще те зарадвам — бе проявил дързостта да отговори слугата.

Напоследък бе забелязал, че икономът му проявява някаква странна упоритост — имаше чувството, че се бунтува срещу необходимостта да се подчинява. Разбира се и през ум не му минаваше да го изрази гласно. Това беше полет на опасна фантазия, точно в момента, когато изглеждаше, че всичко ще се уреди.

Куентин изведнъж се почувства зле — страховете, които бе потискал, започнаха да се надигат, да стават съзнателни. Трябваше да се овладее или в съда щеше да прилича на Хейриш — обладан от злите сили. Може би трябваше да поиска от него някое и друго успокоително. Все едно — имаше си и свои, за всеки случай.

Наближаваше един и половина. Вече би трябвало да се събират. Служителят сигурно крещеше в ухото на Шефа, че мачът скоро ще

започне. Старецът трябваше да успокои треперещите си ръце, да влезе в режим за работа, да приеме нужния вид на пасивно превъзходство.

Куентин стана и се погледна в огледалото. В червената тога изглеждаше царствено. Цветът се бе върнал на лицето му, макар и не съвсем. Пооправи тогата си — от едната страна леко стърчеше, но общо взето всичко беше наред.

Събра сили от последните си резерви и излезе от кабинета. По пътя за съдийската стая спря пред един прозорец. Отдолу река Отава продължаваше да изтласка към морето топящите се ледове. Отсреща се виждаха зеленеещите морави, палатата на общините. Готическия фалос на Парламента.

Но истинската власт беше тук, в тази бастилия, в тази масивна, вулгарна сграда на съда, със старомодното си обзавеждане. Тук всеки закон на парламента можеше да бъде отменен с едно драскане на писалка, защото любимият ти бейзболен отбор е загубил предишната вечер.

Но не беше честен към себе си. Огъстина му бе казала, че ще се справи. Да, че ще е добър. Дяволски. Укрепи Хартата за правата, дръж сепаратистите в подчинение и се опитай да предпазиш нацията от раздробяване на враждуващи фракции.

В преддверието изпи едно кафе, заедно с останалите и скоро ги поведоха към вратата.

Служителят издърпа вестника от ръцете на Шефа и изкрещя в ухото му:

— Вече влизаме, сър. Някой е добавил към дневния ред и „Нейно величество срещу Милсъм“. Искат да направим нещо.

— Нужен ли е целият съд за това?

— Ами... всички искат да започваме, за да не губим време.

— Няма значение. Призови благословения съд към тишина.

Милсъм, замисли се Куентин. Може би искаха да се откажат от новия процес? Не, не можеше да е това — беше написано, че става дума за искане на Милсъм да се потвърди оправдаването му. Главата му се напълни с мисли за Бестърман, за Екзекутора, който всъщност не го бе убил — вдъхновен от Куентин, но творение на Джеймс. Стой спокойно, каза си.

Озова се в поклащащата се опашка на червената процесия, която влезе бавно в залата — тъмно, мрачно пространство, осветено с

неприятни електрически крушки. Имаше доста хора, но предимно адвокати и техните помощници.

— „Мил съм срещу Кралицата“ — обяви служителят.

Лакмън, представител на Главния прокурор на Британска Колумбия, се огледа, сякаш очакваше някой да му помогне, но никой не се появи.

— Е — подкани Шефа, — никой ли няма да започне? Мистър Лакмън?

— О, да, извинете ме. Включихме го в дневния ред, ваша светлост, защото искахме да спестим малко време от есенния график. Научих, че обвинителите са готови да приемат обжалването.

— Разжалване ли казахте?

— Обжалване, ваша светлост. Всъщност, очаквах по въпроса да говори някой друг.

Точно тогава през вратата се втурна Макс Макартър. Беше метнал тогата си небрежно, не носеше чанта или документи.

— Представител на обвинението — каза той.

Ладжой се наведе към Куентин.

— Ти си от Западното краибрежие. За какво става дума?

— Обвинили са не този, когото трябва.

— Вероятно се случва по-често, отколкото си мислим.

В съда влезе и още един познат на Куентин — инспектор Норкуист, който, също като Макс, изглеждаше зле. Полет през нощта? За такава дреболия?

— Не може ли това да почака? — попита Върховният съдия. — Претрупани сме с работа.

— В затвора е невинен човек, ваша светлост — обади се Макс. — Искаме да го освободим.

Куентин чу думите на Шефа, отправени към съдия Рошфуко по-силно, отколкото си мислеше:

— Трябва ли да минаваме през всичко това? Не се налага да изслушаме фактите, нали?

— Мисля, че се налага — обади се Робъртс от другата страна.

Никой не си направи труда да попита Куентин, но докато колегите му обсъждаха процедурните тънкости, той забеляза в залата още едно познато лице.

Бъдещата му съпруга.

Реакцията му беше смесена — удоволствие, тревога.

Огъстина бе решила да го изненада, бе дошла с нощния експрес, но... стори му се, че е плакала? Изглеждаше разстроена.

Седеше до Норкуист. Не го поглеждаше.

Ето, вдигна очи към него, но без усмивка.

В погледа ѝ имаше отрова, която попадна право в душата му.

Чу съвсем отчетливо гласа на Шефа:

— Мисля, че съдът трябва да се оттегли на съвещание за няколко минути.

Огъстина скочи на крака и извика:

— Убиец!

Куентин чу удара на бухалката и видя как топката излиза от очертанията на игрището. Толкова. Играта свърши.

При последвалото объркване повечето от присъстващите решиха, че Огъстина има нещо общо с делото „Милсъм“, може би сестра на някоя от убитите жени и е отправила обвинението си към Върховния съдия.

Всички бързо се насочиха към преддверието и в недоумението си не забелязаха, че Ръсел вече не е сред тях.

Огъстина моментално бе отведена в помещенията на охраната. Макс и Норкуист веднага отидоха при приставите и се опитаха да им обяснят за какво става дума, макар че бе нужна цяла вечност. Показаха документите, но заповедта за арестуване на съдия от Върховния съд беше нещо, което те не бяха в състояние да проумеят. Не може просто така да влезеш в съда и да арестуваш такъв човек. Обади се на шефа на полицията, на министъра.

Залата бе опразнена. Пред вратата се бе събрала тълпа журналисти, които задаваха объркани въпроси на адвокатите и получаваха не по-малко объркани отговори.

Едва два часа по-късно шефът на полицията отведе Норкуист и Макс пред вратата на кабинета на Ръсел. Беше заключена и никой не вдигаше звънящия вътре телефон. Най-накрая дойде някой с ключа и отвори. Ръсел седеше зад бюрото си, с изкривено в ухилена гримаса лице, а във въздуха се носеше остър мирис на бадеми.

ПОСТМОРТЕМ

21 юни

Скъпа кантора също и неустановените членове,

Вече е късно и Карълайн слага ниньос да спят. Във въздуха се носи звук на разбунтувал се корем, черни облаци, с болни стомаси, гневни и войнствени, оригващи гръмове и мълнии.

Сега е лятното слънцестоене — най-високото положение на слънцето, което не сме виждали от две седмици, — но синоптиците продължават да саботират усилията ми да докажа на Карълайн, че на това място има великолепни залези.

Днес отидох до града — вече сме собственици на един хълцащ пикап датсън — и получих от пощата пространното ви писмо. Приятно ми е да науча, че отново сте влезли в отегчителното ежедневие и че ритуалната помпозност на съда е възстановена. Искях да ви пиша, но имах много работа около поправката на покрива. Карълайн купи няколко саксии с растения и ги сложи под най-големите капчуци.

Дупката от куршум под реброто ми зараства добре. От нея не поникнаха гъби. Единственият спомен ще бъде вторият пъп, малко по-встрани.

Нещата изглеждат доста по-уютни, когато Карълайн и трите бебета са наоколо. Великолепно семейство. И двамата сме много добри родителски единици и се опитваме да убедим социалните служби, че това е така. Карълайн домъкна оттам цял куфар наръчници „Как да...“ и ги поглъща жадно, когато ѝ остане свободна минута.

Двамата се спогаждаме много добре, струва ми се. Тя изпада в различни настроения. Аз чувствам вина. Караме се, обичаме се, цупим се, смеем се, продължаваме

състезанието с птиците. Мисля, че ще се справим. Университетът ѝ даде отпуск, докато преминем през лабиринта на законите за осиновяване в Коста Рика.

В тази страна една добра инвестиция би било производството на бюрократични приумици. Безбройни пътувания до Сан Хосе, документи, гербови марки, един Бог знае колко разговори със социалните служби. Трябва да са сигурни, че не сме наркомани или перверзни.

Може би след десетина години ще успеем да се върнем с децата в Канада. Давам си сметка, че отсъствам от работа твърде дълго, но вие очевидно успявате и без мен. Бровка е напълно способен да се справя с д'Англио, а след като Уентуърт спечели делото на Джо Раф срещу комунистите бюрократи, които искаха да го прогонят от съда, ще поеме целия му бизнес. Това би трябвало да се хареса на хлапето.

Искам да ви кажа, че веднага се досетих какво е правил Джо Раф пред голямото си бюро, след като видях разчетеното от индигата му. „Но не си давах сметка, тогава, че съм срещнал убиеца лице в лице.“ Ясна индикация, че пише кримка. Дочух, че се казвала „Убийте всички адвокати“. Ще ми се, приятели, аз да го бях измислил.

Уентуърт — съжалявам, че ме нямаше миналата седмица, когато се обади. Изпий едно за моя сметка и се опитай да не повръщаш на паркинга зад „О Сотерн“. Къщата е твоя, докато се върнем. Помни едно — никакви вещерски сеанси повече, ако разбираш какво искам да кажа.

Макс, поздравления за почти взетия бронзов медал на майския маратон. Сигурно си полудял от радост. Поздравления и за баща ти. Сигурен съм, че ще служи по-добре от предшественика си.

Продължавам да мисля тъжни неща за Ръсел. Да приключи с живота в такава агония... е, може би така е трябвало да плати ужасната цена. Все пак е загуба за професията, не можем да не признаем. Наистина беше

убиец, но също и съдия, с разбиране към адвокатите на защитата.

Беше смел и безразсъден играч, но съм сигурен, че щеше да спечели, ако Хюи Лупо не се бе отдал на слабостта си към театъра и не бе направил онези необмислени неща. И ако не бях изпратил Франциско Сиера до Канада, за да открие убиеца.

Значи, оказа се, че го е направил Хюи.

Хаульнд го знаеше през цялото време. „Кой?“ — питам го аз. — „Хю-ю-ю“ — отговаряше той.

Някой трябва да напише истинския криминален роман — историята за големия господар и малкия слуга. Спомням си, че бях разочарован, задето не намериха камшици и белезници в къщата на иконома, но предполагам, че са правили само добър стар здравословен секс.

Нима старата мисис Колинс не се е досещала какво става край нея? Нима си е мислела, че Ръсел тича толкова често до къщурката на Джеймс, само заради масажа? Все още не мога да разбера що за птица е Лупо — въобще не ми прилича на ядящ змии ветеран от Виетнам. Уловен в крачка, така да се каже. Сигурно му е харесвало да играе ролята на обратен. Не е трябвало да полага особени усилия. Слава Богу, че не е пипнал СПИН.

Предполагам, че ще отърве още няколко години живот, докато минат всички дела и обжалвания, преди да го екстрадират в Щатите. Там нашият актьор ще се поклони и ще напусне сцената. Горещият стол. Още една жертва на величествената американска слабост към смъртта и възмездиято.

Надявам се да уредите документите на Франциско навреме за следващия ски сезон. Поне до сватбата на Бровка през август, нали? Накарайте Кокала да напише писмо, това може и да ускори нещата, франк заслужава тази награда — да отвори свой собствен офис като частен детектив, Франк Сиера — частен детектив. От него може да излезе добра криминална поредица. Ще трябва да го

надаря с някои особености — ще отглежда орхидеи или ще смърка кокаин, ще видим.

Вероятно в началото няма да има много трупове на разположение и ще трябва да се задоволява с бракоразводни дела, но може би добрата стара приятелка Абигейл Хичинс ще успее да му прехвърли малко работа.

И, като стана дума за големи криви нокти, как са бухалите, Уентуърт? Предполагам, че малките вече са пораснали и са отлетели, да се надяваме в Нахъни Вели, където ще могат да ядат до насита спасени от унищожение малки птички.

Много се радвам, че Люки и Къдлип са отворили ловно-рибарска хижа заедно — знаех си, че в къщата на Люки се готви и нещо друго, освен хамбургери. Голямата акула и малката писия. Какво още ми съобщихте? А, да. Търнбул и Калико. Според адвокатите им и двамата щели да отърват кожата. Е, това е правосъдието.

Огъстина — знам, че душевните ти рани ще зараснат с по-малко белези, отколкото тази на корема ми. Трябва да ми разкажеш по-подробно за този застрахователен агент, с когото се виждаш. Звучи ми вълнуващо.

Раната на корема ми, между другото, е нищо в сравнение с раната на душата, която получих миналата седмица. Първият отказ.

Е, Уиджън подготвя учениците си за подобни неща. „За жалост, ще откриете, че много издатели са неспособни да разберат вашия гений. Не очаквайте, че ръкописът ви ще накара лампите да светят цяла нощ още в първата къща, в която попадне, но продължавайте да се борите.“ Виждам се как влизам в кабинета на някой издател с пистолет в ръка. Отпечатайте тази книга, сър, или ще отнема живота ви.

Карълайн ми напомни, че уиджън е вид шарена патица, с плешива глава. Сега имам представа за човека, която никога няма да избледнее.

Продължавам да се боря:

Брайън

19 септември

Франк,

Пиша ти набързо. Уважавано издателство обеща да отпечата книгата ми, ако я преработя. Много било зализано накрая. Трябвало да има нещо по така. Някакъв завъртян текст.

Имам един. Току-що кантората ми изпрати опаковка от канадски търговски вестник. Не знам дали ти е попадал. „Любов сред планетите“ от Чарити Слоу. 60 000 долара в аванс! Възхваляват я като книга, написана от „практикуваща вещица“.

Не се опитвай да си представиш необузданата ми радост. Как пишеш „обезкуражен“? С „о“?

Предай на Бровак, че ни е мъчно, задето пропуснахме сватбата, но осиновяването се проточи повече, отколкото очаквахме. Още само четири месеца, това е всичко — обещаха! Моля те, предай на кантората. Не мога да понеса да им пиша.

Чувам, че си поел работата на доста адвокати. Не се свени да им одираш по пет кожи.

Аз и Карълайн все още очакваме зеления отблясък. Тя се шегува с това, така че съм решил да го видя първи. Ако вярвам в него, ще се появи.

Поздрави към теб и семейството ти:

Брайън

ПЕСЕНТА ОСТАВА СЪЩАТА

Беше близо полунощ, когато начервената проститутка най-накрая каза довиждане на приятелите си и излезе от бара. О. Д. Милсъм остана, за да допие бирата си. Знаеше къде живее. Знаеше къде криеше ключа.

Свободна жена. Търси истински мъж.

Утре щеше да се появи във вестниците.

Ако полицаите го попитаха, щеше да им каже истината. И без това никога не му вярваха.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.